Vadim Zeland

SPAȚIUL VARIANTELOR

Cum să ne dezvoltăm intuiția și să ne alegem soarta

Şcoala rusă

Transurfingul realității

Gradul 1

Vadim Zeland

SPAȚIUL VARIANTELOR

Cum să ne dezvoltăm intuiția și să ne alegem soarta

Gradul 1

Transurfingul realității

Vadim Zeland

SPAȚIUL VARIANTELOR

Cum să ne dezvoltăm intuiția și să ne alegem soarta

Gradul 1

Editura Dharana
București

© Лисовский П. П., 2004
© Оформление. ОАО «Иадательская группа „Весь"», 2004
© 2009 Editura DHARANA

Traducere din rusă. Titlul original: *„Трансерфинг реальности. Ступень I: Пространство вариантов"* de Вадим Зеланд

Editura Dharana Bucuresti
Str. Sfânta Ecaterina nr.15, sect.4, O.P. 53
Tel: 021-337 24 24
e-mail: editura@gmail.com
www.sufletdecarte.ro
Coperta colecţiei : Mihai Marinescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ZELAND, VADIM
Spaţiul variantelor / Vadim Zeland ; trad.: Aurica Braşoveanu. - Bucureşti : Dharana, 2009
ISBN 978-973-8975-31-6

I. Braşoveanu, Aurica (trad.)

159.923.2

Cuvânt înainte

Dragă Cititorule,

Fără îndoială, la fel ca toţi oamenii, şi dumneavoastră doriţi să trăiţi confortabil, în îndestulare, fără boli şi şocuri de tot felul. Dar viaţa dispune de noi altfel şi ne răsuceşte ca pe o bărcuţă din hârtie aflată într-un torent vijelios. În goana după fericire aţi încercat destule modalităţi cunoscute deja. Aţi reuşit oare să vă realizaţi în cadrul concepţiei tradiţionale de viaţă?

În această carte se discută despre lucruri stranii şi neobişnuite. Sunt atât de şocante, încât nu le puteţi crede. Nici nu e nevoie să le credeţi. Aici sunt prezentate metode cu ajutorul cărora puteţi să verificaţi totul dumneavoastră înşivă, şi veţi vedea cum concepţia avută odinioară se năruie. Transurfingul este o tehnică viguroasă, capabilă să vă dea putere pentru a realiza imposibilul din punctul de vedere al uzanţei existente şi anume, să vă croiţi soarta aşa cum doriţi. Nu e vorba de nici o minune. Va fi mai mult decât atât. Vă veţi convinge că realitatea necunoscută este mult mai uimitoare decât orice mistică.

Există multe cărţi care te învaţă cum să obţii succesul,

să devii bogat şi fericit. Ademenitoare perspectivă! Cine nu-şi doreşte aşa ceva? Dar ce se găseşte în ele? Tot soiul de exerciţii, meditaţii, lucrul cu tine însuţi. Te apucă plictisul. Viaţa este şi aşa un permanent examen; îţi mai trebuie alte eforturi şi tensiuni?

Autorii vă conving că nu sunteţi perfect, că trebuie să vă schimbaţi, altfel nu vă aşteaptă nimic bun. E posibil să nu fiţi mulţumit de propria persoană. Dar în adâncul sufletului nu vă doriţi nicidecum să vă schimbaţi. E normal să nu vă doriţi. Nu-l credeţi pe cel care vă spune că sunteţi imperfect. De ce consideraţi că cineva ştie mai bine decât dumneavoastră cum trebuie să fiţi? N-aveţi nevoie să vă schimbaţi. Soluţia nu se află acolo unde o căutaţi.

Noi nu vom face exerciţii, meditaţii, nu vom „săpa" în noi înşine. Transurfingul nu este o metodă nouă de autoperfecţionare, ci este un nou mod de a gândi şi a acţiona pentru a obţine ceea ce dorim. Nu să obţinem prin strădanii, ci să primim. Nu să ne schimbăm, ci să ne întoarcem către noi înşine.

Cu toţii facem în viaţă multe greşeli, iar apoi ne gândim ce bine ar fi dacă am putea să întoarcem trecutul şi să corectăm totul. Eu nu vă promit „un bilet dus-întors în copilărie", dar greşelile le putem corecta, ceea ce va fi similar cu întoarcerea în trecut. Altfel spus: „Înainte, în trecut". Sensul acestor cuvinte vă va fi clar spre sfârşitul cărţii. N-aţi auzit niciodată şi n-aţi citit nicăieri ce vreau eu să vă spun. De aceea pregătiţi-vă pentru ceva inedit – pe cât de uimitor, pe atât de plăcut!

Suflet → Spirit (în accepțiune proprie)

Capitolul I

Modelul variantelor

În acest capitol se face o introducere teoretică în Transurfing. Baza conceptuală a Transurfingului este modelul variantelor – o viziune în principiu nouă asupra construcției lumii noastre. Omul nu ştie că poate nu doar să obțină prin strădanii, ci chiar să capete lucrul dorit. Cum e posibil aşa ceva?

Visurile nu se împlinesc.

Murmurul stelelor dimineții

M-a trezit lătratul câinelui din vecini. Mizerabilul, totdeauna mă trezeşte. Ah! Cât îl urăsc! De ce trebuie să mă scol din cauza zgomotului pe care-l face javra asta? Trebuie să ies, să mă plimb puţin, să mă liniştesc cumva, să-mi domolesc dorinţa de a-i da foc casei vecinului. Deh! Cum e câinele, aşa sunt şi vecinii. În permanenţă cineva mă necăjeşte şi vrea să pună mâna pe mine. Mă îmbrac plin de draci. Unde naiba îmi sunt papucii?! Unde sunteți? Dacă vă găsesc, cu siguranță o să vă arunc!

Afară e ceață, e umezeală, iar eu merg printr-o pădure mohorâtă, pe o potecă unde alunec mereu. Au căzut deja toate frunzele, dezgolind trunchiurile copacilor pe jumătate uscaţi. Oare de ce locuiesc eu aici, în mijlocul acestei mocirle întunecate? Ia să-mi aprind o ţigară! Scot ţigara. N-ar trebui să fumez, dar o fac din obişnuință. Trebuie? Chiar trebuie?! De când a ajuns țigara să fie pentru mine o obligaţie? Da, îmi repugnă să fumez dimineața pe stomacul gol. Altă dată, la o petrecere îmi făcea plăcere să fu-

mez. Ţigara era un semn de mondenitate, de libertate, de stil. Dar sărbătorile trec şi vin zilele cenuşii, ploioase, cu o mulţime de probleme, care de care mai urâtă, ca şi mizeria asta de băltoacă. Şi pentru fiecare problemă mai trag câte o ţigară şi reintru în rutina pustiitoare.

Fumul de la ţigară mi-a intrat în ochi; îmi acopăr pentru o clipă ochii cu mâinile, ca un copil nemulţumit. Ce m-am săturat!! Şi chiar în acea clipă, ca o replică la gândurile mele, o ramură de brad, îndoindu-se cu răutate, mă pocneşte zdravăn peste obraz. Ce mizerie! O rup mânios şi o arunc cât colo, dar ea rămâne agăţată de pom şi începe să salte, să sară ca o paiaţă, dorind parcă să-mi demonstreze toată neputinţa mea de a schimba ceva în viaţă. Plec indispus.

De fiecare dată, când am încercat să lupt cu viaţa aceasta, la început ea s-a dat bătută, îmbărbătându-mă parcă, dar apoi, mi-a mai tras un bobârnac. Doar în filme, eroii îşi ating ţelul măturând totul în cale. În viaţă nu-i aşa. Viaţa seamănă cu jocul la ruletă. La început câştigi: o dată, de două ori, de trei ori. Îţi imaginezi că eşti învingător, că toată lumea îţi stă la picioare. Dar până la urmă ieşi în pierdere. Nu eşti decât un curcan îndopat pentru sărbători, fript şi apoi mâncat în acordurile muzicii şi al râsetelor mesenilor. Ai greşit!...

Şi aşa, cu gândurile astea nu tocmai vesele, am ajuns la malul mării. Valuri mărunte muşcau cu răutate din malul de nisip. Marea m-a întâmpinat neprietenoasă, cu o suflare umedă şi rece. Pescăruşi ghiftuiţi mai ciuguleau câte ceva ici-colo. În ochii lor nu era nicio fărâmă de emoţie sau de gândire, ci doar un pustiu rece şi întunecat. În ochii

aceştia mi s-a dezvăluit parcă toată lumea care mă înconjura, la fel de rece şi vrăjmaşă.

Pe mal, un tip aduna sticle goale. Cară-te de-aici, ciumă puturoasă! Vreau să fiu singur. Dar ăsta – nu şi nu; iată că vine spre mine gloaba urâtă! Mai bine mă duc acasă. Nicăieri n-am linişte! Am obosit. Oboseala asta nu mă părăseşte nici când mă odihnesc. Trăiesc de parcă aş fi în ultimele zile de carceră. De s-ar schimba totul cât mai curând; atunci voi începe o nouă viaţă, va fi altfel, voi putea să mă bucur de viaţă. Dar toate acestea vor fi în viitor. Deocamdată este aceeaşi tristă silnicie. Tot aştept ceva, dar viitorul acesta se lasă mult aşteptat. Acum, ca de obicei, îmi voi lua micul dejun, care n-are nici un gust, e fad, şi mă voi duce la plicticosul meu loc de muncă, unde va trebui să storc din mine rezultate bune, necesare nu mie, ci altcuiva. Încă o zi apăsătoare din viaţa mea lipsită de sens!...

M-a trezit murmurul stelelor dimineţii. Ce vis plicticos am avut! Parcă-ar fi un crâmpei din propria-mi viaţă. Ce bine că a fost doar un vis! M-am întins, cu un sentiment de uşurare, întocmai ca motanul meu. Iată-l, leneşul, stă tolănit şi numai după mişcarea urechilor dă semne că a luat cunoştinţă de prezenţa mea. Scoală-te, mustăciosule! Mergem să ne plimbăm.

Mi-am comandat o zi însorită şi am pornit-o spre mare. Cărarea ducea prin pădure; murmurul stelelor dimineţii se amesteca treptat cu corul mulţimilor de glasuri ale păsărilor de tot felul. Undeva, între tufişuri, unul din glasurile păsăreşti era foarte vehement: „Mâncare!" „Mâncare!" Ei,

ce mai ziceți de asta? Un ghemotoc, pufos, micuț; cum de-i ajung puterile să glăsuiască așa de tare?! Uimitor. Până acum nu m-am gândit că deși fiecare pasăre are ciripitul atât de diferit, niciuna nu este disonantă în corul cântătoarelor. Totdeauna rezultă o simfonie perfectă pe care nu o poate reproduce nici cea mai mare orchestră.

Soarele și-a trimis razele printre copaci. Strălucirea de basm a razelor a însuflețit într-o clipă adâncul pădurii, iar fluiditatea culorilor a transformat-o într-o minunăție de hologramă. Poteca m-a călăuzit grijulie spre mare. Valurile de smarald abia șopteau ceva vântului cu adiere caldă. Malul mării, deși nemărginit și pustiu, acum îmi insufla pace sufletească și liniște, ca și cum lumea noastră suprapopulată mi-ar fi rezervat, special mie, acest colțișor plăcut. Sunt unii care presupun că lumea înconjurătoare este o iluzie pe care ne-o creăm noi înșine. Nu, nu am suficientă infatuare încât să afirm că toată această frumusețe este rezultatul percepției mele!

Aflându-mă încă sub influența apăsătoare a visului avut, am început să-mi amintesc viața mea de dinainte, care într-adevăr era plicticoasă, lipsită de lumină. Adesea, la fel ca și mulți alții, încercam să cer de la viață ceea ce, chipurile, mi s-ar fi cuvenit. Drept răspuns, viața îmi întorcea, parcă și mai indiferentă, spatele. Sfătuitorii, înțelepțiți de experiență, îmi spuneau că această lume nu ți se oferă așa de simplu și că trebuie să o cucerești. Am încercat să lupt cu viața, dar n-am obținut nimic, doar mi s-au sleit puterile. Și în cazul acesta sfătuitorii au avut un răspuns pregătit: „Nu ești cum ar trebui să fii, mai întâi schimbă-te și apoi cere ceva de la lumea aceasta". Am încercat să lupt

cu mine însumi, dar a rezultat că lucrul acesta este şi mai dificil.

Şi iată, odată, am avut un vis: mă aflam parcă într-o rezervaţie naturală. Mă înconjura o frumuseţe de nedescris. Mergeam şi admiram toată această minunăţie. În acest timp, a apărut un bătrân cu barbă albă, tare posac. După câte am înţeles, era Supraveghetorul rezervaţiei. A început, în tăcere, să mă studieze. M-am îndreptat spre el şi numai ce am deschis gura, că a şi început să mă judece. Pe un ton distant mi-a spus că nu doreşte să asculte nimic, că a obosit din cauza vizitatorilor capricioşi şi lacomi, care sunt veşnic nemulţumiţi şi permanent pretind câte ceva, fac gălăgie şi lasă în urma lor munţi de gunoaie. Am dat din cap a înţelegere şi am plecat mai departe.

Natura unică a rezervaţiei pur şi simplu m-a năucit. De ce până acum n-am mai venit aici? Ca vrăjit, mergeam fără vreun scop şi priveam împrejur. Perfecţiunea naturii înconjurătoare nu poate fi redată prin cuvinte. De aceea aveam în cap un gol extaziat.

În curând a apărut din nou Supraveghetorul. Expresia aspră a feţei i se mai îndulcise. Cu un semn mi-a propus să-l urmez. Ne-am urcat pe culmea unui deal înverzit, de unde ni s-a înfăţişat o vale a cărei frumuseţe este greu de descris. O aşezare umană: căsuţe, ca nişte jucării, se pierdeau în verdeaţă şi flori ca şi cum erau ilustraţii la un basm. Puteai privi cu duioşie dacă n-ar fi părut într-un fel ireală. Bănuiam că aşa ceva poate fi doar în vis. M-am uitat întrebător la Supraveghetor, dar el a râs în barbă ca şi cum ar fi vrut să-mi spună: „Asta încă nu-i nimic!"

Am coborât amândoi în vale şi mi-am dat seama că

nu îmi amintesc cum am ajuns în rezervaţie. Aş fi vrut să primesc cel puţin câteva explicaţii de la el. Cred că am făcut o remarcă stângace, nepotrivită, spunând că sunt grozav de fericiţi cei care îşi pot petrece viaţa în mijlocul acestei frumuseţi. A răspuns enervat: „Cine te opreşte să fii printre ei!”

Atunci am pus placa la modă, că nu toţi se nasc în lux şi nimeni nu-şi poate alege soarta. Supraveghetorul n-a luat în seamă cuvintele mele şi mi-a spus: „Tocmai asta este, că fiecare om e liber să-şi aleagă *oricare soartă*. Singura libertate, adevărată, de care dispune omul, este libertatea de a alege. Fiecare poate să aleagă ce îşi doreşte”.

Acest raţionament nu se încadra în reprezentările mele despre viaţă şi am început să ripostez. Dar Supraveghetorul nici măcar nu a vrut să mă asculte: „Prostule! Ai dreptul să alegi, dar nu-l foloseşti! Tu, pur şi simplu, nu înţelegi ce înseamnă *să alegi*!” „E o aiureală” – nu m-am lăsat eu. „Cum pot să aleg tot ce îmi doresc? Se poate crede că în lumea asta totul este permis.” Chiar în clipa aceea am înţeles că totul se petrecea în somn. Nedumerit, n-am ştiut cum să mă port în atare situaţie stranie.

Dacă nu mă înşeală memoria, i-am făcut un apropo – că în somn, ca de altfel şi în realitate, individul are libertatea să facă orice prostie, că în aceasta constă toată libertatea lui. Se pare că această observaţie nu l-a afectat şi la remarca mea mi-a răspuns printr-un surâs. Realizând tot nefirescul situaţiei (de ce m-am prins în discuţie cu personajul din visul meu?) am început să mă întreb dacă nu este mai bine să mă trezesc. Bătrânul parcă mi-ar fi ghicit gândurile: „Ajunge, avem puţin timp” – mi-a spus el. „Nu

m-am aşteptat ca ei să-mi trimită un asemenea guguman ca tine. Va trebui totuşi să-mi îndeplinesc misiunea".

Se făcea că îl întreb despre ce „misiune" este vorba şi cine sunt „ei". A trecut peste întrebările mele şi mi-a spus o ghicitoare ciudată: *„Fiecare om poate obține libertatea să aleagă absolut tot ce-şi doreşte. Iată şi ghicitoarea: cum obții această libertate? Dacă reuşeşti să dezlegi ghicitoarea, merele tale vor cădea în cer".*

De unde până unde mere? Mi-am pierdut răbdarea şi i-am răspuns că nu intenționez să ghicesc nimic, că doar în somn şi în basme se petrec asemenea minuni şi că, la urma urmei, în realitate merele cad întotdeauna în jos, pe pământ. Răspunsul lui a fost prompt: „Ajunge! Haide, trebuie să-ți arăt ceva".

Trezindu-mă, am regretat că nu-mi aminteam sfârşitul visului. Aveam totuşi senzația fermă că Supraveghetorul mi-a furnizat o anume informație pe care nu o pot exprima verbal. În memorie, mi s-a întipărit doar un singur cuvânt necunoscut – *Transurfing*. Singurul gând care mi se învârtea în minte era acela că nu e necesar să-mi făuresc o viață mai acătării – totul este demult rânduit, fără participarea mea, dar spre binele meu. Nu trebuie să mă războiesc pentru un loc sub soare – aceasta fiind calea cea mai ineficientă. De altfel, nimeni nu-mi interzice să-mi *aleg* exact acea lume pe care mi-aş dori-o.

La început, această idee mi s-a părut absurdă. Aş fi uitat cu totul despre acel vis, dar curând, spre marea mea uimire, am remarcat că în memorie au început să-mi apară amintiri clare despre ceea ce voia să-mi spună Supraveghetorul prin cuvântul *a alege* şi cum anume trebuie pro-

cedat. Rezolvarea ghicitorii Supraveghetorului mi-a venit de la sine exact ca nişte informaţii de nu se ştie unde. În fiecare zi mi se dezvăluia ceva nou şi de fiecare dată mă încerca o uimire uriaşă, vecină cu teama. Nu sunt în stare să explic raţional de unde îmi veneau. Un singur lucru îl pot spune cu certitudine: nu din capul meu.

De când am descoperit Transurfingul, (mai precis, mi s-a permis acest lucru), viaţa mea are alt rost acum, e plină de sens, de bucurie. Cine a creat vreodată ceva, acela ştie ce bucurie şi ce satisfacţii îţi dă creaţia, lucrul făcut cu propriile tale mâini. Dar aceasta nu înseamnă nimic în comparaţie cu creaţia propriei sorţi, deşi termenul „făurirea destinului" în accepţiunea obişnuită nu se potriveşte defel. Transurfingul este modalitatea de a-ţi alege propria soartă, aşa cum alegi un produs la supermarket. În continuare am să scriu despre ce anume semnifică toate acestea. Veţi afla de ce merele pot „cădea în cer", veţi afla ce semnifică „murmurul stelelor dimineţii" precum şi multe alte lucruri neobişnuite.

Ghicitoarea Supraveghetorului

Există diferite modalităţi de interpretare a destinului. Una ar fi că soarta este fatalitate, ceva predestinat, dinainte stabilit. Orice ai face, de soartă nu scapi. Pe de o parte, o asemenea interpretare te macină prin imposibilitatea de a găsi o ieşire. Rezultă că, dacă individul nu a avut parte de un destin clasa I, nu se întrevede nicio şansă de a-l schim-

ba. Pe de altă parte, totdeauna există persoane pe care chiar le aranjează o asemenea stare a lucrurilor. Este comod şi chiar te simţi în siguranţă ştiind că viitorul îţi este, mai mult sau mai puţin prestabilit şi nu te mai sperie imprevizibilul.

Şi totuşi fatalitatea, într-o asemenea accepţiune, nu te absolvă de sentimentul de insatisfacţie şi de protestul lăuntric. Omul ocolit de succes, nu poate să nu-şi căineze viaţa: oare de ce lumea este aşa de nedreaptă? Unul are prea mult, iar altul, oricât s-ar strădui, tot nu are ce-i trebuie. Unul este înzestrat de natură cu frumuseţe, inteligenţă, putere, iar altul – doar Dumnezeu ştie pentru ce păcate – poartă toată viaţa eticheta de „categoria a doua". De unde atâta inechitate?! De ce oare viaţa, care nu cunoaşte nicio limită în multitudinea manifestărilor sale, pune asemenea stavile unor grupuri de oameni. Cu ce s-au făcut vinovaţi aceşti oameni mai puţin norocoşi?

Omul nefericit simte nu doar ciudă, ci chiar indignare şi se străduieşte să afle, măcar pentru sine, o explicaţie pentru starea sa jalnică. Şi aici apar tot soiul de „învăţături" cum ar fi datoria karmică pentru păcatele săvârşite în alte vieţi. Ai putea crede că Bunul Dumnezeu cu asta se şi ocupă – îşi educă fiii neascultători şi, cu toată puterea Lui, tot întâmpină greutăţi în educarea acestora. În loc să-i pedepsească în timpul vieţii pentru păcatele făcute, amână pedeapsa pentru mai târziu, deşi care ar mai fi raţiunea să-i pedepsească, dacă ei, păcătoşii, nu-şi pot aminti cu ce au greşit.

Există şi o altă versiune a inegalităţii care îi umple de speranţă pe cei nefericiţi şi nevoiaşi şi anume că aceştia îşi

vor primi răsplata fie undeva în ceruri, fie într-o viață viitoare. În mod practic, nu are importanță dacă există sau nu vieți trecute și viitoare, pentru că omul își amintește și simte numai una și, în acest sens, are o singură viață.

Dacă este să crezi că viața ți-a fost dinainte orânduită, atunci cea mai bună soluție este să o accepți așa cum este. Și în acest caz, se găsesc explicații noi de genul „Dacă vrei să fii fericit, fii ferice!" Fii optimist și mulțumește-te cu ceea ce ai! Omului i se sugerează ideea că este nefericit pentru că este veșnic nemulțumit și că își dorește prea multe. Dar prin definiție trebuie să fii mulțumit. Trebuie să te bucuri de viață. Omul pare să fie de acord, dar în același timp nu-i prea vine să se bucure de realitatea cenușie. Oare nu are și el dreptul să-și dorească ceva mai mult? De ce trebuie să te străduiești să te bucuri? Este ca și când te-ai obliga să iubești.

În permanență, mișună în jurul nostru tot felul de „iluminați" care ne îndeamnă la iubire generală și la iertare. Omul trebuie să-și inducă această iluzie ca și cum și-ar trage plapuma peste cap pentru a nu vedea realitatea crudă și astfel, poate, într-adevăr i-ar fi mai ușor. Dar, în adâncul sufletului, omul chiar nu poate să-nțeleagă de ce trebuie să se chinuie să-i ierte pe cei pe care îi urăște și să-i iubească pe aceia care îi sunt indiferenți. Pentru ce? Pentru o fericire chinuită în loc de una firească? E ca și cum bucuria nu trebuie să vină de la sine, ci să o storci din tine cum storci pasta dintr-un tub.

Desigur, există și oameni care nu cred că viața este așa de plicticoasă și primitivă și că totul s-ar reduce la predestinare. Ei nu vor să se mulțumească cu ceea ce au și

preferă să se bucure nu de ce le-a fost dat, ci de realizările lor. Pentru astfel de oameni există o altă concepție despre soartă: „Omul este făuritorul propriei fericiri". Da, dar pentru fericire, după cum se ştie, trebuie să lupți. Cum s-ar putea altfel?! „Ştiutorii" vor spune că nimic nu se obține uşor. S-ar părea să fie un dat indiscutabil: dacă nu vrei să accepţi fericirea aşa cum ţi-a fost dată, atunci trebuie să dai din coate şi să-ţi obţii fericirea pe care o vrei tu.

Întâmplări pline de învățăminte stau mărturie faptului că eroii au luptat şi au trudit cu abnegaţie, zi şi noapte, înfruntând piedici inimaginabile. Numai trecând peste toate obstacolele şi peste lipsuri de tot felul, învingătorii au fost încununaţi cu laurii succesului. Dar şi aici ceva este în neregulă. Luptă şi trudesc milioane de oameni, dar au cu adevărat succes doar câțiva indivizi. Poți să-ţi iroseşti întreaga viaţă luptând cu disperare pentru un loc sub soare şi să reuşeşti mai nimic. De ce o fi oare viaţa asta aşa de nemiloasă şi de neînduplecată?!

Ce necesitate apăsătoare – să lupți cu lumea întreagă ca să obții ce ți se cuvine! Dar, dacă lumea nu se lasă, înseamnă că trebuie să lupți cu tine însuți. Dacă eşti sărac, bolnav, urât, nefericit – înseamnă că tu eşti vinovat? Dacă eşti imperfect, eşti obligat să te schimbi? Omul este pus în fața faptului că, din capul locului, el este un amalgam de defecte şi vicii împotriva cărora trebuie să lupte. Trist tablou, nu-i aşa?

Şi totuşi există o ieşire. Soluția este aşa de simplă şi chiar plăcută în comparație cu cele prezentate mai sus, pentru că ea se află în alt plan. Destinul, în concepția Transurfingului se bazează pe un model al lumii cu totul

nou. Nu vă grăbiţi să renunţaţi, spunându-vă că vi se oferă o nouă himeră. Sunteţi de acord că fiecare dintre concepţiile despre soartă, cunoscute până în prezent, sunt tributare unei anumite concepţii despre lume, care, la rândul ei, se bazează pe câteva puncte de plecare încă neargumentate.

De exemplu, materialismul se fondează pe afirmaţia că materia e primordială, iar conştiinţa este secundară. Idealismul afirmă exact opusul. Niciuna din aceste afirmaţii nu este demonstrabilă şi cu toate acestea pe baza lor se construiesc o sumedenie de modele ale lumii noastre, fiecare model fiind extrem de convingător şi având adepţii săi fideli. În filosofie, ştiinţă şi religie ambele direcţii explică lumea în felul lor, fiecare având şi neavând dreptate. Nu vom putea niciodată să descriem cu exactitate maximă adevărul absolut, deoarece noţiunile pe care le folosim sunt ele însele relative. Într-o cunoscută alegorie referitoare la trei orbi şi un elefant se povesteşte că unul dintre orbi pipăie trompa elefantului, al doilea – piciorul şi ultimul – urechea elefantului, iar după aceea fiecare trebuie să spună despre ce animal crede el că este vorba. De aceea este un nonsens să demonstrezi că una dintre descrieri este singura adevărată, iar celelalte – nu. Important este ca descrierea să fie funcţională.

Vă este desigur cunoscută ideea că realitatea este o iluzie pe care ne-o construim noi înşine, deşi nimeni, niciodată nu a putut să explice de unde vine această iluzie.

Să rezulte că noi toţi vedem „un film”? Este, desigur, foarte îndoielnic, dar, într-un anume sens, există un sâmbure de adevăr în această opinie. Există şi altă părere, cu totul contrară, că lumea materială este doar un mecanism

care funcționează după legi foarte stricte, și că conștiința noastră nu poate determina absolut nimic. Și în această afirmație există o fărâmă de adevăr, indiscutabil.

Rațiunea umană este, însă, alcătuită în așa fel încât omul să își dorească un teren ferm sub picioare, lipsit de ambiguitate. Așa se face că uneori îți vine să faci praf și pulbere o teorie, iar pe alta să o ridici în slăvi, lucru pe care de altfel îl și fac oamenii de știință de mii de ani încoace. După fiecare bătălie pentru adevăr, pe câmpul de luptă rămâne neînvins un singur fapt: [redacted]

Orice teorie se confirmă în timp, de aceea are dreptul la existență. Dar și alte concepții despre viață pot fi viabile. Dacă ați hotărât că, pentru dumneavoastră, soarta este ceva prestabilit, și că nu puteți să schimbați nimic, așa va fi. În acest caz vă lăsați de bunăvoie soarta în mâinile altora – n-are importanță în ale cui – și atunci veți fi o corăbioară rămasă în voia valurilor. Dacă însă credeți că vă făuriți singur soarta, atunci vă asumați în mod deliberat responsabilitatea pentru tot ce se petrece în viața dumneavoastră. Vă veți lupta cu valurile, încercând să vă direcționați bărcuța. Fiți atent la ce se întâmplă: *alegerea dumneavoastră se realizează întotdeauna. Ce alegeți, aceea și primiți.* Oricare concepție despre lume v-ați alege, dreptatea va fi de partea dumneavoastră. Ceilalți vă vor contrazice, pentru că și ei au dreptatea lor.

Dacă v-ați ales ca punct de referință, ca punct de plecare un fenomen oarecare de manifestare a realității, din el poate să decurgă un întreg domeniu al cunoașterii. Și

această cunoaştere nu va fi contradictorie în interiorul ei şi va reflecta cu succes una dintre manifestările realității. Pentru fundamentarea unei întregi sfere de cunoaştere vor fi suficiente unul sau mai multe fapte care nu sunt total explicabile, dar care totuşi au loc.

De exemplu, fizica cuantică se fundamentează pe câteva adevăruri ce nu pot fi demonstrate – postulate. Sunt nedemonstrabile pentru că ele servesc drept punct de plecare în cunoaştere. În fizica cuantică, obiectul microuniversului se manifestă în unele cazuri ca particulă, iar în altele ca undă. Oamenii de ştiință nu au putut să interpreteze în acelaşi mod un astfel de dualism şi de aceea l-au luat ca atare, cu alte cuvinte, ca axiomă. Postulatele fizicii cuantice împacă diversitatea formelor de manifestare a realității la fel ca orbii din parabolă. Dacă s-ar fi înțeles între ei, într-un caz, elefantul ar fi fost un stâlp, iar în celălalt caz – şarpe.

Dacă în descrierea microcosmosului, sunt alese ca principală caracteristică particulele, rezultă modelul atomului, care a fost descris de fizicianul Niels Bohr. În modelul respectiv, electronii se rotesc în jurul nucleului întocmai ca planetele în Sistemul solar. Dacă drept caracteristică de bază este aleasă unda, atunci atomul va arăta ca o pată ştearsă. Ambele modele sunt valabile deoarece reflectă forme diferite de manifestare a realității. Din nou rezultă că *obținem ceea ce alegem*.

În general, orice formă de manifestare poate constitui un postulat, un punct de plecare în domeniul cunoaşterii, care, negreşit, va fi funcțional şi va avea dreptul la existență. În goana lor după adevăr, oamenii au năzuit să cunoas-

că natura lumii, studiind diversele ei aspecte. Majoritatea cunoştinţelor ştiinţifice au fost întocmite ca descrieri şi explicaţii ale diferitelor fenomene ale naturii. Au apărut în felul acesta diverse domenii ale cunoaşterii, care intră în contradicţie unele cu altele.

Natura lumii este unică, dar în permanenţă ea îşi arată faţete diferite. Nici nu reuşesc bine oamenii să cerceteze şi să explice cum trebuie o faţetă, că imediat a şi apărut alta, care nu concordă deloc cu precedenta. Oamenii de ştiinţă încearcă să unifice diferitele forme de manifestare ale realităţii pentru a înlătura contradicţiile, dar lucrul acesta se obţine cu greu. Există doar un singur fapt indubitabil care poate unifica şi împăca toate domeniile cunoaşterii – diversitatea şi multilateralitatea formelor de manifestare a realităţii. El nu poate fi pus la îndoială. Prima caracteristică fundamentală a lumii noastre o constituie multitudinea de variante.

Preocupaţi să explice diversitatea formelor de manifestare, adepţii diverselor ramuri ale cunoaşterii ocolesc, nu se ştie de ce, tocmai acest fapt. Într-adevăr, s-ar părea că de aici încă se mai poate scoate ceva. Variantele multiple pot să constituie un punct de plecare, ca şi punctul zero în reţeaua de coordonate. Orice puncte de plecare, în diverse domenii de cunoaştere, sunt secundare faţă de el. Cu toate acestea, punctului iniţial nu i se acordă atenţie, de parcă nu ar conţine absolut nicio informaţie. Şi totuşi, informaţia există şi este uimitoare.

Pentru rezolvarea Ghicitorii Supraveghetorului vom lua ca punct de plecare chiar această caracteristică – variante multiple. Cu alte cuvinte, vom lua ca postulat faptul

că *realitatea are o multitudine infinită de forme de manifestare*. Cu toate că postulatul nostru are un caracter general, vă veți convinge ce cunoștințe interesante și neașteptate vi se vor dezvălui.

Vom porni de la ideea că formele de manifestare a realității vor trebui să aibă o sursă, de la care pornește toată această multitudine. Unde sunt „înscrise" toate legile acestei lumi? Lumea noastră se manifestă ca mișcare a materiei în spațiu și în timp. Această mișcare se supune unor anumite legități. După cum știți, în graficul funcției, punctele sunt dispuse după o anumită formulă matematică. Se poate spune că legea mișcării punctului pe grafic este formula funcției. Dar formulele, ca și legile, sunt descoperiri abstracte ale judecății umane și sunt create pentru a fi înțelese mai ușor. Este puțin probabil ca natura să le păstreze undeva.

În ce alt mod se mai poate stabili dispunerea punctelor în grafic? Desigur, sub forma unui spațiu infinit de mare al coordonatelor tuturor punctelor. Capacitatea memoriei umane este limitată și nu poate face față unui volum imens. Dar pentru natură, infinitul nu este o problemă. Ea nu are nevoie să generalizeze dispunerea și mișcarea punctelor în grafic sub formă de formule. Dacă împărțim linia funcției într-un număr infinit de puncte mici, atunci fiecare punct poate fi considerat cauza, iar următorul punct – efectul. Ca urmare, oricare mișcare în spațiu și în timp a punctului material poate fi reprezentată sub forma unui lanț continuu, infinit de lung, de cauze și efecte infinit de mici.

În cunoașterea noastră prezentăm mișcarea materiei sub formă de legi, iar în natură, mișcarea se află în forma

ei naturală, ca o mulțime infinită de cauze şi efecte. Într-o exprimare simplificată, datele despre toate punctele posibile de mişcare a materiei se stochează într-un fel de câmp informațional, pe care îl vom numi *spațiul variantelor*. El conține informații despre tot ce a fost, ce este şi ce va fi.

Spațiul variantelor reprezintă o *structură informațională* materială. Este un câmp informațional infinit care conține toate variantele posibile de evenimente ce se pot produce. Se poate spune că în spațiul variantelor există totul. Nu vom face supoziții în legătură cu modul în care se stochează aceste informații – pentru scopurile noastre acest lucru nici nu are importanță. Important este doar că *spațiul variantelor constituie şablonul, rețeaua de coordonate a oricărei forme de mişcare a materiei în spațiu şi timp.*

În fiecare punct din spațiu există varianta proprie pentru un eveniment sau altul. Pentru uşurința înțelegerii, vom considera că varianta conține *un scenariu şi decoruri*. Decorurile reprezintă forma exterioară sau forma de manifestare, iar scenariul – calea de mişcare a materiei. Pentru uşurință, vom împărți spațiul variantelor în sectoare. Fiecare sector are propriul scenariu şi propriile decoruri. Cu cât distanța dintre sectoare este mai mare, cu atât deosebirile dintre scenarii şi decorurile acestora vor fi mai mari. Soarta omului este şi ea reprezentată printr-o multitudine de variante.

Teoretic, nu există niciun fel de limite în privința scenariilor şi decorurilor existenței umane deoarece spațiul variantelor este infinit. Orice eveniment, chiar de mică importanță, poate duce la o cotitură în destin. Viața umană.

ca oricare alt tip de mişcare a materiei, reprezintă un lanţ de cauze şi efecte. În spaţiul variantelor, efectul se află totdeauna în apropierea cauzei. Ele se succed una după alta şi de aceea sectoarele destinului se constituie în *linii ale vieţii*. Scenariile şi decorurile uneia dintre aceste linii sunt mai mult sau mai puţin uniforme. Viaţa omului se derulează uniform într-o anume direcţie până când se produce un eveniment care îi schimbă scenariul şi decorul. Şi atunci soarta face o cotitură şi se mută pe o altă linie a vieţii.

Imaginaţi-vă că aţi văzut un spectacol. A doua zi, veniţi din nou la teatru la acelaşi spectacol, dar cu un decor nou. Liniile vieţii sunt apropiate. În următoarea stagiune vă duceţi la un spectacol cu aceiaşi actori, dar cu schimbări semnificative în scenariu. Deja această linie a vieţii este situată mai departe. În sfârşit vedeţi aceeaşi montare, dar la un alt teatru şi în altă interpretare a piesei. Este o linie a vieţii asemănătoare, dar deja destul de departe de prima.

Realitatea se manifestă în toată diversitatea ei deoarece numărul variantelor este infinit. Orice punct de plecare este inclus în lanţul legăturilor cauză-efect. Alegând un anumit punct de plecare, veţi obţine o anumită formă de manifestare a realităţii. Se poate spune că realitatea se derulează pe linia vieţii în funcţie de punctul de referinţă ales. Primiţi ceea ce aţi ales. Aveţi dreptul să alegeţi tocmai pentru că există deja o infinitate de variante. Nimeni nu vă interzice să vă alegeţi soarta care vă este pe plac. Cum vă conduceţi destinul depinde de un singur lucru, simplu – *să faceţi alegerea.* Transurfingul vă explică mo-

dul în care se face acest lucru.

Există deci o structură informațională care conține o multitudine infinită de posibilități potențiale – de variante, cu propriile scenarii şi decoruri. Realizarea materială se produce în funcție de ce conține structura respectivă. Cum se mişcă materia în spațiul variantelor se poate demonstra prin următorul experiment de gândire.

Imaginați-vă o țeavă de apă. De-a lungul țevii se deplasează încet un inel frigorific în aşa fel încât apa îngheață imediat numai în interiorul inelului. Rezultă următorul fenomen: cristalul de gheață se deplasează pe țeavă odată cu apa. Moleculele de apă rămân aproximativ în aceleaşi locuri şi în stare relativ liberă. În momentul trecerii prin inel, moleculele din interiorul lui se fixează în cristalul înghețat, care are o anumită structură, iar după aceea, în locul respectiv, apa se topeşte din nou şi moleculele se eliberează. Cristalul ca atare nu se deplasează. Cu alte cuvinte, în acest caz, gheața nu pluteşte în apă. În țeavă se deplasează nu cristalul de gheață, ci structura, adică starea de îngheț.

Prin analogie, apa din țeavă reprezintă spațiul variantelor, iar cristalul de gheață – realizarea materială a variantelor. Moleculele sunt oamenii, iar dispunerea lor în structura cristalului se realizează ca variantă a destinului. Nu există un singur răspuns la întrebarea: al cui analog este inelul-de răcire. Cu alte cuvinte, de ce şi cum se transformă structura informațională în materie? În microunivers, materia se poate manifesta ca o aglomerare, o condensare de energie. Se ştie că în vid se nasc şi mor în permanență microparticule. Materia pare că este, dar nu are propriu-zis

substanță materială. Un lucru este cert: tot ce poate fi atins are în spatele său o bază energetică ce nu poate fi percepută.

Nădăjduiesc că nu v-am obosit prea mult cu fizica. Deocamdată ne aflăm abia în punctul de plecare al Transurfingului. Ce veți afla din această carte vă poate șoca, într-o anumită măsură. De aceea va trebui, inevitabil, să-mi fundamentez măcar teoretic expunerea pentru ca să nu aveți senzația că vă fuge pământul de sub picioare. Vă rog să mai aveți puțină răbdare.

Valul marin poate să constituie încă o analogie capabilă să ilustreze realizarea în spațiul variantelor. Să ne imaginăm că un urma unui cutremur s-a format un val uriaș. El se deplasează pe suprafața mării sub forma unei cocoașe imense și cu toate acestea apa rămâne pe loc. Se deplasează nu masa de apă, ci realizarea potențialului energetic. Doar în apropierea malului apa se lovește cu o plesnitură de uscat. La fel se manifestă și celelalte valuri. În analogia enunțată, marea este spațiul variantelor, iar valul – realizarea materială.

Ce se petrece? Pe de o parte, realizarea materială se deplasează în spațiu și timp, iar pe de altă parte, variantele rămân pe loc și există totdeauna? Rezultă că totul a fost, este și va fi? La drept vorbind, de ce n-ar fi așa! Într-adevăr, timpul este la fel de static ca și spațiul. Sesizăm trecerea timpului doar atunci când se derulează pelicula filmului și imaginile se succed una după alta. Derulați pelicula și uitați-vă la toate imaginile deodată. Unde a dispărut timpul? Toate cadrele există simultan. Timpul este static atâta timp cât nu vizionăm succesiv imagine după ima-

gine. În viață se petrece același lucru și de aceea în conștiința noastră s-a împământenit ideea că totul vine și pleacă.

Într-adevăr, tot ce este înscris în câmpul informațional, a fost acolo dintotdeauna și va rămâne pentru totdeauna. Liniile vieții există precum peliculele de film. Ce a trecut, nu a dispărut, ci a rămas. Ce va fi în clipa următoare, deja este. Momentul actual de viață este realizarea materială a spațiului variantelor în acest segment al liniei vieții.

S-ar putea ca mulți să-și exprime nedumerirea prin întrebări de genul: „Cum e posibil ca o mulțime infinită de variante ale destinului meu să existe staționar? Cine și de ce are nevoie de așa ceva? Dumnezeu? Legile naturii? De ce?" Încercați atunci să vă imaginați un punct în planul coordonatelor. Încă din școală ne-a fost prezentat acest model: un punct în plan poate avea orice coordonate x și y. Remarcați – orice – de la minus infinit până la plus infinit. De ce oare nimănui nu-i trece prin minte să întrebe: „**de ce** punctul poate avea orice coordonate?" Iar acum imaginați-vă că punctul care se mișcă pe linia funcției se minunează: „Cum e posibil ca drumul pe care l-am parcurs să fi existat dintotdeauna și să existe mereu? Cum e posibil ca drumul pe care urmează să-l parcurg să fi fost deja prefigurat?" Dumneavoastră însă priviți de sus traseul punctului și de aceea nu vi se pare nimic deosebit.

Spațiul variantelor constituie un șablon care determină modul în care trebuie să se manifeste realizarea materială. Imaginați-vă o pădure întunecată pe care o străbate un individ cu un felinar în mână; felinarul luminează în jurul acestuia un spațiu nu prea mare. Realizarea se manifestă ca o pată de lumină. Întreaga pădure cuprinsă de în-

tuneric reprezintă spaţiul variantelor, iar locul luminat de felinar constituie realizarea variantelor în porţiunea respectivă. Ce menţine flacăra? Ce anume face să se „aprindă", adică ce materializează varianta şablonului?

Pentru a răspunde la această întrebare va trebui să alegem încă un punct de plecare. În momentul de faţă nu mai există dubii în legătură cu faptul că gândurile sunt materiale. Realitatea ni se dezvăluie sub două forme: pe de o parte, existenţa determină conştiinţa, dar pe de altă parte, există şi confirmări incontestabile ale opusului celor afirmate. Gândurile nu numai că motivează acţiunile omului, ci şi exercită o acţiune directă asupra realităţii înconjurătoare. De exemplu, aşteptările noastre rele, de regulă se adeveresc. Desigur, se poate riposta că nu este vorba despre materializarea gândurilor, ci despre presentimentul unor neplăceri viitoare. Într-adevăr, în fenomenele paranormale sunt multe lucruri neclare, care nu au o singură interpretare. Dar acest lucru nu înseamnă că această formă de manifestare a realităţii poate fi ignorată. Există o sumedenie de fapte care confirmă influenţa directă a gândurilor asupra realităţii înconjurătoare.

Într-un fel sau altul, conştiinţa omului îi formează soarta. În această carte este vorba tocmai despre modul în care se petrec aceste lucruri. Ca punct de plecare vom lua următoarea afirmaţie: emisia de energie mentală materializează o variantă potenţială. Suntem îndreptăţiţi să afirmăm acest lucru deoarece realitatea se manifestă şi în acea formă în care conştiinţa determină realitatea. Confirmarea o reprezintă nu numai faptele din viaţa de toate zilele ci şi experimentele din fizica cuantică. În principiu, pentru noi

nu are importanță mecanismul însuşi de interacțiune între emisia mentală şi spațiul variantelor. Deocamdată rămâne neclar în ce mod decurge procesul de transmitere a informației – pe cale energetică sau pe altă cale. Pentru uşurință, vom presupune pur şi simplu că emisia de energie mentală „iluminează" un anumit sector din spațiul variantelor şi ca urmare varianta respectivă capătă o întruchipare materială. Ca şi sectorul, emisia are anumiți parametri. Emisia de energie mentală îşi găseşte sectorul, varianta se realizează şi astfel rezultă că conştiința determină realitatea.

Va trebui să nu uităm că aceasta este doar una dintre formele de manifestare a realității. Nu e posibil doar să stăm şi să contemplăm alcătuirea propriei realități. Deşi există oameni care pot, ad-litteram, să materializeze lucrurile din aer. Asemenea persoane sunt rare şi nu-şi afişează capacitățile. Şi cu toate acestea, gândurile exercită o influență la fel de puternică asupra destinului individului ca şi faptele sale concrete. Oamenii s-au obişnuit cu faptul că acțiunile lor atrag după ele urmări vizibile şi uşor de explicat. Influența gândurilor nu se manifestă vizibil şi de aceea ea este inexplicabilă şi imprevizibilă. S-ar părea că este destul de greu să stabileşti o legătură de cauzalitate demonstrabilă între gânduri şi evenimentele care urmează acestora. Dar în curând veți avea ocazia să vă convingeți că gândurile omului formează în mod nemijlocit realitatea. Omul primeşte exact ce alege el însuşi.

Cineva poate obiecta: „Rezultă că aceste mări, munți, planete, galaxii – toate sunt produsul emisiei mele mentale?" Uneori omul se consideră centrul Universului. Dar de fapt, el ocupă doar o minusculă nişă în acest spațiu infinit.

În lumea noastră, se află o multitudine de organisme vii şi fiecare îşi aduce contribuţia la formarea realităţii. Fiecare fiinţă îşi are parametrii săi de emisie mentală. Dacă nu vă place să consideraţi că emisia plantei este mentală, numiţi-o altfel, dar esenţa lucrurilor nu se va schimba. Nu se poate afirma cu certitudine că obiectele neînsufleţite nu au nimic în comun cu emisia organismelor vii. Fără să mai vorbim de Spiritul Unic, care pătrunde în tot ce există şi pe care îl numim Dumnezeu. Fiecare fiinţă are propria conştiinţă şi formează stratul lumii sale. Se poate spune că totul în această lume poartă în sine o părticică din Dumnezeu şi astfel EL guvernează întreaga lume.

Fiecare om merge pe linia vieţii sale. Şi în acelaşi timp, toţi oamenii trăiesc în una şi aceeaşi lume. Lumea materială este una singură pentru toţi, dar realizarea concretă a fiecărui om este a sa, proprie. Să presupunem că sunteţi turist şi vă plimbaţi printr-un oraş minunat. Admiraţi obiectivele de interes turistic, vă extaziaţi în faţa frumuseţilor arhitecturii, vă încântă straturile cu flori, fântânile, aleile parcurilor, chipurile zâmbitoare ale citadinilor realizaţi. Treceţi pe lângă un tomberon unde vedeţi un om fără adăpost. La fel ca şi dumneavoastră, el se află în aceeaşi lume, nu într-o altă dimensiune. Cu toate acestea, el vede cu totul altceva decât vedeţi dumneavoastră. El vede o sticlă goală, vede un zid murdar, îl vede pe concurentul care vroia să ajungă el primul la sticlă şi în clipa aceea se gândeşte cum să pună mâna pe ea; îl vede pe poliţistul care-i aruncă o privire bănuitoare. Dumneavoastră trăiţi pe o anume linie a vieţii, iar el pe altă linie. Linia vieţii dumneavoastră şi linia vieţii acestui individ s-au întretăiat în-

tr-un punct din spaţiul variantelor, şi de aceea această lume, ca realizare materială, este una şi aceeaşi pentru amândoi.

Toate formele de manifestare a naturii materiale au o bază energetică. Câmpul energiei este primar, toate celelalte manifestări fizice sunt secundare. Oamenii de ştiinţă încearcă să unească diferitele manifestări ale energiei într-o teorie unitară şi în curând vor avea rezultate. După aceea, însă, ceva va trebui să fie comasat întrucât numărul formelor de manifestare a realităţii este infinit. Fără a intra în toate aceste fineţuri, vom considera energia ca fiind o forţă abstractă, invizibilă, dar care există în mod obiectiv. Pentru scopurile noastre, va fi absolut suficient să acceptăm faptul că energia gândurilor omului este pe deplin materială. Energia gândurilor nu se învârteşte ferecată în capul omului, ci se răspândeşte în spaţiu şi interacţionează cu câmpul energetic înconjurător. În prezent, puţină lume mai poate să conteste acest lucru.

Pentru uşurinţă, ca parametru al emisiei mentale putem lua frecvenţa acesteia, asemănătoare cu frecvenţa undelor radio. Când vă gândiţi la ceva, frecvenţa energiei gândurilor dumneavoastră este reglată pentru un anumit domeniu din spaţiul variantelor. Când energia intră în sectorul spaţiului variantelor, se produce realizarea materială a variantei respective. Energia are o structură complexă şi pătrunde în tot ce există în această lume. Trecând prin corpul uman, energia este modelată de gânduri, iar la ieşire ea capătă parametrii acestor gânduri. După acelaşi principiu funcţionează şi aparatul de radio. Parametrii energiei „preiau" şi caracteristicile gândurilor. În felul acesta, la

ieşire, avem o emisie mentală care transformă un sector din spaţiul variantelor în realizare materială. Când vă gândiţi la ceva rău sau la ceva bun, emiteţi energia gândurilor în spaţiul variantelor. Energia modulată se aşează într-un anumit sector şi duce la schimbări corespunzătoare în viaţa dumneavoastră.

Nu numai faptele concrete formează circumstanţele vieţii ci şi natura gândurilor individului. Dacă aveţi o atitudine duşmănoasă faţă de lumea în care trăiţi, ea vă va răspunde la fel. Dacă veţi fi în permanenţă nemulţumiţi, motive pentru aceasta vor fi tot mai multe. Dacă în atitudinea dumneavoastră faţă de realitate va precumpăni negativismul, lumea vă va arăta faţeta sa cea mai rea. Şi, dimpotrivă, o atitudine pozitivă vă va schimba în modul cel mai firesc viaţa în bine. Omul primeşte exact ceea ce alege. Aceasta este realitatea, chiar dacă vă place sau nu.

Atâta timp cât gândurile dumneavoastră sunt mai mult sau mai puţin uniforme ca direcţie, vă aflaţi pe una şi aceeaşi linie a vieţii. Imediat ce vi se schimbă atitudinea faţă de realitate, într-o direcţie sau alta, parametrii emisiei mentale capătă noi caracteristici şi realizarea materială a categoriei sociale căreia îi aparţineţi se transferă pe o altă linie. Acolo, evenimentele se desfăşoară după un alt scenariu, corespunzător parametrilor emisiei dumneavoastră. Dacă, din anumite motive, scenariul nu vă satisface, vă veţi lupta, străduindu-vă să schimbaţi situaţia. Când apar piedici în cale, fiecare reacţionează negativ, exprimându-şi nemulţumirea sau căzând în apatie. Emisia dumneavoastră mentală vă transferă pe linia unde vor fi din ce în ce mai multe piedici. Drept urmare, rezultă că viaţa se rostogoleş-

te pe un plan înclinat.

Procesul respectiv pare de necontrolat, dar în realitate, chiar dumneavoastră, prin propriile gânduri, vă direcţionaţi propria realizare în zonele problematice ale spaţiului variantelor. Consideraţi că prin propriile acţiuni depăşiţi obstacolele. În realitate, însă, obţineţi exact ceea ce aţi ales. Dacă alegeţi să luptaţi cu dificultăţile – le veţi avea din plin. Dacă sunteţi copleşit de gânduri în legătură cu problemele de viaţă – ele vor fi prezente permanent în viaţa dumneavoastră. Vă direcţionaţi acţiunile în vederea schimbării situaţiei pe linia în curs a vieţii, dar nu puteţi să schimbaţi scenarii în spaţiul variantelor. Puteţi doar să alegeţi un altul. Încercând să schimbaţi momentele nedorite din scenariu, vă gândiţi exact la ceea ce nu vă place. În felul acesta, alegerea dumneavoastră se realizează cu succes şi *obţineţi exact ceea ce nu doriţi.*

Pe linia respectivă a vieţii nu puteţi să schimbaţi ceva. Exact ca atunci când, aflându-vă într-o galerie de artă, nu puteţi să scoateţi un exponat sau să modificaţi aranjamentul exponatelor aşa cum v-ar plăcea. Aici nu sunteţi stăpân. Dar nu vă opreşte nimeni să mergeţi în altă sală şi să priviţi ce vă face plăcere. Desigur, transferul pe altă linie a vieţii, unde fiecare are după nevoi, nu poate fi făcut doar pentru că vrei. Nu toate gândurile urmează să se realizeze şi nu toate dorinţele se înfăptuiesc. Şi nu e vorba de conţinutul gândurilor, ci de calitatea acestora. Un simplu vis sau o simplă dorinţă nu înseamnă că am făcut deja o alegere. *Visele nu se împlinesc.* Sunt necesare anumite condiţii, despre care veţi afla citind această carte.

În spaţiul variantelor, pentru fiecare om există o

multitudine infinită de linii ale sorții. Nu avem temeiuri să ne supărăm pe propria soartă, deoarece ne-a fost dat dreptul **să alegem**. Problema noastră constă în faptul că nu ştim cum să facem acest lucru. Lumea ni se înfăţişează în diversitatea ei, ca şi cum ea ar fi fost creată pentru a satisface orice necesitate. Oricine poate găsi în această lume tot ce-şi doreşte. Chiar şi în sfera cunoaşterii ea ne arată acea faţă pe care vrem s-o vedem. De exemplu, idealismul susţine că lumea este o iluzie şi oamenii sunt de acord. Materialismul afirmă contrariul şi oamenii de asemenea n-au nimic împotrivă. Oamenii discută în contradictoriu şi vor să-şi impună concepţia lor faţă de viaţă, iar viaţa demonstrează că toţi au dreptate. Nu e oare minunat?! Spaţiul variantelor reprezintă aşa-numitele iluzii, iar realizarea materială reprezintă ceea ce se înţelege prin lumea materială. Primim întotdeauna ceea ce alegem.

Cine cunoaşte principiile religiei islamice, ştie ce semnificaţie au cuvintele „soarta omului este pecetluită în Carte". Se are în vedere faptul că soarta ne este predestinată şi că nu putem scăpa de ea. Asemenea afirmaţii se întâlnesc şi în alte religii. Într-adevăr, soarta omului este predestinată. Eroarea religiilor constă însă în faptul că nu există o singură variantă pentru soartă, ci o mulţime infinită de variante. De ce ţi-e scris, de aia nu scapi. Într-o oarecare măsură este adevărat şi acest lucru deoarece nu poţi să schimbi scenariile variantei. Să lupţi cu lumea pentru a-ţi schimba soarta este un lucru dificil. Nu trebuie să schimbi scenariile, ci pur şi simplu să-ţi alegi varianta care ţi-e pe plac.

Desigur, toate lucrurile acestea sunt neobişnuite şi

trezesc dubii rezonabile. Eu nici nu m-am bizuit pe faptul că veți fi dispuşi să acceptați modelul variantelor. Nici eu n-am crezut până ce nu m-am convins că Transurfingul este eficient, că acţionează fără greş. N-are rost să preferi un model sau altul doar pentru a ajunge la un fel de adevăr absolut. Important este nu modelul în sine, ci rezultatul practic la care el îţi permite să ajungi. Diferite modele matematice pot reprezenta unul şi acelaşi fenomen fizic în mod diferit. Nu-i aşa că ar fi fost nostim ca specialiştii în geometrie analitică să se fi înverşunat împotriva analizei matematice, încercând să demonstreze că geometria este unica disciplină matematică adevărată? Matematicienii au reuşit să se înțeleagă, pe când filozofii şi clericii n-au reuşit.

Unde se află acest spațiu al variantelor? La această întrebare este greu de răspuns. Din punct de vedere al percepției noastre tridimensionale, despre acest spațiu al variantelor se poate spune că există pretutindeni şi niciunde. Imaginaţi-vă o suprafață plană, fără început şi fără sfârşit, pe care trăiesc doi omuleți „bidimensionali". Ei nu-şi imaginează că există o a treia dimensiune. Lor li se pare că suprafaţa plană este unica lume existentă şi nu pot să înțeleagă cum poate să existe ceva dincolo de lumea lor. Cu toate acestea, noi ştim că este suficient să adăugăm la acest model o a treia dimensiune şi astfel de suprafețe plane se pot alcătui la nesfârşit. Aşa că nu e cazul să vă neliniştiţi că nu sunteți capabili să vă imaginați explicit în ce mod, alături de lumea noastră, pot exista o mulţime infinită de lumi paralele.

Este dificil de crezut în existența reală a unor lumi

paralele. Pe de altă parte, ne este oare uşor să credem în teoria relativităţii, potrivit căreia, odată cu creşterea vitezei corpului, masa acestuia se măreşte, distanţele se scurtează, iar timpul se încetineşte? Deocamdată, prin experienţă proprie, nu putem verifica acest lucru. Important este nu dacă înţelegem sau nu, ci să înţelegem ce folos practic putem să extragem din aceasta.

Să discuţi în contradictoriu despre avantajele unui model sau ale altuia în spaţiul infinit este absurd şi lipsit de importanţă. Imaginaţi-vă infinitul în sensul măririi distanţelor. Acolo, în depărtări, nu există capăt. Oricât ar părea de ciudat, infinitul nu are limite nici în sensul micşorării distanţelor. Noi putem observa doar o parte limitată a Universului vizibil. Atât telescopul, cât şi microscopul au limitele lor. Infinitul raportat la existenţa microuniversului nu se deosebeşte de cel al macrouniversului.

Există ipoteza că Universul pe care îl vedem noi a apărut în urma „Marii explozii" (Big Bang). Se spune că din momentul acela, el se află în expansiune. Corpurile se deplasează în cosmos cu viteze uriaşe. Dar, pe de altă parte, ţinând seama şi de distanţele imense, nouă ni se pare că Universul se extinde încet şi în timp îndelungat.

Se ştie, de asemenea, că în vid, în fiecare unitate de timp se nasc de niciunde şi dispar imediat particule elementare. Dacă ţinem seama de relativitatea spaţiului şi a timpului, nimic nu ne împiedică să considerăm că fiecare asemenea particulă este un Univers aparte, asemănător cu al nostru, pentru că noi nu ştim care este structura particulelor elementare. Pentru fizicieni, ele se manifestă când sub formă de undă, când sub formă de particule. Mergând

şi mai departe în microunivers, pentru un observator din interior, distanţele relative pot deveni la fel de uriaşe, iar timpul se încetineşte din nou. Pentru un observator din exterior, Universul nostru există o clipă, asemenea particulei născute şi dispărute în vid, iar pentru noi, ca observatori interni, Universul există de miliarde de ani.

Când sorbiţi o înghiţitură de cafea, imaginaţi-vă numai câte Universuri aţi înghiţit! O infinitate de mulţimi pentru că infinitul nu se divide. În interiorul microuniversului „a zbura" înseamnă tot atât de departe şi ia tot atât de mult timp ca şi în imensităţile nemărginite ale cosmosului nostru. Timpul, ca şi spaţiul, este nesfârşit atât înainte, cât şi înapoi. Unităţile de timp pot fi infinit de mici, dar şi imense. Orice punct de pe un segment de timp poate fi considerat ca punct de referinţă; în ambele lui sensuri se desfăşoară infinitatea timpului. Schimbarea punctului de referinţă din segmentul de timp nu schimbă nimic, nici înainte, nici înapoi.

Toată această infinitate de lumi, încorporate unele în altele, există în acelaşi timp. Centrul Universului se află simultan în fiecare punct pentru că oricare punct este înconjurat, din oricare parte, de aceeaşi infinitate. Şi toate evenimentele au loc în acelaşi timp, din aceeaşi cauză – şi anume că centrul Universului se găseşte simultan în oricare dintre puncte. Este greu de imaginat. Dar şi infinitul să-l cuprinzi dintr-o privire e de asemenea imposibil. Oricât v-aţi deplasa în gând prin Univers, mai departe se întinde aceeaşi imensitate de necuprins. Există teorii şi mai încâlcite, potrivit cărora Universul nostru vizibil se transformă într-o sferă terminală într-un spaţiu cu patru dimensiuni.

Lucrurile nu se simplifică deoarece, teoretic vorbind, iarăşi poate să existe o multitudine infinită de dimensiuni. Neputând să ne reprezentăm toate aceste lucruri suntem nevoiţi să ne mulţumim cu nivelul îngust pe care-l avem şi să lăsăm impresia că înţelegem câte ceva.

În ştiinţa contemporană sunt multe lucruri de neînţeles, pe care nu ni le putem explica şi totuşi aceasta nu ne împiedică să-i folosim roadele. Utilizând principiile Transurfingului putem obţine rezultate năucitoare. Haideţi mai întâi să convenim că nu e cazul să ne torturăm cu întrebări de genul cum şi în ce fel funcţionează el? Pentru că vom avea aceeaşi reuşită, ca şi copilul care-l poate întreba pe un fizician: „De ce corpurile se atrag?" Savantul îi va răspunde: „Pentru că există legea gravitaţiei". După care va urma o nouă întrebare: „De ce acţionează legea gravitaţiei?" Chiar aşa, de ce se atrag? Nu există răspuns. Să renunţăm deci la această îndeletnicire de a întreba şi a explica ceva şi să ne folosim de rezultatele modelului variantelor. Nu ne este dat să ştim şi să înţelegem totul.

Din modelul variantelor rezultă că omul îşi poate făuri singur soarta. Cu toate acestea, în Transurfing, concepţia despre soartă se deosebeşte de cele unanim cunoscute. Care ar fi deosebirea? *Deosebirea este că: fericirea o poţi alege şi că nu trebuie să lupţi pentru ea.* Nu vă grăbiţi să acceptaţi imediat modelul variantelor, dar nici să nu-l respingeţi. Mai bine puneţi-vă întrebarea: cât şi ce anume aţi reuşit să obţineţi luptându-vă cu lumea pentru fericire? Fiecare va hotărî pentru sine dacă va continua să acţioneze în acelaşi mod sau va încerca o altă modalitate. Luptând, vă puteţi irosi întreaga viaţă şi nici nu obţineţi nimic. Nu e

mai simplu să faceţi în aşa fel, încât lumea să vă vină în întâmpinare? Ea, de altfel, asta şi face, vă realizează opţiunea.

Comanda, pentru care aţi optat, va fi onorată întotdeauna şi în mod necondiţionat. Dar alegerea nu înseamnă o simplă dorinţă, ci cu totul altceva, despre care veţi afla în continuare. Dorinţele se împlinesc numai în basme. Nu întâmplător s-a înrădăcinat convingerea că dorinţa ori ţi se îndeplineşte, dar cu greu, ori nu se realizează defel. Am făcut doar un prim pas spre dezlegarea Ghicitorii Supraveghetorului. În curând veţi afla de ce dorinţele nu se realizează şi visurile nu se împlinesc.

Rezumat

Realitatea are o multitudine infinită de forme de manifestare.

Multitudinea de variante a Universului este prima însuşire fundamentală a lumii.

Oricare model reprezintă doar un aspect de manifestare a realităţii.

Oricare domeniu al cunoaşterii se bazează pe acel aspect de manifestare a realităţii care a fost ales.

Alegerea dumneavoastră se realizează întotdeauna. Ce alegeţi, aceea şi obţineţi.

Spaţiul variantelor este un câmp informaţional referitor la ceea ce a fost, este şi va fi.

Câmpul informaţional conţine variante posibile pen-

tru orice fel de evenimente.

Varianta conţine un scenariu şi decoruri.

Spaţiul poate fi împărţit în sectoare, fiecare având varianta sa.

Cu cât distanţa dintre sectoare este mai mare, cu atât deosebirile dintre variante sunt mai mari.

Sectoarele cu parametri aproximativ asemănători se înscriu într-o linie a vieţii.

Realizarea materială circulă în spaţiu ca potenţial energetic.

Emisia de energie mentală materializează varianta potenţial posibilă.

Fiecare organism îşi aduce contribuţia la alcătuirea realizării materiale.

Când parametrii emisiei se modifică, are loc transferul pe o nouă linie.

Nu puteţi modifica scenariul, dar aveţi capacitatea să vă alegeţi un altul.

Nu e necesar să luptaţi pentru fericire – puteţi pur şi simplu să vă alegeţi o variantă care să vă fie pe plac.

Capitolul II

Pendulii

Grupuri de oameni care au gândurile orientate în aceeaşi direcţie, formează o structură energo-informaţională şi îi vom numi penduli. Aceste structuri încep să se dezvolte independent şi să-i subordoneze pe oameni legilor lor. Oamenii nu realizează faptul că fără voia lor acţionează în interesul pendulilor. Cum să ne trezim din această halucinaţie tenebroasă?

Pendulii distructivi

Am fost învățați, încă din copilărie, să ne subordonăm unei voințe străine, să ne îndeplinim obligațiile, să servim patria, familia, partidul politic, firma, statul, o idee. Să ne supunem oricui, mai puțin propriei persoane și ei să ne supunem abia în ultimul rând. Fiecare dintre noi are, într-o măsură mai mare sau mai mică, simțul obligativității asumate, al responsabilității, al necesității, al vinovăției. Fiecare om„slujește", într-un fel sau altul, diverse grupuri și organizații: familie, club, instituție de învățământ, întreprindere, partid politic, stat și așa mai departe. Toate aceste *structuri* se nasc și se dezvoltă când un grup separat de indivizi încep să gândească și să acționeze într-o anume direcție. Apoi aderă și alte persoane și structura se dezvoltă, capătă forță și îi obligă pe membrii săi să respecte regulile stabilite iar, în final, această structură poate să-și subordoneze pături imense din societate.

La nivelul realizării materiale, structura este alcătuită din persoane unite prin scopuri și bunuri materiale comune, cum ar fi clădiri, echipamente, mobilier, construcții, tehni-

că şi altele. Dar ce anume se află în spatele acestora la nivel energetic? Structura apare când gândurile unui grup de oameni sunt îndreptate într-o anume direcţie şi, în mod corespunzător, parametrii energiei mentale sunt identici. Energia mentală a unor oameni – fiecare din ei cu identitatea sa – se uneşte într-un şuvoi unic. Astfel, în mijlocul oceanului de energie, se creează o structură energo-informaţională independentă – *pendulul energetic*. Această structură începe să aibă propria sa existenţă şi să-şi subordoneze prin legile sale oamenii care au acţionat în vederea alcătuirii ei.

De ce pendul? Pentru că el se balansează cu atât mai viguros cu cât mai mulţi indivizi – *aderenţi* – îl vor alimenta cu energia lor. Fiecare pendul se caracterizează printr-o anumită frecvenţă a oscilaţiilor. De exemplu, leagănul îşi începe balansul numai dacă i se aplică un efort cu o anumită frecvenţă. Această frecvenţă se numeşte frecvenţă de rezonanţă. Dacă numărul aderenţilor se micşorează, oscilaţiile pendulului se sting. Când nu mai rămân aderenţi, pendulul se opreşte şi, ca esenţă, moare. Iată câteva exemple de penduli care s-au stins: religiile păgâne străvechi, uneltele de muncă din piatră din vechime, străvechile tipuri de arme, vechile curente în modă, plăcile din vinilin, cu alte cuvinte tot ceea ce era odinioară, iar în prezent nu se mai foloseşte.

Cu siguranţă, veţi fi uimiţi: cum aşa? Toate aceste lucruri sunt nişte penduli? Da, orice structură cu atributele sale, creată de energia gândirii omului, este un pendul. În general, orice fiinţă vie capabilă să emită energie într-o anume direcţie, mai devreme sau mai târziu, va crea

penduli energetici. Iată exemple de penduli din natura vie: coloniile de bacterii, bancurile de peşti, turmele de vite, masivele împădurite, preeriile, muşuroaiele de furnici – diverse structuri, mai mult sau mai puţin ordonate şi uniforme, de organisme vii. Fiecare organism viu, luat separat, este un pendul elementar pentru că reprezintă o unitate energetică. Atunci când un grup de penduli izolaţi începe să balanseze la unison, se creează un pendul de grup. Acesta se situează deasupra aderenţilor ca o suprastructură, funcţionează ca structură independentă şi stabileşte reguli pentru aderenţii săi pentru a-i menţine la un loc şi a atrage şi alţi aderenţi. O astfel de structură este independentă în sensul că se dezvoltă de sine stătător, după legile sale. Aderenţii nu sunt conştienţi că ei acţionează nu după propria lor voinţă, ci după regulile pendulului. De exemplu, aparatul birocratic se dezvoltă ca structură independentă indiferent de voinţa unor funcţionari luaţi separat. Desigur, un funcţionar influént va putea lua hotărâri independente, dar aceste hotărâri nu pot să contravină legilor sistemului, în caz contrar acest aderent va fi îndepărtat din funcţia respectivă. Chiar şi o singură persoană, pendul fiind, nu întotdeauna îşi dă seama de motivaţiile sale. De exemplu, vampirul energetic.

Orice pendul, prin natura sa, este *distructiv* întrucât se foloseşte de energia aderenţilor săi şi îşi impune puterea asupra lor. Caracterul distructiv al pendulului se manifestă în faptul că pe el nu-l interesează soarta fiecărui aderent luat în parte. Pendulul are un singur scop şi anume să primească energia aderentului, dar în ce măsură este sau nu acest lucru în favoarea aderentului – nu prezintă nicio în-

semnătate pentru pendul. Individul aflat sub influenta sistemului este nevoit să-şi construiască viata în concordanţă cu legile sistemului. în caz contrar, acesta, după ce îl va suge de energie, îl va arunca întocmai ca pe o măsea stricată. Este greu, de regulă, să te retragi fără pierderi.

Dacă individul a avut şansă, el îşi găseşte locul în sistem şi se simte în largul său. Ca aderent, însă, îi va da energia sa pendulului, iar acesta îi va asigura un mediu de existenţă. Este de ajuns ca aderentul să înceapă să încalce legile structurii, că frecvenţa lui de emisie nu va mai coincide cu frecvenţa de rezonanţă a oscilaţiilor pendulului. Nemaiprimind energia aşteptată, pendulul îl va elimina sau îl va distruge pe aderentul refractar.

Dacă însă individul a fost împins departe de liniile de viaţă care îi sunt favorabile, atunci viaţa în structura unui alt pendul, străin aspiraţiilor aderentului, se va transforma într-un adevărat calvar sau într-o existenţă tristă, umilă. Un astfel de pendul va deveni pentru aderent total distructiv. Individul aflat sub influenţa acestuia îşi va pierde libertatea. Va fi nevoit să trăiască după legile impuse de pendul şi să devină un simplu şurub într-un mare mecanism, indiferent de-i place sau nu.

Individul poate să intre sub protecţia pendulului şi să obţină rezultate excepţionale. Napoleon, Hitler, Stalin şi alţii, asemenea lor, au fost *favoriţi* ai pendulilor distructivi. Dar în oricare situaţie, pendulul distructiv nu se preocupă de binele aderenţilor săi, ci doar îi foloseşte în scopurile proprii. Când Napoleon a fost întrebat dacă a fost vreodată fericit şi când anume, el a răspuns că în toată viaţa sa nu a fost fericit mai mult de câteva zile.

Pendulul se foloseşte de metode rafinate, perverse pentru atragerea unor noi aderenţi dintre cei care mişună în juru-i precum fluturii de noapte la lumina becului. De ce, oare, oamenii, vrăjiţi de pendulii de reclamă, se îndepărtează atât de des de fericirea care a fost atât de aproape de ei?!. Se duc să slujească în armată şi pier. Intră la o facultate să se pregătească pentru o profesie pentru care nu au chemare. Îşi găsesc un alt serviciu, chipurile de prestigiu, dar care nu li se potriveşte şi apoi eşuează într-o mare de probleme. Îşi leagă viaţa de o persoană care sufleteşte le e străină şi apoi suferă.

Activitatea pendulului conduce adesea la distrugerea aderenţilor, deşi el se străduieşte să-şi ascundă adevăratele intenţii sub masca binefăcătorului. Pericolul cel mai mare pentru individul care a nimerit în aria de influenţă a pendulului distructiv este faptul că el va deveni în mod sigur o victimă, întrucât este scos de pe acele linii de viaţă unde şi-ar fi putut găsi adevărata fericire.

Vom enunţa însuşirile ce caracterizează pendulul distructiv:

- Se hrăneşte cu energia aderenţilor săi şi în felul acesta îşi amplifică oscilaţiile.
- Se străduieşte să atragă cât mai mulţi aderenţi şi să obţină, în felul acesta, cât mai multă energie.
- Contrapune grupul de aderenţi tuturor celorlalte grupuri (Iată cum suntem noi, iar ei sunt altfel, nu sunt buni).
- Îl învinuieşte în mod agresiv pe orice individ care nu a dorit să-i devină aderent şi se străduieşte să-l atragă de partea sa, iar dacă nu reuşeşte, îl neutrali-

zează sau îl elimină.

- Se foloseşte de masca atrăgătoare de binefăcător, de militant pentru scopuri înalte, se joacă cu sentimentele oamenilor, pentru ca să-şi justifice acţiunile şi să câştige cât mai mulţi aderenţi.

În esenţă, pendulul este un egregor, dar cu asta n-am spus nici pe departe totul. Noţiunea de „egregor" nu reflectă tot ansamblul de nuanţe ale interacţiunii dintre individ şi esenţele energo-informaţionale. Pendulii joacă un rol extrem de mare în viaţa individului, un rol cu mult mai mare decât credem.

Felul în care pendulul absoarbe energia aderenţilor săi poate fi ilustrat prin următorul exemplu. Imaginaţi-vă un stadion plin, unde se desfăşoară un meci de fotbal foarte tensionat, pasiunile sunt dezlănţuite, fanii sunt în delir. Unul dintre jucători face o greşeală, de neiertat, fapt ce duce echipa la eşec. Asupra jucătorului se revarsă o adevărată furtună de indignare a fanilor, care sunt gata să-l sfâşie în bucăţi. Imaginaţi-vă ce volum de energie negativă se revarsă pe capul nefericitului jucător. Din cauza acestei monstruoase reacţii, el ar fi trebuit, pur şi simplu, să-şi dea duhul. Lucrul acesta nu s-a petrecut, jucătorul este viu şi nevătămat, deşi copleşit de sentimentul vinovăţiei. Ce s-a ales de energia negativă îndreptată asupra jucătorului? Ea a fost furată de pendul. De n-ar fi fost aşa, ţinta urii mulţimii ar fi pierit, iar idolul s-ar fi înălţat la ceruri.

Eu nu intenţionez să judec dacă pendulul este o entitate energetică înzestrată cu suflet sau este pur şi simplu o formă energetică. Dar acest lucru nu are nici un fel de im-

portanță pentru tehnica Transurfingului. Important este șă-l recunoști și să nu intri în jocul lui care nu-ți este de folos. Este ușor să identifici pendulul distructiv după o singură caracteristică. *În lupta pentru aderenți, pendulul distructiv rivalizează totdeauna cu cei ce i se aseamănă.* Scopul lui este unul singur – să pună stăpânire pe cât mai mulți aderenți, pentru a obține cât mai multă energie. Cu cât pendulul este mai agresiv în lupta pentru aderenți, cu atât este mai distructiv, adică este periculos pentru soarta individului în cauză.

S-ar putea obiecta că există organizații de binefacere, asociații pentru protecția naturii, animalelor, etc. Ce poate fi distructiv în toate acestea? Pentru dumneavoastră personal – faptul că ele, oricum am suci-o, se hrănesc cu energia dumneavoastră și nu le pasă de fericirea și de bunăstarea nimănui. Ele îndeamnă la mărinimie față de alții, dar față de dumneavoastră rămân indiferente. Dacă vă convine și dacă vă simțiți într-adevăr fericiți ocupându-vă de această treabă, înseamnă că aceasta este chemarea dumneavoastră și că v-ați găsit pendulul. Dar trebuie să fiți cinstit cu sine: nu cumva purtați o mască de binefăcător? Cu adevărat vă oferiți, în mod sincer, energia și banii pentru binele altora sau vă jucați de-a binefacerea ca să păreți mai bun?

Pendulii distructivi i-au dezvățat pe oameni să-și aleagă soarta. Dacă individul este liber în alegerea sa, el își va dobândi independența. Un astfel de individ nu va mai putea fi atras de penduli. Conștiința umană s-a obișnuit într-atât cu ideea că soarta este predestinare, încât ne vine greu să credem în posibilitatea de **a ne alege** soarta care ne

place mai mult. Pentru penduli este profitabil să-şi ţină aderenţii sub control şi de aceea ei inventează tot soiul de modalităţi pentru a-i manipula ca pe slugile lor. Din cele expuse în continuare vă veţi da seama cum procedează aceştia.

Şi Transurfingul ar putea deveni pendul dacă se face din el un cult, o mişcare sau o şcoală. Dacă pendulii sunt diferiţi, evident că şi nivelul lor de distrugere va fi diferit. Chiar şi în cel mai rău caz, Transurfingul ar putea fi un pendul mai puţin distructiv deoarece nu serveşte unui scop general ci se ocupă exclusiv de binele fiecărui individ. De aceea un astfel de pendul ar fi extrem de neobişnuit, un fel de comunitate de individualişti care se ocupă exclusiv de propria lor soartă. Apropo: iată o temă de studiu: care dintre penduli pot fi numiţi constructivi?

Dar oare de ce vă relatez toate acestea? Ca să vă pot explica ce înseamnă să-ţi *alegi* soarta şi cum să procedezi în acest scop. Dragă Cititorule, înarmează-te cu răbdare, pentru că nu e chiar aşa de simplu; dar treptat lucrurile se vor limpezi.

Lupta pendulilor

Principala trăsătură specifică a pendulului distructiv constă în faptul că el, prin mijloace agresive, tinde să-i distrugă pe ceilalţi penduli pentru a-i atrage pe adepţii acestora de partea sa. În acest scop, îi instigă în permanenţă pe adepţii săi împotriva celor străini (de respectiva structură):

„Noi suntem aşa, iar ei sunt altfel! Sunt răi!" Discipolii atraşi în această luptă se pierd, îşi părăsesc calea şi pornesc spre scopuri false pe care, în mod eronat, le consideră ca fiind propriile lor scopuri. Aşa se manifestă acţiunea distructivă a pendulilor. Lupta împotriva altor discipoli este infructuoasă şi duce la distrugerea de vieţi – atât ale propriilor aderenţi, cât şi ale altora.

Să luăm de exemplu o manifestare limită a luptei pentru adepţi – războiul. Ca să-şi convingă propriii aderenţi să participe la război, pendulul aduce argumente care să corespundă unei epoci istorice concrete. Cel mai primitiv procedeu care se folosea înainte era să le ordoni alor tăi să-şi însuşească bunurile ce le aparţineau celorlalţi. Pe măsură ce societatea s-a civilizat, argumentele au devenit tot mai rafinate. O naţiune se proclamă superioară, iar celelalte inferioare. Scopul „nobil" constă în a le aduce pe acele popoare subdezvoltate pe o treaptă superioară, iar dacă acestea se împotrivesc, se foloseşte forţa. Iar actualele concepţii despre război arată cam aşa. În pădure, pe un copac este un stup de albine; un stup de albine sălbatice, care-şi procură miere şi îşi cresc pupilele. Iată însă că de stup se apropie un pendul şi le declară aderenţilor săi: „Aici sunt albine sălbatice, sunt foarte periculoase, de aceea trebuie distruse sau cel puţin trebuie să li se distrugă stupul. Nu credeţi? Ia priviţi!" Şi cu un băţ începe să zgândărească stupul. Albinele zboară din stup şi încep să-i înţepe pe aderenţi. Iar pendulul jubilează: „Aţi văzut ce agresive sunt? Trebuie distruse!"

Cu asemenea sloganuri incitatoare şi-au găsit justificarea atâtea războaie şi revoluţii, iar esenţa lor a fost una

singură: lupta pendulilor pentru adepţi. Formele de luptă pot fi diferite, dar scopul este unul singur, acela de a-şi asigura cât mai mulţi aderenţi. Aceştia reprezintă o necesitate vitală pentru pendul, fără de care el s-ar opri pentru că lupta pendulilor este o luptă firească şi inevitabilă, este lupta pentru existenţă.

După războaie şi revoluţii au loc bătălii mai puţin agresive, suficient de dure. De exemplu, lupta pentru pieţe de desfacere, concurenţa partidelor politice, concurenţa economică, toate formele posibile de marketing, companiile de publicitate, propaganda ideologică şi aşa mai departe. Mediul de existenţă umană este construit de penduli şi de aceea toate sferele de activitate intră în concurenţă. Rivalitatea se desfăşoară la toate nivelele, începând cu divergenţele dintre state şi terminând cu întrecerile între echipe de club şi indivizi luaţi separat.

Ceea ce e nou, neobişnuit, de neînţeles, cu greu îşi croieşte drum. De ce oare? Să fie vorba doar de inerţia gândirii? Cauza principală rezidă în faptul că vechilor penduli nu le este pe plac apariţia unui pendul începător care îşi atrage discipoli. De exemplu, motoarele cu combustie internă, care poluează atât de puternic atmosfera oraşelor, ar fi putut demult să fie înlocuite, având în vedere că au fost elaborate o multitudine de motoare alternative care sunt ecologice. Dar utilizarea acestora ar însemna moartea pendulilor din corporaţiile petroliere; deocamdată aceştia sunt încă foarte puternici şi de aceea nu vor permite unor oarecari investitori să-i scoată din scenă. Lucrurile merg până-ntr-acolo încât aceşti monştri ajung să cumpere patentul noilor modele de motoare şi le ţin secrete, decla-

rând că acestea au o eficienţă scăzută.

Realizându-şi propria structură la nivel material, pendulii îşi consolidează poziţia prin mijloace financiare, construcţii, echipamente şi, desigur, prin resurse umane. În vârful piramidelor umane sunt puşi favoriţii pendulilor. Favoriţii sunt conducători de toate rangurile, începând cu micii şefi şi terminând cu preşedinţii de state. Nu este obligatoriu ca ei să aibă calităţi excepţionale. De regulă, devin favoriţi acei aderenţi, ai căror parametri se înscriu cât mai optim în structura pendulului. Favoritul ar fi tentat să creadă că a obţinut rezultate remarcabile în viaţa sa datorită exclusiv calităţilor sale. Într-o măsură oarecare aşa şi este, dar cea mai mare parte din activitatea de promovare a aderenţilor pendulului este realizată chiar de structura organizatorică de sine stătătoare a pendulului. Dacă parametrii favoritului nu mai corespund cerinţelor sistemului, acesta este eliminat fără milă.

Lupta pendulilor este distructivă pentru aderenţi întrucât acestora din urmă li se pare că, împlinind o voinţă superioară, ei acţionează din proprie convingere. Convingerea personală a aderenţilor este captată, în majoritatea cazurilor, de către penduli. În momentul în care un individ s-a reglat pe frecvenţa pendulului, începe interacţiunea dintre aderent şi pendul la nivel energetic. Frecvenţa de emisie de energie mentală a aderentului este fixată şi menţinută prin energia pendulului. Are loc o acaparare sui generis, un laţ cu legătură inversă. Aderentul emite pe frecvenţa de rezonanţă a pendulului, iar acesta, la rândul lui, îl alimentează pe aderent cu o cantitate mică de energie pentru a-şi păstra influenţa asupra acestuia.

La nivelul realizării materiale noi considerăm că această interacţiune este ceva obişnuit. De exemplu, pendulul unui partid politic îşi desfăşoară activitatea propagandistică, agaţă un aderent, îl alimentează energetic într-o oarecare măsură, inducându-i un sentiment de echitate, satisfacţie, demnitate, importanţă. Aderentul are impresia că el deţine controlul asupra situaţiei, că poate să aleagă. În realitate, el a fost ales şi a fost pus sub control. Privit din afară, pare că aderentul este convins că el şi-a exercitat voinţa. Această voinţă i-a fost însă impusă în mod artificial, fără ca el să-şi dea seama. Aderentul intră în câmpul lui informaţional, discută probleme „arzătoare"cu cei aflaţi în situaţia lui, intră într-o legătură energetică şi în felul acesta îşi fixează propria sa frecvenţă. Ulterior, aşteptările aderentului pot fi înşelate, el începe să fie contra fostului idol şi frecvenţa lui de emisie iese din plasa acaparatorului. Forţa de acaparare variază în funcţie de puterea pendulului. În unele cazuri, aderentul este lăsat pur şi simplu să plece, iar în altele, un astfel de eretic poate fi lipsit de libertate sau i se poate lua viaţa.

Acapararea frecvenţei poate fi ilustrată printr-un exemplu elocvent. Fredonaţi în gând o melodie oarecare. În acelaşi moment, auziţi o muzică puternică, diferită de melodia dumneavoastră. În momentul în care auziţi o altă melodie, vă este foarte greu să mai fredonaţi, în gând, melodia dumneavoastră.

Pentru scopurile Transurfingului, nu are importanţă în ce mod are loc interacţiunea la nivel energetic dintre pendul şi aderent. Vom analiza această interacţiune folosind un model simplificat, într-o reprezentare uzuală. Va fi

absolut suficient. Nimeni nu va putea să explice exact şi în detaliu ce se petrece *cu adevărat* şi cum se petrece, pentru că atunci s-ar ivi întrebarea: ce se înţelege prin „cu adevărat"? Şi aşa mai departe, în concordanţă cu infinitatea procesului de cunoaştere. Ingrată treabă. Aşa că va trebui să ne mulţumim cu puţin. Trebuie să ne bucurăm că suntem totuşi capabili să mai pricepem câte ceva. Să vedem cum îşi manipulează pendulii aderenţii.

Sforile marionetelor

Să ne punem întrebarea: în ce mod pendulii îi pot determina pe aderenţii lor să le cedeze energia de bunăvoie? Un pendul puternic, mare, îi poate forţa pe aderenţii săi să acţioneze după anumite reguli. Dar cum procedează pendulii mai slabi? Când un individ nu deţine puterea de a-l obliga pe altul să facă un anumit lucru el va recurge la argumente rezonabile, la puterea lui de convingere, la subterfugii şi promisiuni. Toate acestea sunt metode „subţirele", fără prea mare eficienţă. Ele sunt caracteristice exclusiv pentru societatea umană care s-a îndepărtat de forţele naturii. Pendulii folosesc şi ei uneori asemenea metode dar dispun de o armă şi mai puternică. Ei sunt entităţi energo-informaţionale şi de aceea se supun şi acţionează în conformitate cu puternicele şi incontestabilele legi ale existenţei acestei lumi.

Individul cedează energie pendulului atunci când emite energie mentală pe frecvenţa de rezonanţă a acestuia.

Pentru aceasta nu este obligatoriu ca el să-şi direcţioneze în mod conştient gândurile în folosul pendulului. După cum cred că înţelegeţi, cea mai mare parte a gândurilor şi faptelor oamenilor sunt din sfera subconştientului. Exact de această caracteristică a psihicului uman se şi folosesc pendulii. Ei sunt atât de abili încât reuşesc să obţină energie nu doar de la aderenţi, dar şi de la cei mai înverşunaţi opozanţi. Probabil, ghiciţi deja în ce mod.

Imaginaţi-vă un grup de bătrânele care stau la taifas pe o bancă şi afurisesc guvernul. Nu sunt aderente ale pendulului guvernamental, îl urăsc din diverse motive. Ce se întâmplă însă? Ele ocărăsc guvernul că nu e bun de nimic, că e vândut, cinic şi îngust la minte. În felul acesta, ele emit intens energie mentală pe frecvenţa pendulului respectiv. Pendulului însă îi este absolut indiferent din ce direcţie este balansat. Îi convine şi energia pozitivă şi cea negativă. Important este ca frecvenţa de emisie să intre în rezonanţă.

În felul acesta, sarcina de bază a pendulului constă în a-l agăţa pe individ, cum se spune, să-l atingă la coarda sensibilă; n-are importanţă cum, doar să-i acapareze gândurile. Odată cu apariţia mijloacelor de informare în masă, metodele pendulului devin tot mai rafinate. Individul intră într-o puternică stare de dependenţă. Aţi remarcat că în programele informative predomină ştirile negative? Ele generează emoţii puternice – nelinişte, frică, indignare, răutate, ură. Sarcina reporterilor este să atragă atenţia. Mijloacele de informare în masă sunt şi ele nişte penduli aflaţi în slujba altor penduli mult mai puternici. Scopul lor declarativ este accesul liber la orice fel de informaţie. Dar de

fapt, scopul este unul singur – reglarea, prin toate mijloacele posibile, la frecvențele necesare.

Una dintre modalitățile preferate ale pendulilor de a avea acces la energia dumneavoastră este de a vă dezechilibra. Ieșind din starea de echilibru, începeți să pendulați în folosul acestora. Să presupunem că au crescut prețurile. Reacționați negativ, sunteți revoltat, vă plângeți, faceți schimb de informații cu cunoștințele. Este o reacție absolut normală, adecvată. Asta și așteaptă pendulul. Dumneavoastră emiteți energie negativă în lumea înconjurătoare pe frecvența lui, el primește energie și pendulează și mai intens, situația căpătând noi dimensiuni.

Sfoara cea mai puternică prin care pendulul vă poate ține agățat este frica. Sentimentul cel mai vechi și cel mai puternic. Nu are importanță de ce anume vă este frică, dacă frica are o anume legătură cu pendulul, el va primi energia dumneavoastră. Teama și neliniștea sunt trăiri mai puțin intense, ele constituie totuși niște sfori destul de sigure în mâinile pendulului. Aceste simțăminte fixează foarte bine emisia energiei mentale pe frecvența pendulului. Dacă ceva vă provoacă neliniște, vă este greu să vă concentrați asupra altor lucruri.

Sentimentul de vinovăție este de asemenea unul din cele mai ample canale prin care pendulul scoate energia din dumneavoastră. Acest simțământ ni se incumbă chiar din copilărie. Este o metodă foarte comodă de manipulare: „Dacă ești vinovat, ești obligat să faci ce-ți spun." Având sentimentul vinovăției este foarte greu să trăiești, de aceea oamenii se străduiesc să se debaraseze de acest simțământ. Dar în ce mod? Suportând pedeapsa sau răscumpărându-ți

vina. Şi una şi alta presupun subordonare, supunere şi activarea gândurilor într-o direcţie anume. Sentimentul datoriei reprezintă un caz particular al sentimentului de vinovăţie. Trebuie – înseamnă că eşti obligat prin ceva anume, îţi revine obligaţia, îndatorirea să faci ceva. În final „vinovaţii" de facto, ca şi cei pe care a căzut ponosul, merg cu capul plecat şi îşi aduc obolul sub formă de energie. Inducerea unui sentiment de vinovăţie este arma preferată a pendulului ; vom reveni la această problemă.

În mod deosebit trebuie menţionate toate complexele psihologice posibile ale oamenilor. Complexul de inferioritate: am o înfăţişare neatrăgătoare, nu am aptitudini şi talente, nu am destulă minte şi simţul umorului, nu ştiu să mă port cu oamenii, nu am demnitate. Complexul de vinovăţie: m-am făcut vinovat de ceva, toţi mă condamnă, trebuie să-mi port crucea. Complexul luptătorului: trebuie să fiu neiertător, declar război atât celorlalţi cât şi mie însumi, mă voi lupta pentru un loc sub soare, voi lua cu forţa ce mi se cuvine. Complexul iubitorului de dreptate: voi dovedi cu orice preţ că eu am dreptate şi le voi demonstra celorlalţi că ei nu au dreptate. Aceste complexe şi altele sunt cheile personalizate către energia diferitelor tipuri de personalitate. Atingându-l pe individ la coarda sensibilă, pendulul stoarce energia din el.

Puteţi continua singur lista sforilor de care pendulii îşi trag marionetele : dreptate, mândrie, prejudecată, onoare, iubire, ură, lăcomie, mărinimie, curiozitate, interes, foame şi alte sentimente şi trebuinţe. Simţămintele şi interesul ne ducem cu gândul într-o anumită direcţie. Dacă tema respectivă nu ne stârneşte nici interes, nici emoţii,

este greu să ne concentrăm asupra ei. De aceea pendulii ne acaparează şirul gândurilor, agăţându-se de simţămintele şi trebuinţele individului.

De regulă, oamenii acţionează în acelaşi fel la stimulii exteriori negativi. Ştirile negative provoacă nemulţumire sau teamă, ştirile alarmante determină o reacţie de nelinişte şi frică, jignirea determină neplăcere, ş.a.m.d. Obişnuintele reprezintă pârghia pe care se actionează pentru a porni mecanismulde acaparare. De exemplu, obiceiul de a te enerva sau nelinişti din pricina unor motive nesemnificative, obiceiul de a răspunde la provocări; în genere, de a răspunde printr-o reacţie negativă la un stimul negativ. Individul poate conştientiza că gândurile şi faptele negative nu duc la nimic bun şi totuşi, din obişnuinţă, face aceleaşi vechi greşeli.

În felul acesta, deprinderile ne creează adesea probleme şi ne obligă să acţionăm ineficient. Cu greu ne debarasăm de ele. Obişnuinţele ne dau iluzia confortului. Individul are mai multă încredere în ceea ce ştie de mult timp. Tot ceea ce este nou îi provoacă suspiciuni. Ceea ce este vechi, obişnuit, şi-a demonstrat deja eficienţa în practică. Exact ca un fotoliu vechi în care vă aşezaţi să vă odihniţi după munca depusă. Poate că un fotoliu nou ar fi mai comod, dar cel vechi vi se pare mai confortabil. Confortul se caracterizează prin noţiuni ca încredere, comoditate, experienţă pozitivă, previzibilitate. Noul dispune de aceste calităţi într-o măsură mult mai mică şi de aceea este nevoie de timp pentru ca noua obişnuinţă să devină veche.

Aşadar am analizat, în linii generale, metodele prin care pendulii acţionează asupra oamenilor. Se poate sus-

trage individul de sub influența pendulului? Despre acest lucru vom vorbi în continuare. Se întâmplă adesea ca cineva să se revolte și să se împotrivească fățiș pendulului care l-a acaparat. Într-o asemenea confruntare, **întotdeauna** individul este cel învins. Pendulul poate fi învins numai de un alt pendul. Individul, singur, nu poate face nimic. Dacă nu mai vrea să se supună și a intrat în luptă directă cu pendulul, nu face decât să-și piardă din energie. În cel mai bun caz va fi expulzat din sistem, iar în cel mai rău caz – va fi distrus. Aderentul, care și-a permis să încalce regulile stabilite de pendul este declarat persona non grata. Privite din afară, lucrurile par a fi o pedeapsă pentru fapta săvârșită. În realitate, vina constă nu în fapta în sine, ci în faptul că aderentul nu mai vrea să se supună, cu alte cuvinte, a încetat să-i mai furnizeze energie pendulului.

De ce „capul plecat sabia nu-l taie"? Pentru că individul, care se consideră vinovat este dispus să se supună totalmente voinței pendulului. Pentru pendul căința aderentului nu are importanță. Importantă este doar restabilirea controlului pierdut. Pendulul va fi mai bun imediat ce îi veți da posibilitatea să vă manipuleze. Dar dacă vinovatul nu se supune, atunci el va fi înlăturat, pentru că nu mai are ce să i se ia. De regulă, adevăratele intenții ale pendulului sunt mascate de vălul principiilor morale. Zice-se, individul care s-a căit, nu mai este un răufăcător chiar așa de mare. Dumneavoastră veți putea să apreciați singur unde acționează principiile morale și unde sunt afectate interesele sistemului, dacă vă veți aduce întotdeauna aminte ce sunt pendulii și care sunt adevăratele lor scopuri.

Primiţi ceea ce nu doriţi

Aşa cum s-a arătat mai sus, pendulii pot primi energie atât de la aderenţii lor, cât şi de la adversari. Dar pierderea de energie este necaz numai pe jumătate. Dacă pendulul este în mare măsură distructiv, el va prejudicia nu numai bunăstarea, dar şi soarta individului.

Fiecare om se confruntă, din când în când, cu informaţii negative sau cu evenimente nedorite. Toate acestea sunt provocări ale pendulilor. Omul nu-şi doreşte ca lucrurile acestea să se întâmple în viaţa lui, dar el reacţionează întotdeauna într-una din cele două variante prezentate. Dacă informaţiile nu-l afectează cine ştie ce, el nu le acordă importanţă şi va uita rapid de ele. Dacă informaţiile provocatoare îl enervează, adică îl frige la inimă, atunci energia lui mentală este prinsă în laţul pendulului şi gândirea lui se reglează pe frecvenţa de rezonanţă.

În continuare, evenimentele se derulează după scenariul care vă este deja cunoscut. Omul respectiv se supără, este neliniştit, indignat, speriat, îşi exprimă vehement nemulţumirea şi, în general, emite activ energie pe frecvenţa pendulului distructiv. Această energie ajunge nu doar la pendul. Parametrii energiei mentale au asemenea valori, încât omul se transferă pe acele linii ale vieţii unde ceva se află în exces şi el vrea să evite acel ceva. Dacă vă amintiţi, când emisia energiei mentale a omului se fixează pe o anumită frecvenţă, el se transferă pe liniile respective ale vieţii. Aici, rolul distructiv al pendulului constă în fixarea frecvenţei cu ajutorul laţului de prindere.

Să presupunem că lăsaţi să vă treacă pe lângă ureche informaţiile despre catastrofe şi dezastre naturale. Dacă ele nu vă afectează direct, de ce să aveţi nelinişti în plus? În acest caz catastrofa se produce, de regulă, într-un anumit loc, dar dumneavoastră, personal, vă aflaţi pe o linie a vieţii, unde nu sunteţi victimă, ci observator. Acea linie unde dumneavoastră sunteţi victimă, a rămas undeva, în afară. Şi invers, dacă lăsaţi informaţia despre catastrofe şi nefericiri să vă afecteze puternic, dacă vă îngrijoraţi şi comentaţi toate acestea cu cunoştinţele dumneavoastră, este aproape sigur că în curând vă veţi transfera pe acea linie unde aţi putea fi o victimă.

Rezultă că: cu cât este mai puternică dorinţa dumneavoastră de a evita ceva anume, cu atât este mai mare probabilitatea să aveţi parte tocmai de acel ceva. A lupta activ împotriva a ceea ce nu vă doriţi înseamnă a depune toate eforturile ca acest lucru să existe în viaţa dumneavoastră. Pentru a trece pe alte linii nedorite ale vieţii nici nu este nevoie să întreprindeţi ceva. Sunt absolut suficiente gândurile negative, însoţite de emoţiile respective. Nu vreţi să fie timp urât şi vă gândiţi cât de mult nu vă place ploaia. Vă fac necazuri vecinii zgomotoşi – vă certaţi în permanenţă cu ei sau îi urâţi în tăcere. Vă temeţi de ceva – faptul respectiv vă nelinişteşte foarte mult. V-aţi săturat de munca dumneavoastră – şi vă ascundeţi neplăcerea.

Vă va urmări peste tot exact ceea ce nu vă doriţi în mod activ, adică vă veţi teme, veţi urî, veţi dispreţui. Pe de altă parte, există destule lucruri pe care de asemenea aţi dori să le evitaţi, dar care în momentul respectiv nu vă dau prea multă bătaie de cap. În acest caz, nu veţi avea parte

de ele. Este suficient însă să le lăsați să vă pătrundă în suflet că, în mod cert, ele se vor şi materializa în viața dumneavoastră.

Unica modalitate de a alunga din viața dumneavoastră ceea ce nu vă doriți este să vă eliberați de influența pendulului care a pus stăpânire pe energia dumneavoastră mentală. Pe viitor să nu vă mai lăsați provocat de el şi să nu mai intrați în jocul lui. Vă puteți elibera de influența pendulului distructiv prin două modalități: *defectându-l* sau *stingându-l, oprindu-l*. Să urmărim detaliat cum trebuie procedat.

Defectarea pendulului

Este inutil să lupți cu pendulul. Aşa cum arătam mai sus, a te lupta cu un pendul înseamnă să-i cedezi din energia ta. Prima şi cea mai importantă condiție a succesului este *renunțarea la a te mai lupta cu el*. În primul rând, cu cât veți fi mai activ în încercarea de a scăpa de pendulii care vă agasează, cu atât ei vor fi mai insistenți. Puteți repeta la nesfârşit: „Lăsați-mă în pace! Nu vă mai agățați de mine!" Aveți doar impresia că vă eliberați, dar, de fapt, continuați să îi alimentați cu energie şi ei se vor crampona şi mai mult.

În al doilea rând, nu aveți dreptul să judecați şi să schimbați ceva în lumea aceasta. Totul trebuie acceptat întocmai cum acceptați obiectele expuse într-un muzeu, indiferent dacă vă plac sau nu. Pot fi expuse multe lucruri

care nu vă plac, dar nici măcar nu vă trece prin minte să pretindeţi ca ele să fie îndepărtate din muzeu. După ce aţi recunoscut dreptul unui pendul la existenţă, aveţi şi dumneavoastră dreptul să nu vă lăsaţi influenţat de el. Important este să nu vă luptaţi cu el, să nu-l judecaţi, să nu vă supăraţi, să nu vă ieşiţi din fire din cauza lui pentru că astfel îi veţi face jocul. Dimpotrivă, trebuie să-l acceptaţi ca atare, ca un rău inevitabil, iar la timpul potrivit să-l abandonaţi. Orice formă de neacceptare înseamnă să-i cedaţi din energia dumneavoastră.

Înainte de a vă lămuri ce înseamnă *să faci o alegere*, trebuie să ştii *să refuzi*.

De regulă, oamenii îşi imaginează destul de confuz ce anume vor cu adevărat. Dar ştiu foarte exact ce anume nu vor. Din dorinţa de a scăpa de lucruri sau evenimente nedorite, mulţi procedează exact invers decât ar trebui. *Pentru a putea refuza, este necesar să ştii să accepţi.* Aici, cuvântul „acceptare" înseamnă să nu-l laşi să intre în tine; să-i recunoşti doar dreptul la existenţă şi să treci indiferent pe lângă. Să îl primeşti şi să îl laşi să plece înseamnă să îl laşi să treacă prin tine şi apoi să îi spui la revedere. Dacă, dimpotrivă, îl primeşti şi îl laşi să rămână, înseamnă că îl laşi să se stabilească în tine, ca apoi să te ataşezi de el sau să i te împotriveşti.

Dacă vă scoate din sărite gândul că ceva nu vă place, acel ceva va fi permanent prezent în viaţa dumneavoastră. Imaginaţi-vă că unei persoane nu-i plac merele. Le urăşte de moarte, nu le poate suporta. Ar putea să nu le dea atenţie, dar îl deranjează faptul că pe lume există o asemenea mizerie cum sunt merele. Se enervează de fiecare dată

când privirea îi cade asupra lor şi îşi manifestă în mod activ repulsia. Aşa stau lucrurile la nivel material. La nivel energetic însă, respectivul muşcă cu lăcomie din măr, plescăie zgomotos, înghite pe nemestecate şi se plânge că nu poate suferi merele, îşi umple buzunarele, mestecă de zor, se îneacă, şi di nou se plânge că i s-a acrit de ele. Nici nu-i trece prin minte că le poate exclude din viaţa lui dacă nu le vrea.

Vă place sau nu ceva, n-are importanţă. Important este faptul că dacă vă faceţi o obsesie din obiectul pe care îl doriţi, energia gândurilor se fixează şi ea pe o anumită frecvenţă, din acest motiv intraţi sub influenţa pendulului şi vă transferaţi pe acele linii ale vieţii, unde obiectivul fixaţiei dumneavoastră este omniprezent.

Dacă nu doriţi ceva anume, nu vă mai gândiţi la lucrul respectiv, treceţi indiferent pe lângă el şi acel ceva va dispărea din viaţa dumneavoastră. *A alunga ceva din viaţă nu înseamnă să-l eviţi, ci să-l ignori.* A evita înseamnă că accepţi că lucrul acela există în viaţa ta, dar te străduieşti în mod activ să te debarasezi de el. În schimb, a ignora înseamnă să nu reacţionezi în nici un fel şi, prin urmare, să nu-l ai.

Imaginaţi-vă că sunteţi un aparat de radio. În fiecare zi vă treziţi şi ascultaţi postul pe care îl urâţi – lumea care vă înconjoară. Treceţi pe altă frecvenţă!

S-ar putea să vi se pară că, ridicând o cortină de fier între dumneavoastră şi lume, vă protejaţi de pendulii nedoriţi. Este doar o iluzie. Aflându-vă într-o carcasă de fier, vă spuneţi: „Sunt un perete fals. Nu văd şi nu aud nimic, nu ştiu nimic, nu spun nimănui nimic. Nu poate intra ni-

meni la mine". Ca să întreții o asemenea zonă de protecție trebuie să consumi multă energie. Persoana care intenționat încearcă să se izoleze de lume este permanent într-o stare de încordare. În plus, energia zonei de protecție este reglată pe frecvența acelui pendul de care vrei să te aperi. Este exact ce-i trebuie. Pendulului îi este indiferent cum i se cedează energia: de bună voie sau fără voie. Şi atunci ce mai înseamnă să te aperi de el? *Gol, pustiu, vid.* Dacă n-am nimic, n-are ce să-mi ia. Nu intru în jocul pendulului, dar nici nu încerc să mă apăr. Îl ignor pur şi simplu. Energia pendulului nu mă atinge; se risipeşte în spațiu. Jocul lui nu-mi dă emoții, nu mă afectează. Sunt gol în raport cu el.

Sarcina principală a pendulului este să atragă cât mai mulți adepți şi să primească de la ei energie. Dacă îl ignori, te lasă în pace şi se orientează spre alții, deoarece el acționează numai asupra acelora care-i acceptă jocul, adică încep să emită pe frecvența lui.

Cel mai banal exemplu. Se ține după dumneavoastră un câine şi vă latră. Dacă vă întoarceți, câinele va lătra şi mai tare. Dacă îl luați în serios şi încercați să-l goniți, va fugi şi mai mult după dumneavoastră, deoarece scopul lui este să facă tărăboi. Dacă îl ignorați, el îşi va găsi un alt personaj. Remarcați că lui nici nu i-a trecut prin cap să se supere că nu l-ați băgat în seamă. Este prea preocupat să capete energie ca să mai gândească la altceva. Dacă înlocuim câinele cu un cârcotaş, modelul respectiv va funcționa întocmai.

Dacă cineva nu vă dă pace, aplicați-i modelul pendulului distructiv şi veți observa că-i vine de minune. Dacă

nu-l puteți opri pe „pisălog”, atunci pur și simplu nu răspundeți la provocări – ignorați-l. Nu vă va lăsa în pace atâta timp cât nu veți înceta să-i cedați energia dumneavoastră. Energia i-o puteți ceda în mod direct – intrând în dispută cu el – dar și indirect – în tăcere. Să nu-i mai dați energie înseamnă să nu vă mai gândiți la el, să vi-l scoateți din minte. Spuneți-vă în sinea dumneavoastră: „La naiba cu el! Nu mă interesează.” și el va ieși din viața dumneavoastră.

Cu toate acestea, de multe ori nu e chiar așa de simplu să ignori un pendul. De exemplu, șeful vă provoacă la luptă. Refuzul sau apărarea (acceptând lupta) înseamnă pur și simplu pierdere de energie deoarece atât refuzul de a juca, cât și apărarea înseamnă de fapt o luptă cu pendulul. În asemenea cazuri, dați să se înțeleagă că intrați în jocul pendulului. Important este ca dumneavoastră să fiți conștient că vă faceți că intrați în joc.

Imaginați-vă că un sfarmă-piatră s-ar năpusti asupra dumneavoastră cu barosul să vă lovească cu toată puterea. Nu aveți nimic împotrivă. Nu faceți nimic. Nici nu vă apărați, nici nu atacați. Pur și simplu vă dați la o parte, calm și voinicul cu barosul va zbura în gol. Asta înseamnă că pendulul nu vă poate agăța și că se defectează.

Un astfel de principiu se află la baza luptei Aikido. La propriu, acolo lucrurile se petrec în felul următor. Îl apucați de braț pe atacant, continuați mișcarea începută de el, acesta vă urmează și apoi, ușor, îi dați drumul și îl lăsați să zboare. Secretul e că cel care se apără nu are nimic împotrivă să fie atacat. Merge un timp împreună cu atacatorul și apoi îi dă drumul. Energia lui se pierde în gol, pen-

tru că cel care se apără – „e gol”, şi atunci atacantul nu are de ce să se prindă.

Tehnica retragerii uşoare constă tocmai în faptul că, la primul atac al pendulului răspundeţi printr-o acceptare, apoi vă retrageţi în mod diplomatic şi apoi, la momentul oportun, vă orientaţi mişcarea în direcţia care vă convine. De exemplu, enervat fiind, şeful vă propune să faceţi ceva şi vă pretinde fără drept de apel să executaţi lucrarea exact cum vrea el. Dumneavoastră ştiţi că nu aşa trebuie lucrat sau consideraţi că nu intră în atribuţiile dumneavoastră. Dacă începeţi să vă împotriviţi, să discutaţi în contradictoriu, să vă apăraţi, el vă va pretinde la modul dur să vă supuneţi necondiţionat. El a hotărât, iar dumneavoastră îi faceţi în ciudă. Procedaţi invers. Ascultaţi-l cu atenţie, fiţi de acord cu tot, lăsaţi-l să-i treacă primul impuls. Apoi, în linişte, discutaţi detaliile lucrării. În momentul acela aţi primit energia şefului şi emiteţi pe frecvenţa lui. Ne mai întâmpinând rezistenţă, impulsul acestuia se va domoli pentru un timp. Nu-i spuneţi că dumneavoastră ştiţi mai bine cum trebuie făcută lucrarea, nu refuzaţi şi nu discutaţi în contradictoriu. Pur şi simplu sfătuiţi-vă cu el cum s-ar putea face mai repede şi mai bine şi sugeraţi-i că, poate, altcineva ar fi mai potrivit. Pendulaţi în acelaşi ritm cu el, dar procedaţi în cunoştinţă de cauză, neintrându-i în joc, ci ca observator. El va pendula fiind intrat cu totul în joc. Este jocul lui – el ia deciziile, iar ceilalţi sunt de acord, se sfătuiesc cu el. Veţi vedea că energia care fusese îndreptată spre dumneavoastră se va canaliza acum într-o altă direcţie – o altă decizie şi un alt executant. În felul acesta, pentru dumneavoastră pendulul se va defecta.

Stingerea pendulului

Sunt cazuri când pendulul nu poate fi defectat. Adică nu-l poți nici ignora şi nici să pleci de lângă el.

Am un prieten plăcut, îndatoritor, bun de pus la rană, dar înzestrat cu o forță fizică de neimaginat. Călătoream împreună cu tramvaiul, seara târziu. În tramvai, era un grup de tineri agresivi – ce mai, un adevărat pendul distructiv. Erau mulți, dar uniți şi îşi furnizau unul altuia energie negativă; se simțeau invulnerabili. De regulă, ca să aibă mai multă energie, un asemenea grup trebuie să se lege totdeauna de câte cineva, ca să primească „tărie" din afară.

S-au legat de prietenul meu pentru că expresia paşnică, de blândețe de pe chipul acestuia nu le inspira niciun pericol. Au încercat în fel şi chip să râdă de el, să-l scoată din sărite prin jigniri, dar el îşi vedea de treabă, nu răspundea la provocări. Nici eu n-am intervenit pentru că ştiam că nu-l paşte niciun pericol, dar şleahta risca mult. În sfârşit, ne mai putând să rabde, prietenul meu s-a îndreptat spre ieşire, dar i-a barat calea cel mai obraznic dintre ei. Atunci prietenul meu, fiind încolțit, l-a înşfăcat de guler pe obraznic şi i-a aplicat o lovitură trăsnet.

Fața acestuia s-a făcut ca o piftie. Ceilalți eroi au înmărmurit de uimire şi de groază. Prietenul meu s-a întors şi l-a înşfăcat pe următorul, dar acesta, tremurând din toate mădularele, a îngăimat: „Gata.... omule, gata.... nu-u-u....". Energia pendulului s-a stins într-o clipă, iar aderenții, înghesuindu-se, împingându-se unul pe altul, dându-se cu

spatele înapoi, n-au ştiut cum să coboare mai repede din tramvai.

Desigur, este bine pentru cine poate să se apere singur. Dar cu cine nu poate, ce se întâmplă? Dacă n-ai unde să te retragi, pentru a-l debusola, pentru a-l opri pe pendul trebuie recurs la un truc excepţional, la ceva cu totul neaşteptat.

Mi s-a povestit următorul caz. Un grup de aderenţi ai unei bande de derbedei l-au înghesuit pe un tânăr într-un colţ şi se pregăteau să-i facă seama. Acesta s-a adresat şefului bandei şi ţintuindu-l cu o privire feroce i-a spus printre dinţi: „Ce să-ţi sparg: nasul sau fălcile?" O asemenea întrebare nu se potrivea deloc cu scenariul şi pentru un moment „şeful" nu a mai ştiut ce să facă. Tânărul şi-a jucat ultima şansă şi a exclamat cât l-au ţinut puterile: „Ce-ai zice să-ţi rup o ureche!" Şi cu toată forţa celor cinci degete s-a încleştat de urechea adversarului. Acesta a început să urle. Tot spectacolul pe care îl dădea gaşca de obicei, s-a dus pe apa sâmbetei. Şeful nici vorbă să-şi mai joace rolul de bătăuş, avea o singură dorinţă – să-şi elibereze urechea. L-au lăsat în pace pe băiat crezându-l scrântit, iar el în felul acesta a evitat răfuiala.

Tot aşa şi dumneavoastră, dacă aţi nimerit într-o situaţie cu un scenariu al evoluţiei evenimentelor devenit deja standard, faceţi ceva – n-are importanţă ce anume – dar ceva care să nu se potrivească cu scenariul respectiv. Astfel, pendulul va fi oprit. Atâta timp cât acţionaţi potrivit scenariului, intraţi în jocul pendulului şi îi cedaţi energie pe această frecvenţă. Dar dacă frecvenţa dumneavoastră este cu totul alta, veţi intra în disonanţă cu pendulul şi în

felul acesta îl scoateţi din ritm.

Dar nu trebuie nici să riscaţi atunci când aveţi de-a face cu un pendul care nu are nimic de pierdut. Dacă sunteţi atacat pentru jaf, mai bine daţi-le imediat banii. Sunt multe persoane care ţin în buzunar câţiva dolari special pentru asemenea cazuri. De exemplu, dacă hoţul este drogat sau e bolnav psihic, vă poate lua viaţa uşor, chiar dacă sunteţi maestru în artele marţiale. Nu e cazul să vă legaţi la cap, la fel ca şi cu un câine turbat. Altfel, moartea dumneavoastră nu va avea nicio justificare, va fi fără noimă.

Pentru stingerea unui pendul vă pot ajuta simţul umorului şi imaginaţia. Transformaţi enervarea într-un joc. De exemplu, vă enervează la culme mulţimea oamenilor de pe stradă, aglomeraţia pasagerilor din mijloacele de transport, care şi ei se grăbesc undeva şi vă deranjează. Imaginaţi-vă că sunteţi în Antarctica la o piaţă de păsări. Oamenii sunt aici pinguinii care sunt foarte nostimi prin felul în care se deplasează, se agită, mişună. Iar dumneavoastră cine sunteţi? Tot pinguin. După o asemenea metamorfoză, oamenii mai curând vă insuflă nu enervare, ci curiozitate şi simpatie.

Desigur, este greu să te stăpâneşti când îţi vine să faci totul praf şi pulbere. În asemenea clipe, cel mai dificil este să *vă amintiţi* că e vorba de pendul, care vrea să vă fure energia. Nu este cazul să răspundeţi la provocare. Pendulul, ca şi vampirul, foloseşte obişnuinţa dumneavoastră de a reacţiona negativ la ceva irascibil pe post de anestezic. Chiar şi acum, citind aceste rânduri, dacă sună telefonul şi nu aveţi chef, s-ar putea să răspundeţi cu iritare. Dar dacă vă propuneţi să căpătaţi obişnuinţa *de a ţine*

minte, cu timpul veți căpăta imunitate la provocările pendulilor.

Remarcați faptul că atunci când v-ați confruntat cu o împrejurare neplăcută și ați reacționat prin enervare, nemulțumire, emoții negative, imediat ați avut parte de continuarea și amplificarea în aceeași manieră a situației negative sau au apărut noi neplăceri. Așa oscilează pendulul. Dumneavoastră sunteți cel care îl balansați. Procedați invers: sau nu reacționați deloc sau răspundeți inadecvat. De exemplu, având o neplăcere puteți să reacționați cu fals entuziasm sau chiar cu un extaz stupid. Aceasta înseamnă stingerea pendulului. Vă veți convinge că nu va exista o continuare.

Vă aduceți aminte că obiceiul de a reacționa negativ la o împrejurare supărătoare constituie pârghia cu care se pornește mecanismul de captare a energiei dumneavoastră mentale. Obiceiul acesta se va estompa dacă veți folosi un joc aparte, prin care în mod intenționat veți înlocui trăirile: în loc de teamă – încredere, în loc de tristețe – entuziasm, în loc de indignare – indiferență, în loc de iritare – bucurie. Încercați să reacționați „inadecvat" cel puțin la micile neplăceri. Ce veți pierde? Chiar dacă va fi absurd, în schimb un asemenea gen de joc nu-i va lăsa pendulului niciun fel de șansă. Un asemenea procedeu ni se pare prostesc tocmai pentru că pendulii ne-au învățat să jucăm acele jocuri care sunt în avantajul lor. Încercați acum să-i prindeți în jocul dumneavoastră; vă va face plăcere și veți constata cu uimire cât de puternică este această tehnică. Principiul, în cazul de față, este unul singur: emițând pe o frecvență diferită de cea de rezonanță, intrați în disonanță cu pendulul.

el se va stinge în ceea ce vă priveşte şi vă va lăsa în pace.

Mai există un procedeu interesant de stingere lentă. Dacă cineva vă necăjeşte, adică vă creează o problemă, încercaţi să aflaţi ce-i lipseşte acestei persoane, ce nemulţumire are. Acum imaginaţi-vă că această persoană are ceea ce îi lipseşte. Ar putea fi vorba despre sănătate, siguranţă, confort sufletesc. Dacă ne gândim bine, acestea sunt cele trei lucruri de bază care ne sunt necesare pentru a ne simţi bine. Gândiţi-vă, de ce duce el lipsă în acest moment?

Să presupunem că şeful a ţipat la dumneavoastră. Poate că este obosit sau, poate, are neplăceri în familie? Înseamnă că are nevoie de confort sufletesc. Imaginaţi-vi-l odihnindu-se într-un fotoliu comod la televizor, sau lângă cămin, sau cu undiţa la pescuit, sau în baie cu un pahar de bere în mână. Ştiţi ce îi face şefului plăcere? Poate că superiorii lui pe cale ierarhică au făcut presiuni asupra lui şi se teme că va fi tras la răspundere? Atunci el are nevoie de siguranţă. Imaginaţi-vi-l schiind în siguranţă pe o pârtie la munte, sau într-o maşină-sport, sau la o petrecere, el fiind în centrul atenţiei. Poate îl supără ceva, poate vreo boală? Imaginaţi-vi-l vesel şi zdravăn, făcând baie în mare, plimbându-se cu bicicleta, jucând fotbal. Desigur, cel mai bine este să vi-l imaginaţi în situaţia când este mulţumit.

Ce anume se întâmplă? Iată el a apărut în orizontul dumneavoastră cu o problemă pentru dumneavoastră înşivă (S-ar putea să fie nu şeful, ci chiar un infractor). Distrageţi-vă atenţia de la problema pe care el vi-o aduce. În felul acesta n-o să vă băgaţi singur capul în laţul care vă prinde frecvenţa. Imaginaţi-vă această persoană primind acel ceva de care ducea lipsă. (Ce-şi doreşte un hoţ? Să

mănânce, să bea, să se drogheze?) Vizualizaţi imaginea persoanei respective când şi-a satisfăcut nevoia, dorinţa. Dacă acest lucru v-a reuşit, consideraţi că problema nu mai există. Că doar pendulul n-a început să se balanseze fără nici un motiv! Ceva l-a scos din echilibru. Conştient sau inconştient, pendulul caută acel ceva care să-i asigure din nou echilibrul. Şi iată, energia gândurilor dumneavoastră pe o anumită frecvenţă îi dă, chiar şi în mod indirect, ceea ce-i lipseşte. Imediat va schimba agresivitatea cu bunăvoinţa. Este greu de crezut? Verificaţi!

La baza acestei tehnici se află principiul opririi pendulului. Persoana-pendul vine la dumneavoastră cu o problemă, dumneavoastră i-o rezolvaţi, nu la propriu, ci la nivel energetic. I-aţi dat din energia dumneavoastră, dar i-aţi dat o foarte mică parte în comparaţie cu ceea ce aţi fi putut pierde. În plus, aţi făcut şi o faptă bună – cel puţin pentru un timp, i-aţi venit în ajutor. Este interesant că de acum încolo el va fi mai prietenos cu dumneavoastră. Va fi nedumerit de ce în prezenţa dumneavoastră se simte confortabil. Lăsaţi să fie micul dumneavoastră secret.

O asemenea tehnică se poate folosi cu succes şi când dumneavoastră înşivă aveţi nevoie de ceva de la o persoană care este preocupată de problemele sale şi nu este dispusă să vi-l dea. Vă trebuie o iscălitură de la un funcţionar? Mai întâi „hrăniţi-l" cu o vizualizare binefăcătoare, iar el va face totul pentru dumneavoastră.

Şi un ultim lucru. Ce credeţi? Unde se duce energia pendulului care s-a oprit? Ea se transferă la dumneavoastră. Aţi rezolvat problema şi aţi devenit mai puternic. Data următoare, situaţia respectivă nu va mai fi o problemă. Nu

e aşa? Dacă vă luptaţi cu problema, îi cedaţi energia pendulului care a generat problema respectivă.

Metodele de defectare şi de oprire a pendulului sunt cunoscute de psihologi şi de psihoterapeuţi ca proceduri profesionale. În acest sens, metodele respective nu sunt, în principiu, ceva nou. În schimb, pentru persoanele care nu au ştiinţă de procedeele psihologiei practice, ele au o valoare deosebită întrucât oferă claritate şi înţelegerea modului în care funcţionează protecţia psihologică.

Rezolvări simple ale unor probleme complicate

Încă un aspect aplicativ preţios al defectării şi opririi pendulului constă în capacitatea de a rezolva probleme foarte diferite. Poate fi în speţă o situaţie de viaţă complicată, un conflict, o împrejurare nefavorabilă, o dificultate sau o simplă problemă. Pentru orice fel de probleme complicate există soluţii simple. Cheia soluţiei se află totdeauna la suprafaţă, totul e să o vedem. Ne împiedică să o vedem pendulul care a creat problema.

Pendulul distructiv are drept scop să obţină energie de la dumneavoastră. Pentru aceasta el trebuie să fixeze frecvenţa pe care emiteţi gândurile pe o anumită problemă. Este simplu să vă conving că problema este complicată. Dacă aţi acceptat regulile jocului, pot să vă iau de mânuţă şi să vă bag într-un labirint întortocheat. Abia după aceea o să înţelegeţi cât de simplu era.

Dacă sperii pe cineva, îl nelinişteşti, îi pui tot felul de probleme, sau îl pui pe jar folosindu-te de complexele lui, atunci el va accepta cu uşurinţă că problema e complicată şi se va atârna singur de cârligul pendulului. Se poate însă şi fără să-l sperii. Pentru o mulţime de probleme există deja părerea că ele nu pot fi uşor rezolvate. Orice om a avut de-a lungul vieţii sale diverse dificultăţi, mai ales atunci când era vorba de ceva nou, necunoscut. Ca urmare, fiecare şi-a făcut o obişnuinţă, adânc fixată, să se teamă dinainte de probleme şi uneori chiar să-i fie o frică asociată cu veneraţie. Omul îşi cântăreşte capacităţile de a se descurca într-o problemă dificilă, cu cântarul îndoielii. Rezultatul este că atunci când te temi de ceva, devii un fel de marionetă care poate fi manipulată (te agăţi singur în cârligul pendulului).

Pendulul poate acţiona atât prin intermediul aderenţilor săi, adică prin persoanele care au legătură cu problema respectivă, cât şi prin anumite obiecte. El fixează emisia de energie mentală pe o anumită frecvenţă şi îi „suge" energia persoanei care se chinuieşte cu o problemă. S-ar părea că dacă fixează frecvenţa pe un obiect te ajută să te concentrezi. Cum poate acest lucru să împiedice rezolvarea problemei?

De fapt, pendulul ne fixează gândurile pe un sector foarte îngust al câmpului informaţional. Iar soluţia, se poate găsi dincolo de limitele acestui sector. În final, rezultă că individul gândeşte şi acţionează în limitele unui coridor îngust şi nu are posibilitatea să privească problema în ansamblul ei. Soluţiile ieşite din comun, intuitive, vin exact atunci când individul se eliberează de pendul şi îşi capătă

libertatea de a gândi în altă direcţie. Tot secretul geniilor este că ei sunt oameni liberi şi că nu sunt influenţaţi de penduli. În timp ce frecvenţele gândurilor oamenilor obişnuiţi sunt ocupate de penduli, frecvenţele gândurilor oamenilor geniali sunt capabile să se regleze şi să pătrundă în zone necunoscute ale câmpului informaţional.

Ce trebuie făcut pentru a nu nimeri în laţul răpitorului? Să nu vă încărcaţi până peste cap cu o problemă, să nu vă lăsaţi prins în jocul pendulului. Arendaţi-vă. Acţionaţi ca de obicei în astfel de cazuri, dar nu ca participant la joc, ci ca observator partizan. Priviţi situaţia detaşat, din afară. Ţineţi minte că vor să vă ia de mână şi să vă ducă în labirint. Nu lăsaţi problema să vă înspăimânte, să vă copleşească, să vă neliniştească, să vă creeze nedumeriri. Pentru început, amintiţi-vă că întotdeauna există o soluţie simplă, dar ei vor să vă impună una cu multe complicaţii.

Dacă v-aţi lovit de o piedică, sau dacă a apărut vreo problemă, analizaţi-vă reacţia. Ea vă poate produce confuzie, teamă, revoltă, disperare etc. Este necesar ca în loc de reacţia obişnuită, să procedaţi exact invers şi problema va dispărea de la sine sau se va rezolva repede şi uşor. Contrar stereotipurilor şi obişnuinţelor create, trataţi orice problemă apărută nu ca pe o piedică ce trebuie depăşită, ci ca pe un segment de drum ce trebuie parcurs. N-o lăsaţi să vi se strecoare în suflet. Fiţi detaşat.

Dacă trebuie să rezolvaţi o sarcină anume, la care trebuie să reflectaţi, nu vă apucaţi să faceţi raţionamente logice. Subconştientul dumneavoastră este legat direct de câmpul informaţional. Pentru fiecare problemă rezolvarea se află deja acolo. De aceea, mai întâi, detensionaţi-vă,

alungaţi orice urmă de teamă şi nelinişte în legătură cu rezolvarea ei. Ştiţi doar că există o soluţie. Destindeţi-vă, opriţi şirul gândurilor şi contemplaţi golul ce vă înconjoară.

Cu siguranţă, soluţia va veni imediat şi va fi chiar foarte simplă. Dacă nu se întâmplă astfel, nu vă amărâţi, lăsaţi să acţioneze gândirea. Data viitoare veţi reuşi. O asemenea practică vă dezvoltă capacitatea de a avea acces la cunoştinţele intuitive. Trebuie doar să faceţi din ea o obişnuinţă.

Această metodă funcţionează într-adevăr, dacă reuşim să ne eliberăm de pendul şi să „ne arendăm" (să ne conducem din exterior, ca şi când noi am fi o altă persoană). Fireşte că e mai simplu să spui decât să realizezi. În continuare, din această carte veţi afla noi secrete şi cum să procedaţi. Acesta este doar începutul. Nu vi se pare că eu v-am luat de mână şi că vă duc în labirint? Aşa este. Rămâneţi liberi chiar şi faţă de cei care vă predică despre libertatea dumneavoastră.

Stare suspendată

Eliberându-vă de influenţa pendulilor distructivi, deveniţi liberi. Dar libertate fără un scop înseamnă **stare suspendată**. Dacă v-a preocupat căderea şi stingerea pendulilor care vă înconjoară, riscaţi să vă aflaţi în vid. Conflictele anterioare au dispărut, grijile care vă frământau au început să bată în retragere, spaima şi neliniştea dispar şi ele treptat. Totul se petrece pe neobservate, ca şi

cum încet – încet furtuna s-ar potoli.

Curând, veți descoperi însă că există și o a doua față a medaliei. Dacă înainte erați în centrul evenimentelor, acum ele se petrec departe de dumneavoastră. Pentru cei din jur nu mai aveți importanța de odinioară, ei vă acordă tot mai puțină atenție. Grijile se reduc și nici nu mai apar dorințe noi. Presiunea lumii exterioare slăbește, dar aceasta nu vă aduce noi dividende. Se micșorează numărul problemelor, dar nici realizări nu se mai adaugă.

Ce se întâmplă? Răspunsul este că tot mediul de existență al omului este construit pe penduli pentru că, dacă el, (omul) s-ar izola complet de penduli, s-ar trezi într-un pustiu. Existența în stare suspendată este numai cu puțin mai bună decât dependența de pendul. De exemplu, copiii care au absolut totul, tânjesc din cauză că „n-au ce să-și dorească". Se chinuiesc ei înșiși și îi istovesc pe cei din jur cu capriciile lor. Așa este făcut omul: întotdeauna trebuie să-și dorească ceva.

Pentru dumneavoastră libertatea înseamnă independență față de pendulii pe care îi simțiți străini. Dar există și penduli care vă sunt folositori. Aceștia sunt pendulii dumneavoastră. Cu alte cuvinte, este necesar să recunoașteți scopurile care v-au fost impuse în goana în care vă depărtați tot mai mult de liniile unei vieți fericite. Problema e ca, rămânând liberi, să vă puteți alege acele linii de viață pe care vă așteaptă adevărata reușită și fericirea personală.

Pentru individ pendulii nu reprezintă un rău absolut dacă el acționează în cunoștință de cauză. Individul nu poate fi absolut liber, neinfluențat în nici un fel de penduli. Problema este să nu cădem sub influența lor, ci în mod

conştient să-i folosim în interesele proprii. Transurfingul propune metode concrete, ne spune cum anume să procedăm. Nu putem să ne eliberăm total de influenţa pendulilor şi nici nu trebuie. Dimpotrivă, în ultimă instanţă, chiar pendulii transformă visul individului în realitate.

Rezumat

Pendulul se creează prin energia oamenilor care au gândirea orientată în aceeaşi direcţie.

Pendulul este o structură energoinformaţională.

Pendulul fixează energia mentală a aderentului pe frecvenţa sa.

Între penduli se duce o luptă aprigă pentru aderenţi.

Pendulul distructiv le insuflă aderenţilor săi scopuri străine lor.

Pendulul se joacă cu sentimentele oamenilor pentru a-i atrage în plasele sale.

Dacă, cu ardoare, nu vreţi un anumit lucru, tocmai el va apărea în viaţa dumneavoastră.

A te elibera de un pendul înseamnă să-l alungi din propria-ţi viaţă.

A alunga pendulul din viaţa ta nu înseamnă să îl eviţi, ci să îl ignori.

Pentru stingerea pendulului trebuie să nu-i respecţi scenariul.

O vizualizare creativă îl stinge uşor pe individul-pendul.

Energia pendulului stins trece la dumneavoastră.

Problemele se rezolvă prin respingerea (dărâmarea) sau stingerea pendulilor care le-au creat.

Pentru rezolvarea problemelor „arendați-vă"!

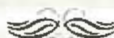
Pentru a evita starea de suspensie găsiți-vă propriii penduli!

Este necesar să vă formați obișnuința de a nu uita toate acestea.

Capitolul III

Valul succesului

Metaforele „pasărea albastră" şi „roata norocului" au o bază materială. Se ştie că succesul şi insuccesul urmează unul după altul întocmai ca nişte benzi albe şi negre. Cum pot fi excluse benzile negre din propria viaţă?

Gândurile vi se întorc asemenea unui bumerang

Antipodul pendulului

Acum să verificăm dacă v-aţi făcut tema pentru acasă. Ce penduli pot fi numiţi constructivi? Răspuns: penduli constructivi nu există. Sună paradoxal, dar aşa este. Nu vă necăjiţi, stimate Cititor, întrebarea a fost o provocare. Principalul şi unicul scop, *al oricărui pendul*, este de a primi energie de la aderenţi. Dacă nu primeşte energie, el se opreşte.

Pendulul este constructiv numai în ceea ce îl priveşte şi nicidecum în ceea ce vă priveşte. Ce poate fi constructiv, creativ în faptul că vi se ia din energie? Desigur, pendulii au grade diferite de distrucţie şi de agresivitate. De exemplu, este greu de imaginat ca un club de voleibalişti de pe plajă să intre în conflict cu clubul amatorilor de îngheţată. Şi apoi, e puţin probabil ca membrii clubului voleibaliştilor să dorească să vă strice viaţa. Şi cu toate acestea, pendulul în cauză se alimentează şi el cu energia aderenţilor şi dacă pe ei această îndeletnicire îi plictiseşte şi n-o mai practică, clubul moare. Asta este însă un fleac în comparaţie cu membrii unei grupări de răufăcători care vă pot lipsi

de libertate şi viaţă.

Se poate obiecta: dacă eu frecventez un club de fitness, unde lumea se ocupă în mod exclusiv numai de propria persoană atunci, în ce mod îi cedez eu energie pendulului clubului? Chiar dacă acolo vă ocupaţi numai de propria persoană, sunteţi obligat să respectaţi anumite reguli. Acasă puteţi face tot ceea ce doriţi, dar la club toţi membrii acţionează într-un fel sau altul, într-o singură direcţie, respectă regulile stabilite ale sistemului şi astfel ei cedează energia colectivă pendulului. Dacă membrii clubului se împrăştie, pendulul încetează să primească energie şi se opreşte.

Problema se poate pune şi altfel: există oare structuri energetice cărora nu le este necesară energia dumneavoastră? Se pare că există. Una dintre ele este *valul succesului* sau o conjunctură prielnică pentru dumneavoastră personal. Fiecare om are valul său de reuşită. Adesea se întâmplă cam aşa: aveţi noroc la ceva şi după aceea urmează o cascadă de alte lucruri plăcute, neaşteptate. Ca şi cum în viaţa dumneavoastră ar fi apărut banda albă strălucitoare. O astfel de cascadă în niciun caz nu se întâmplă întotdeauna, dar în mod cert se va întâmpla atunci când veţi avea primul succes care vă va bucura enorm.

„Roata norocului sau „Pasărea albastră a fericirii" nu sunt, pur şi simplu, nişte metafore abstracte. Valul succesului se formează ca o acumulare de linii de viaţă favorabile pentru dumneavoastră. În spaţiul variantelor sunt de toate, inclusiv astfel de filoane de aur. Dacă aţi nimerit pe ultima linie a unei asemenea aglomerări şi aţi prins o şansă, veţi putea, în virtutea inerţiei, să lunecaţi pe alte linii de

acumulare, unde vă aşteaptă noi circumstanţe fericite. Dar dacă, după primul succes, a apărut iarăşi banda neagră, înseamnă că v-a agăţat un pendul distructiv şi v-a scos în afara filonului de aur.

Valul succesului vă aduce fericire fără a vă lua din energie. El poate fi asemuit cu valul mării care a scos la mal un înotător sleit de puteri. Valul succesului vă transferă pe liniile fericite ale vieţii. Ca şi pendulul, valul nu este interesat de soarta dumneavoastră, dar nici energia dumneavoastră nu îl interesează. Dacă vreţi – pluţiţi pe el, dacă nu vreţi – el trece mai departe. Valul succesului este o formaţiune vremelnică, el nu preia energie străină, de aceea în ultimă instanţă se şi stinge ca şi valurile mării ce se sparg de mal.

Valul succesului poate să-şi semnaleze prezenţa sub forma unor noutăţi plăcute. El vă aduce informaţii din alte linii ale vieţii. Pe linia în curs a vieţii, aceste ecouri sunt percepute ca veşti bune. Problema e să te prinzi de firul acela de bine şi să ajungi pe linia de unde au venit veştile bune. Acolo vor fi nu doar veşti, ci şi circumstanţele favorabile.

S-ar părea că valul vine şi pleacă. De fapt, valul succesului nu se mişcă, nu creşte şi nici nu se ostoieşte. În modelul prezentat, am folosit termenul „val” pentru a fi mai uşor de perceput. După cum am mai spus, în spaţiul variantelor „valul” succesului este staţionar sub forma unor multiple linii favorabile. Dumneavoastră sunteţi cel care mişcându-vă pe liniile vieţii, percepeţi această acumulare neuniformă ca pe un val, vă prindeţi de el, îl „primiţi” în viaţa dumneavoastră sau vă îndepărtaţi de el, pre-

ocupat fiind de penduli, şi-l lăsaţi să treacă.

Valul nu este interesat de persoana dumneavoastră şi de aceea e uşor să-l rataţi – el trece pe lângă şi nu se mai întoarce. De aici porneşte şi convingerea generală că e greu de prins pasărea fericirii. De fapt, nu este nevoie să faci eforturi pentru a te prinde de valul succesului. Este doar o chestiune de alegere. Dacă-l acceptaţi în viaţa dumneavoastră, el va fi cu dumneavoastră. Dacă vă lăsaţi influenţat de pendulul distructiv şi vă lăsaţi copleşit de energia lui negativă, vă veţi îndepărta de valul succesului. Mai totdeauna, oamenii procedează astfel: „Când au un lucru, nu-l păstrează, după ce l-au pierdut, plâng" Pasărea fericirii nu are nimic împotrivă să-ţi mănânce din palmă. Nu e nevoie să o prinzi. Este suficient doar să n-o alungi.

Acesta este unul dintre cele mai paradoxale aspecte ale libertăţii de a alege. Într-adevăr, oamenii pot alege fericirea şi succesul. În acelaşi timp însă, ei depind de pendulii care-i îndepărtează de valul succesului. Şi revenim la vechea temă. Pentru a avea libertatea de a alege trebuie **să refuzăm să mai fim dependenţi.** Avem şi dreptul de a nu ne lăsa influenţaţi de pendulii străini de noi. Rămâne doar să lămurim în ce mod putem **să ne luăm aceste drepturi.**

Bumerangul

Fiecărui om i se învârtesc prin minte tot felul de gânduri. Dacă nu controlăm acest proces vor prevala gânduri-

le negative. Ne frământă mai mult tot ce ne sperie, ne alarmează, ne nelinişteşte, ne apasă, ne provoacă nemulțumire. În felul acesta, de-a lungul mileniilor, s-a format psihicul uman – sub influența pendulilor distructivi, care aveau interesul să-l țină pe om înfricoşat pentru a-l manipula mai uşor. Acesta este şi motivul pentru care oamenii îşi reprezintă vag ce anume îşi doresc, dar ştiu foarte exact ce nu vor.

A lăsa liber acest amalgam de gânduri negative înseamnă să le facem jocul pendulilor distructivi şi să emitem energie pe frecvența lor. Este un obicei extrem de dezavantajos. Este deci în interesul dumneavoastră să vă schimbați acest obicei – să vă controlați în mod conştient gândurile. De fiecare dată, când mintea nu vă este preocupată de ceva nume, de exemplu, când sunteți într-un mijloc de transport, când vă plimbați, sau când aveți o îndeletnicire care nu solicită concentrarea atenției – comutați-vă pe gânduri pozitive. Nu vă gândiți la ceea ce n-ați reuşit, gândiți-vă la ce anume vreți să realizați şi acest lucru se va realiza.

Să presupunem că nu vă place casa în care locuiți. Probabil vă spuneți în gând: „M-am săturat de această casă, aici totul mă enervează. Când mă voi muta în noua casă, mă voi bucura dar, deocamdată, nu mă pot stăpâni – o urăsc!" Luați seama, cu astfel de gânduri nu veți putea obține ceea ce aşteptați. Chiar dacă ați luat hotărârea să vă mutați, în noua casă vă vor aştepta multe deziluzii. O să spuneți: „Bine, dar dacă plec din maghernița asta şi mă mut într-o vilă elegantă, ce decepții mă mai pot aştepta?!" N-aveți grijă: dacă nu vă mai place căsuța care v-a adăpos-

tit, în noul palat veți avea și mai multe neplăceri. De tot soiul. Se vor sparge țevi, vopseaua se va scoroji, pereții se vor nărui, vecinii vă vor deranja – în general, vor fi de toate, ca să rămâneți în parametrii emisiei dumneavoastră negative. Casă nouă, casă veche – ce diferență poate fi? Totdeauna se vor găsi linii de viață, în care, deși aveți tot confortul, veți fi la fel de nemulțumit. În spațiul variantelor se vor găsi o sumedenie de case luxoase unde vă veți simți ca în iad.

Dacă deocamdată, n-aveți unde vă muta, veți rămâne să locuiți într-o atmosferă care vă este odioasă deoarece nu sunteți reglat pe frecvența acelei linii de viață, unde să vă aștepte casa visurilor dumneavoastră. În momentul de față, vă gândiți că nu vă place și emiteți o energie negativă, care se potrivește cu linia pe care vă aflați. De aceea va trebui să stați acolo până când vă veți schimba frecvența de emisie. Și nu e prea greu să o faceți.

În primul rând, împăcați-vă cu acest gând și renunțați la nemulțumire și neplăcere. Întotdeauna și în orice lucru trebuie să căutăm și părțile bune și prilejuri pentru mici bucurii. Chiar dacă nu vă mai place casa, trebuie cel puțin să-i fiți recunoscător că v-a adăpostit. Când afară bate vântul și plouă, casa ia totul asupra sa, iar pe dumneavoastră vă apără și vă încălzește. Nu merită, oare, măcar pentru atât, să-i fiți recunoscător? Dacă acum sunteți dispus să faceți acest lucru, să prețuiți lucrurile pe care le aveți și care vă ajută să existați, veți genera o energie pozitivă. Și atunci, când veți dori ceva, puteți spera să vi se îndeplinească dorința. Iar când vă veți muta într-o altă locuință, să mulțumiți tuturor lucrurilor care v-au înconjurat. Chiar

şi cele pe care le veţi arunca şi ele merită mulţumirile dumneavoastră. În astfel de momente *generaţi* în mediul înconjurător vibraţii pozitive, iar acestea în mod cert vi se vor întoarce.

În al doilea rând, gândiţi-vă pozitiv la casa pe care v-o doriţi. Este mai greu de făcut dar este mai bine decât să vă enervaţi din cauza lucrurilor pe care le aveţi în momentul de faţă. Scopul urmărit merită efortul. Ce este mai bine – să reacţionaţi ca stridia la excitanţii externi, sau să faceţi efortul de a vă schimba obiceiurile? Căutaţi oferte de case cu fotografii, duceţi-vă prin magazine şi căutaţi obiecte de interior, trăiţi cu acele gânduri legate de ceea ce vă doriţi să aveţi. Există întotdeauna lucruri şi situaţii care pun stăpânire pe gândurile noastre. *Gândurile noastre se întorc întotdeauna la noi ca un bumerang.*

Se pot da o sumedenie de exemple despre felul în care o atitudine negativă ne poate amărî viaţa. Să presupunem că intenţionaţi să mergeţi în concediu la mare. Dar timpul este oribil. Mergeţi pe stradă zgribulit de frig, bate un vânt rece şi plouă în rafale. E clar că nu puteţi fi bucuros. Dar fiţi cel puţin neutru ca să puteţi ignora acest pendul distructiv. Dacă vă exprimaţi activ nemulţumirea în legătură cu timpul, înseamnă că acceptaţi pendulul şi îl faceţi să penduleze şi mai mult.

Vă gândeaţi că veţi pleca la mare, vă veţi bucura de soare, de apa caldă a mării, iar acum spuneţi, „afurisită asta de baltă!” În această manieră de a gândi nu sunteţi acordat la acea linie de viaţă unde să vă aştepte binefacerile raiului. Nici nu veţi ajunge acolo. Aveţi deja biletul de avion? Ei, şi ce? Când veţi ajunge, va fi vreme urâtă sau

veți avea alte neplăceri. Totul se poate aranja, trebuie doar să vă reglați pe frecvența pozitivă.

Evident nu e suficient doar să nu primești, să nu „aspiri" energia negativă. Este necesar ca tu să *nu emiți* această energie negativă. De exemplu, enervat fiind ați țipat la cineva. Să fiți convins că va urma o neplăcere sau veți avea o problemă. În acest caz, parametrii emisiilor dumneavoastră de gândire corespund acelor linii ale vieții unde vă veți fi iritat. Acolo, veți și fi transferat. Pe aceste linii, densitatea neplăcerilor va fi peste medie. Nu este nevoie să încerc să vă conving sau să vă demonstrez toate acestea. Pur și simplu urmăriți chiar dumneavoastră cum după o reacție negativă urmează noi și noi lucruri neplăcute.

După toate cele relatate, concluzia este simplă și clară: întotdeauna vă veți afla pe acele linii ale vieții ale căror parametri corespund cu emisiile dumneavoastră energetice. Dacă atrageți energie negativă, veți avea neplăceri. Dacă emiteți energie negativă – ea vi se va întoarce sub forma unor noi probleme, întocmai ca un bumerang.

Translația

În loc să acceptați jocul pendulilor distructivi, căutați penduli al căror joc va fi în folosul dumneavoastră. Aceasta înseamnă să vă formați obișnuința de a acorda atenție la tot ceea ce este bun, ce este pozitiv. Imediat cum ați văzut, ați citit sau ați auzit despre ceva bun, pozitiv, dătător de

speranță – fixați-vă acest lucru în gândurile dumneavoastră și bucurați-vă. Imaginați-vă că mergeți prin pădure: acolo sunt și flori frumoase dar și plante cu spini otrăvitori. Ce alegeți? Dacă ați cules flori de soc, le-ați adus acasă și le-ați pus în vază, în curând va începe să vă doară capul. La ce vă trebuie așa ceva? La fel de nociv este și să reacționați la pendulii distructivi. Mai bine rupeți o crenguță de iasomie, admirați-o și desfătați-vă cu aroma ei. Lăsați să vă pătrundă în suflet tot ce este pozitiv și atunci, în calea dumneavoastră vor apărea tot mai multe noutăți plăcute și posibilități favorabile.

Ați avut o zi animată și plină de bucurie. Apoi ați intrat din nou în rutina obișnuită. Sărbătoarea trece și vin zilele obișnuite, terne. Cum putem să păstrăm cât mai mult în noi spiritul sărbătorii? În primul rând, *amintindu*-ne de ea. Ne-am obișnuit să ne afundăm până peste cap în rutina zilelor care nu se deosebesc unele de altele, uităm ce a fost bine și nu ne mai bucurăm. Este o obișnuință negativă. Pendulii sunt aceia care ne obligă să uităm. Trebuie să menținem în noi luminița sărbătorii, să ne mângâiem sufletul cu ea. Să observăm cum ni se schimbă viața în bine, să ne agățăm de orice firicel de bucurie, să căutăm în tot ce ne înconjoară semnele binelui. Cel puțin nu ne vom plictisi. Este necesar să ne *amintim* în fiecare minut că ne ocupăm cu Transurfingul, să mergem conștient în întâmpinarea credo-ului nostru, prin urmare să ne dirijăm soarta. Lucrul acesta ne va insufla liniște, calm, siguranță și bucurie, altfel spus, sărbătoarea va fi cu noi. Dacă senzația că mereu e sărbătoare va deveni obișnuință, atunci ne vom afla în permanență pe creasta valului.

Bucurați-vă de tot ceea ce aveți în momentul respectiv. Aceasta nu înseamnă să fiți fericit prin definiție. Uneori împrejurările sunt de așa natură, încât este foarte greu să fiți mulțumit. Dar, din punct de vedere practic, a vă exprima nemulțumirea este foarte dezavantajos. Vreți să intrați pe acele linii ale vieții, unde totul vă convine? Dar cum să nimeriți acolo dacă emisiile dumneavoastră sunt pline de nemulțumire? Dimpotrivă, frecvența unei astfel de emisii corespunde exact acelor linii, unde nu vă e bine. Liniile bune se deosebesc prin aceea că pe ele vă este bine și că gândurile vă sunt pline de bucurie și mulțumire.

Veștile bune nu ne emoționează prea mult și le uităm repede. Cele rele, dimpotrivă, au un răsunet intens pentru că ele înseamnă un potențial pericol. Nu lăsați veștile rele să vă pătrundă în suflet, deci în viața dumneavoastră. Fiți deschiși pentru veștile bune și inaccesibili pentru cele rele. Sesizați chiar și cele mai neînsemnate schimbări în bine și ocrotiți-le. Ele prevestesc valul succesului. Cum ați auzit o veste, fie ea neînsemnată, dar care vă dă speranță, nu cumva să o uitați imediat, așa cum făceați odinioară, ci dimpotrivă, bucurați-vă, discutați despre ea și chiar prindeți-o din zbor. Meditați asupra veștilor bune, din toate punctele de vedere, bucurați-vă, faceți pronosticuri, așteptați evoluția ulterioară. În acest mod, gândiți pe frecvența valului de succes și vă mutați pe parametrii acestuia. Veți primi tot mai multe vești bune, viața vi se va îmbunătăți. Nu este nici un fel de mistică și nici nu este vorba despre acea caracteristică a psihicului uman de a filtra informația: de a vedea totul în negru – cum face pesimistul – și a vedea totul în roz – cum face optimistul. Asta este realitatea:

vă transferați pe acele linii ale vieții care corespund energiei gândurilor dumneavoastră.

Când sunteți în raporturi bune cu dumneavoastră însivă și cu lumea înconjurătoare aduceți emisii armonioase în această lume. Creați în jurul dumneavoastră o zonă de vibrații armonioase în care lucrurile se aranjează fericit. Structurarea pozitivă ne poartă totdeauna spre reușită și creativitate.

Negativismul, dimpotrivă, este totdeauna distructiv și orientat spre distrugere. De exemplu, există o categorie de oameni care *caută probleme și nu rezolvarea lor*. Ei sunt totdeauna dispuși să discute cu însuflețire despre dificultăți și să găsească noi și noi piedici. Unor astfel de oameni le este greu să propună o soluție reală pentru că de la bun început sunt orientați nu spre găsirea de soluții, ci spre găsirea unor complicații. Structura lor, tendința de a căuta probleme îi face să aibă probleme, chiar prea multe. Situația nu se schimbă. Tendința de a găsi și critica părțile negative dă roadele corespunzătoare: rău până peste poate, iar folos de niciun fel. Priviți împrejur și în mod cert veți găsi astfel de oameni și în anturajul dumneavoastră. Ei nu sunt nici buni și nici răi. Pur și simplu sunt bine prinși în cârligul pendulilor distructivi.

Majoritatea oamenilor se opun cu vehemență oricărui eveniment nedorit. De regulă, un eveniment nedorit este acela care nu se încadrează în planurile noastre, în scenariul nostru. Și invers, considerăm că este o reușită, un succes tot ceea ce corespunde așteptărilor noastre. Se întâmplă ca cineva să întârzie la aeroport și să piardă avionul și se supără rău că l-a pierdut, dar avionul respectiv se pră-

bușește! Și invers, ratează o unică șansă numai din cauză că respectiva ocazie nu intra în planurile sale.

Cu cât individul gândește mai rău despre lumea care îl înconjoară, cu atât această lume va deveni mai puțin bună pentru el. Cu cât se va necăji mai mult din cauza nereușitelor, cu atât va avea parte de mai multe insuccese. „Cum îți aștemi, așa dormi". Dacă el și-a ales acest mod de a trăi, va practica Transurfingul exact pe dos: va luneca pe acea linie a vieții, unde îl așteaptă cel mai veritabil iad. Luați poziția exact opusă: „faceți haz de necaz", căutați să găsiți în tot răul cel puțin o fărâmă de folos – acest lucru este întotdeauna posibil. Paharul nu este pe jumătate gol, ci pe jumătate plin... Există o veche zicătoare care spune: „tot răul e spre bine" și ea se adeverește dacă aveți această credință. Este necesar să vedem, cu înverșunare chiar, doar binele din viața noastră și să renunțăm la vechiul obicei de a ne indispune și de a ne necăji din orice motiv.

Alternativa la acceptarea unui insucces să ne fie – ce spuneți? – bucuria! Da, chiar așa! Fiecare nereușită ne va fi, cel puțin, o lecție folositoare, ne va face mai puternici și cu mai multă experiență. Bucurați-vă de orice manifestare a lumii în care trăiți și ea se va transforma în rai. Desigur, este un comportament foarte neobișnuit. Dar și scopul dumneavoastră este unul neobișnuit – să devii un djinn[1], un „spiriduș" care îți realizează dorințele. Se poate, oare, realiza acest lucru prin metode obișnuite?

La început, va fi greu deoarece vechea deprindere de

[1] Spiritul focului în mitologia musulmană, de obicei, rău, dar care poate schimba orice, poate îndeplini orice fel de comenzi, dorințe etc. (nota tr.)

a reacționa negativ la un fapt nedorit este bine înrădăcinată. Important este să vă deprindeți ca la fiecare împrejurare supărătoare **să vă amintiți** că cel care vrea să vă înhațe este pendulul. Imediat ce v-ați amintit, puteți să alegeți în mod deliberat: îmi vărs focul și în felul acesta îi cedez energia mea pendulului sau îl las cu mâna goală și astfel eu am câștigat bătălia.

Dacă v-ați *amintit*, nu este chiar așa greu să învingeți pendulul sau să-l stingeți. După cum am mai spus, pendulii trag mereu de sforile simțirilor noastre, iar pârghia care dă startul mecanismului de cotropire a gândurilor noastre o reprezintă chiar obișnuințele noastre. Chiar citind în acest capitol că v-ați propus **să nu uitați,** veți reacționa iarăși negativ la ceva neplăcut. După aceea, desigur, vă veți da seama că în acel moment pur și simplu ați uitat și ați reacționat automat, după obișnuință. Dacă vă aduceți aminte la timp, situația va fi sub control. O să zâmbiți și o să spuneți: „Aha, tu erai, pendulule! Acum n-o să mă mai prinzi." N-o să mai fiți o marionetă, veți avea libertatea ca, în mod conștient, să îl acceptați sau să îl respingeți. Dacă veți practica sârguincios această tehnică, cu timpul, vechea deprindere va fi înlocuită cu una nouă. Dar până când se va petrece acest lucru, pendulii vor încerca în toate chipurile să nu vă scape din mână. Veți remarca faptul că, parcă în mod special, înadins veți fi asaltat de o mulțime de necazuri. Nu disperați, cele mai multe dintre ele vor fi neplăceri mărunte. Dacă nu veți ceda și veți învăța să *nu uitați*, victoria dumneavoastră va fi memorabilă, vă veți convinge.

S-ar putea ca rezultatul să fie următorul: la proxima ocazie când veți fi pe valul succesului, pendulul nu va mai

putea să vă dea la o parte. Şi în felul acesta pasărea fericirii va rămâne în mâinile dumneavoastră. Dar ca să o puteţi ademeni, va trebui să atrageţi în jurul dumneavoastră energie pozitivă. Aceasta înseamnă că va trebui să fiţi nu doar un receptor extrem de pozitiv, ci şi un translator (să translaţi, să transferaţi energia). Drept urmare, în jurul dumneavoastră lumea se va schimba în bine foarte repede. Veţi aluneca uşor pe linii tot mai reuşite de viaţă. La un moment dat veţi ajunge să prindeţi valul care vă va conduce cu impetuozitate spre succes. Dar să nu credeţi că Transurfingul se limitează numai la a aluneca pe valul succesului. Sunt doar primii paşi. În continuare vă vor aştepta multe descoperiri uimitoare.

Ritualurile magice

În încheierea acestui capitol, vom examina un caz particular al tehnicii de reglare pe frecvenţa valului succesului. În diferite situaţii, oamenii năzuiesc, uneori în mod inconştient, să se regleze pe frecvenţa valului. De exemplu, la începutul zilei negustorii sunt gata să-i facă primului cumpărător o reducere însemnată (la preţ). Ei simt în mod intuitiv că primul cumpărător este foarte important – e necesar să fie făcută safteaua, să fie urzit negoţul. În limbajul Transurfingului, acest lucru însemna să te reglezi pe frecvenţa liniei cu un negoţ reuşit. Este greu să-ţi concentrezi gândurile asupra acestui lucru. Iar primul cumpărător dă o reală speranţă şi credinţă, de aceea reglajul se face de la

sine. Negustorul se postează pe valul unui negoţ reuşit şi energia gândurilor pe care o emite are parametri corespunzători. El însuşi crede că marfa lui se va vinde repede şi e suficient să arunce o vorbă cumpărătorului că imediat acesta este „marcat" de această emisie şi cumpără docil marfa, fiind convins că astăzi a avut noroc.

Să luăm încă un exemplu. Negustorii folosesc uneori la piaţă un ritual magic original – îşi ating marfa cu o bancnotă. Desigur, acest ritual nu are în sine nici un fel de forţă magică. Dar, dacă negustorul crede în forța acestui ritual, acest fapt îl ajută să se regleze pe frecvenţa liniei de negoţ reuşit. Acordarea, reglajul se realizează la nivelul subconştientului. Cu raţiunea, omul percepe doar latura exterioară: ritualul funcţionează într-un chip inexplicabil. Şi el într-adevăr merge, nu de la sine, ci ca o recuzită teatrală. Rolul important îl joacă însă energia mentală a actorului.

Pentru diverse profesii, în situaţii diferite, există o multitudine de mici ritualuri „magice". Oamenii cred în ele şi le folosesc cu succes pentru a se regla pe frecvenţa liniei de reuşită a vieţii şi pentru a se aşeza pe valul succesului. În principiu, nu are importanţă în ce anume cred ei – în însuşirile magice ale ritualului sau în reglajul pe frecvenţa unor linii. După cum înţelegeţi şi dumneavoastră, important este doar rezultatul practic.

Rezumat

Valul succesului este o acumulare de linii favorabile în spațiul variantelor.

Succesele vor veni în cascadă numai dacă primul succes v-a „însuflețit".

Pendulii distructivi vă scot din aria valului de succes.

Dacă nu mai sunteți dependent de pendul, veți fi liber să alegeți.

Dacă primiți şi translați (transferați) energia pozitivă vă creați propriul rai.

Dacă primiți şi translați energia negativă vă creați propriul infern.

Propriile gânduri se vor întoarce la dumneavoastră ca un bumerang.

Pendulii nu vă vor arunca de pe val dacă v-ați format deprinderea de a ține minte.

Deprinderea de a ține minte se formează printr-o practică sistematică.

Capitolul IV

Echilibrul

Oamenii îşi creează singuri probleme şi piedici, iar apoi îşi consumă energia pentru a le depăşi. Contrar punctului de vedere unanim acceptat, Transurfingul ne arată că adevăratele cauze ale problemelor să află într-un cu totul alt plan. Cum să excludem problemele din viaţa noastră?

Faceți-vă griji,
dar fără să vă neliniștiți.

Potențiale excedentare

În natură, totul tinde spre echilibru. Diferențele de presiune atmosferică sunt echilibrate de către vânt. Diferențele de temperatură se compensează prin schimbul de căldură între masele de aer. Oriunde apare un *potențial excedentar* de orice tip de energie, apar și *forțele de echilibrare*, a căror menire este să înlăture dezechilibrul. Într-atât ne-am obișnuit cu această stare de lucruri, încât nici nu ne mai întrebăm „de ce oare trebuie să fie așa?" De ce acționează legea echilibrului? Iată o întrebare la care nu există răspuns.

În general, legile nu explică, ci doar constată faptele. În natură toate legile sunt secundare, ele derivând din legea echilibrului. Iar această lege este primordială (cel puțin așa pare) și de aceea nu ne putem explica de ce anume în natură trebuie să existe echilibru. Mai exact, de unde apar forțele de echilibrare și, în genere, de ce există ele. Faptul că ne-am obișnuit să fie așa, nu înseamnă că așa și trebuie să fie. Putem doar să presupunem cum ar fi lumea

dacă nu ar acționa legea echilibrului: s-ar transforma într-o pastă amorfă sau într-un cuptor infernal? Şi totuşi, aspectul atât de neatrăgător al unei astfel de lumi nu poate să constituie motivul existenței legii echilibrului. De aceea nu ne rămâne decât să constatăm faptul în sine şi să fim uimiți de perfecțiunea universului şi, de asemenea, să ne pierdem în tot soiul de presupuneri cu privire la cine sau ce guvernează totul.

Ne-am obişnuit ca în viață să existe benzi albe şi negre, ca succesul să fie urmat de înfrângeri. Toate acestea sunt manifestări ale legii echilibrului. Dar succesul, ca şi insuccesul, constituie încălcări ale echilibrului. Echilibrul deplin este atunci când, în general, nu se întâmplă nimic, dar absolutul nu există. În orice caz, nimeni nu a avut ocazia să-l vadă. În lume, vedem în permanență alternanța: zi-noapte, flux-reflux, naştere-moarte şi aşa mai departe. Până şi în vid, particulelor elementare se nasc şi se anihilează continuu.

Toată lumea noastră poate fi reprezentată sub forma unor penduli care oscilează, se sting şi interacționează unii cu alții. Fiecare pendul primeşte impulsuri de la vecinii săi şi le transmite acestora pe ale sale. Una dintre legile de bază, care dirijează tot acest sistem complex, este legea echilibrului. În ultimă instanță, totul tinde spre echilibru. Şi dumneavoastră sunteți de fapt un fel de pendul. Dacă v-ați pus în gând să distrugeți echilibrul şi brusc ați început să vă mişcați într-o direcție sau alta, îi veți atinge pe pendulii vecini şi, în acest fel, veți crea în jurul dumneavoastră indignare, o revoltă care după aceea se va întoarce împotriva dumneavoastră.

Echilibrul poate fi perturbat nu doar de acțiuni, ci și de gânduri. Și nu doar pentru faptul că gândurile sunt urmate de acțiuni. După cum știți, gândurile emit energie. În lumea realizării materiale, totul are o bază energetică. Și tot ce se petrece la nivelul invizibil, se reflectă în lumea obiectelor materiale vizibile. Ar putea să ni se pară că energia gândurilor noastre este prea mică pentru a influența lumea ce ne înconjoară. Dacă am așeza lucrurile în acest fel, totul ar fi mult mai simplu.

Haideți să nu mai mergem pe ghicite, pentru a afla ce se întâmplă acolo, la nivel energetic, ca să nu ajungem la o confuzie totală. Pentru scopurile noastre, este absolut suficient să recurgem la un model simplificat de echilibru: dacă apare un potențial energetic excedentar, vor apărea și forțe de echilibrare pentru a-l anihila.

Potențialul excedentar este creat de energia gândirii atunci când unui obiect i se dă o prea mare importanță. De exemplu, să comparăm aceste două situații: vă aflați în casa dumneavoastră și stați în picioare; altă situație – vă aflați pe marginea unei prăpăstii. În primul caz, situația nu vă dă emoții. În al doilea caz, situația are o foarte mare importanță – dacă faceți un pas greșit se va petrece un fapt ireparabil. În plan energetic, faptul că în ambele situații, stați în picioare, are aceeași importanță. Dar, dacă vă aflați pe marginea prăpastiei, frica vă face să vă încordați puternic și să creați un dezechilibru în plan energetic. Apar imediat forțele de echilibrare pentru a anihila acest potențial excedentar. Dumneavoastră puteți chiar să le simțiți în mod real: pe de o parte, o forță inexplicabilă vă trage în jos, iar, pe de altă parte, vă împinge să vă îndepărtați de

margine. Pentru a îndepărta potenţialul excedentar al fricii, forţele de echilibrare ar trebui fie să vă tragă înapoi fie să vă arunce şi să termine cu dumneavoastră. Aceasta este acţiunea pe care o simţiţi.

La nivel energetic, toate obiectele materiale au aceeaşi însemnătate. Noi le învestim cu anumite calităţi: bun-rău, vesel-trist, atrăgător-respingător, bun la suflet-hain, simplu-complex etc. Totul în această lume este supus aprecierii noastre. Aprecierea în sine, nu creează o neomogenitate în plan energetic. Când staţi în fotoliu, faceţi o apreciere: să stai aici nu e nici un pericol, dar să stai pe marginea prăpastiei este periculos. În momentul respectiv, acest lucru nu vă tulbură. Pur şi simplu faceţi o apreciere şi de aceea echilibrul nu este încălcat. **Potenţialul excedentar apare numai în cazul când aprecierii i se acordă o prea mare importanţă.**

Mărimea potenţialului creşte dacă aprecierea, care deja are o importanţă mare, în plus, mai şi denaturează realitatea. În genere, dacă obiectul este foarte important pentru noi, nu putem să-i apreciem obiectiv calităţile. De exemplu, obiectul adoraţiei este totdeauna descris printr-un exces de calităţi, obiectul urii – prin deficienţe, obiectul fricii – prin însuşiri care să sugereze spaimă. Rezultă că energia mentală tinde să atribuie în mod artificial o însuşire acolo, unde de fapt ea nu există. Şi atunci, se creează un potenţial excedentar, care determină un iureş al forţelor de echilibrare.

Denaturarea realităţii în cazul unei aprecieri se face în două direcţii: investirea excesivă a obiectului fie cu însuşiri negative, fie cu însuşiri pozitive. În sine, greşeala de

apreciere nu joacă niciun rol. Încă o dată fiţi atent – denaturarea aprecierii produce un potenţial excedentar numai în cazul când aprecierea are o mare importanţă. Concret, pentru dumneavoastră, doar importanţa pe care o daţi unei aprecieri face ca ea să vă ia din energie.

Tocmai pentru că sunt invizibile şi insesizabile, potenţialele excesive joacă un rol însemnat şi, în acelaşi timp, perfid în viaţa oamenilor. Acţiunea forţelor de echilibrare pentru anihilarea acestor potenţiale generează cea mai mare parte a problemelor. Aspectul de neînţeles constă în faptul că adesea individul obţine rezultate total opuse intenţiei sale. Mai mult decât atât, este total neclar ce se întâmplă. De aici şi senzaţia că acţionează o anume forţă rea, inexplicabilă, ceva în genul „legea ticăloşiei". Ne-am referit deja la această chestiune, când am analizat de ce primim, de ce obţinem exact ce, în mod conştient, nu dorim. Să vedem în următorul exemplu în ce mod ceea ce ne dorim ne scapă printre degete în loc să se realizeze.

Există părerea greşită că dacă te dedici în exclusivitate muncii, poţi să obţii rezultate excepţionale. Din punctul de vedere al echilibrului este evident că „a uita de tine lucrând", înseamnă să pui pe un taler al cântarului munca însăşi, iar pe celălalt – tot restul. Echilibrul se strică şi urmările nu se lasă mult aşteptate. Rezultatul va fi exact invers celui scontat.

Dacă pentru dumneavoastră să lucrezi mai mult înseamnă să câştigi mai mult sau să-ţi perfecţionezi calificarea, atunci, desigur, e necesar să faci ceva eforturi, că nu se întâmplă nimic rău. Dar în tot ceea ce faci trebuie să ai o măsură. Dacă simţiţi că aţi obosit, că munca a devenit un

calvar, înseamnă că trebuie să diminuaţi ritmul sau să vă schimbaţi activitatea. Eforturile peste limită duc la rezultate negative.

Să vedem cum decurg lucrurile. În afară de muncă, aveţi un anumit sistem de valori: casa, familia, distracţiile, timpul liber etc. Dacă aţi opus muncii toate cele de mai sus înseamnă că aţi creat deja, în locul ei, un potenţial puternic. În natură totul tinde spre echilibru, astfel că fără voia dumneavoastră, vor apărea forţe care vor acţiona pentru micşorarea potenţialului excedentar. Ele pot să acţioneze într-un mod foarte diferit. De exemplu, vă puteţi îmbolnăvi şi nici vorbă nu va mai fi de un câştig. Puteţi să faceţi o depresie. Cum să nu fie aşa dacă vă impuneţi să munciţi până la epuizare? Raţiunea vă spune: „Trebuie să câştig bani!" Iar sufletul (subconştientul) ripostează: „Pentru asta am venit eu pe lume ca să sufăr şi să mă chinui? La ce-mi trebuie toate astea?" În final, veţi contracta aşa o oboseală cronică, încât nici nu se va mai pune problema eficienţei. Veţi avea impresia că vă zbateţi ca peştele pe uscat, fără nicio noimă.

În acelaşi timp, vedeţi că alţi oameni obţin mult mai mult cu mai puţine eforturi. Cu cât munca va conta mai mult pentru dumneavoastră, cu atât vor apărea mai multe probleme. Veţi avea impresia că problemele respective sunt normale. Dacă veţi „coborî ştacheta", ele vor fi mult mai puţine.

Concluzia este una singură: trebuie în mod conştient să vă revizuiţi atitudinea faţă de muncă pentru a evita potenţialul excesiv. Este obligatoriu să vă faceţi şi timp liber, pentru a vă putea ocupa nu doar de muncă, ci şi de ceea ce

vă face plăcere. Cine nu ştie să se odihnească, să se destindă, acela nu ştie nici să lucreze. Când veniţi la serviciu, **daţi-vă în arendă**. Daţi-vă (arendaţi-vă) mâinile, capul, dar nu şi inima. Pendulul muncii are nevoie de toată energia dumneavoastră, dar nu aţi venit pe această lume doar ca să munciţi pentru el! Eficienţa dumneavoastră va creşte în mod vizibil dacă veţi renunţa la potenţialele excedentare şi vă veţi elibera de influenţa pendulilor.

După ce v-aţi dat în arendă, lucraţi ireproşabil. Nu faceţi mici găinarii ca să nu puteţi fi acuzat de neglijenţă. Ireproşabil se referă la obligaţiile pe care le aveţi. A te da în arendă nu înseamnă în nici un caz să fi indisciplinat şi iresponsabil. Înseamnă să lucrezi fără să produci potenţiale excedentare, dar totul să fie făcut cu exactitate, aşa cum trebuie. În caz contrar, se pot ivi neplăceri. De exemplu, în jur se vor găsi mai întotdeauna persoane care, spre deosebire de dumneavoastră, se vor cufunda cu totul în muncă. Aceştia vor simţi la nivelul subconştientului că dumneavoastră doar vă arendaţi, adică nu depuneţi eforturi deosebite şi totuşi sunteţi eficient. Aceste specimene sârguincioase, în mod intuitiv, vor căuta ocazia să vă prindă cu mâţa-n sac. Cum veţi face o greşeală, chiar dacă ea este elementară, se vor şi repezi asupră-vă. Dacă aţi fi vârât până în gât în munca dumneavoastră, ar închide şi ei ochii. Dar aşa vă acuză că sunteţi indiferent, că nu vă preocupă cu adevărat munca.

Asemenea situaţii vor fi nu doar la lucru, ci şi în familie, în cercul cunoscuţilor dumneavoastră. De aceea e necesar ca atunci când vă arendaţi, să vă îndepliniţi obligaţiile cu exactitate pentru a nu vi se putea reproşa nimic.

Asupra acurateții dumneavoastră va trebui să vegheze observatorul interior – supravegetorul. Altfel, veți avea din nou probleme. Observatorul interior nu are nimic comun cu dedublarea personalității. În regim intim, supravegheați-vă ce și cum faceți. Vom reveni la această problemă în capitolele următoare.

Poate veți obiecta: Dar trebuie „să pui suflet în tot ceea ce faci, nu-i așa?" Depinde ce faci: „Se justifică să te cufunzi cu totul în muncă numai atunci când munca este propriul tău scop." Despre ce înseamnă **scopul propriu** vom vorbi mai târziu. În acest caz, munca nu înseamnă doar tunelul care te conduce spre succes. Dimpotrivă, ea te încarcă cu energie, îți aduce bucurie, entuziasm și satisfacție. Dacă sunteți unul dintre fericiții care puteți vorbi astfel despre munca dumneavoastră, nu aveți de ce să vă temeți.

Cele expuse se referă în întregime și la învățătură. În continuare, în acest capitol, ne vom referi la alte situații de viață care generează potențiale excedentare și la urmările pe care le poate avea acțiunea forțelor de echilibrare.

Nemulțumirea și judecarea

Vom începe cu nemulțumirea de sine. Aceasta apare în cazul insatisfacției față de propriile rezultate și calități, precum și în cazul neacceptării propriilor lipsuri. În privința acestora poți să fii conștient de existența lor, dar nu e cazul să îți creezi complexe. Dar dacă lipsurile nu-ți dau pace și capătă o importanță prea mare, atunci se creează

un potențial excedentar. Pentru îndepărtarea acestuia intră imediat în acțiune legea forțelor de echilibrare. Acțiunea lor poate fi orientată fie în vederea sporirii meritelor, fie pentru îndepărtarea defectelor. Omul oscilează fie într-o direcție, fie în cealaltă. Cel mai des el alege calea luptei, dar aceasta se întoarce împotriva sa. N-are niciun rost să ascunzi neajunsurile, iar să le înlături e greu. Rezultatul obținut este exact opus și situația se agravează tot mai mult. De exemplu, din dorința de a-și masca timiditatea, el devine și mai supus sau, dimpotrivă, prea familiar, obraznic.

Dacă individul este nemulțumit de realizările sale doar atât cât nemulțumirea să-i servească drept imbold pentru autoperfecționare, echilibrul nu se strică. Lumea înconjurătoare nu este afectată, iar decalajul în echilibrul interior este compensat prin acțiuni pozitive. Dacă însă individul recurge la autoflagelare, se supără pe el și, lucru extrem de rău, se și pedepsește, atunci avem de-a face cu un caz grav de ruptură între suflet și rațiune. Sufletul nu a meritat o asemenea atitudine. El își este autosuficient și este perfect. **Toate defectele pe care le aveți sunt lipsuri generate de rațiune, nu de suflet.** De altfel, aceasta este o temă așa de amplă și de complexă, că ar necesita o carte specială. Aici, doar vom menționa că a te supăra pe tine însuți nu este foarte profitabil. Sufletul se închide în sine, „rațiunea triumfă", ceea ce poate duce la un total dezechilibru în viață. Pentru a nu fi apoi nevoie să vă adresați unui psihanalist, iertați-vă toate defectele. Dacă deocamdată nu vă puteți iubi, măcar încetați lupta și acceptați-vă așa cum sunteți. Numai astfel sufletul va fi aliatul rațiunii. Sufletul

este un aliat uriaş, de nepreţuit.

Veţi spune: „Fie, am să-mi las defectele în pace, dar cum să-mi sporesc numărul calităţilor? Eu trebuie să evoluez". Sigur că da, căutaţi să aveţi cât mai multe calităţi. Este vorba doar despre lupta interioară cu defectele dumneavoastră. Ea trebuie să înceteze. În această luptă vă pierdeţi energia în folosul unui potenţial excedentar care nu numai că este inutil, dar este şi periculos. Când, în sfârşit, veţi renunţa la acest război, energia eliberată va lucra în folosul sporirii numărului de calităţi.

Cu toate că cele discutate aici par lucruri simple, aproape banale, foarte mulţi oameni pierd o energie colosală în lupta lor cu sine şi pentru ascunderea propriilor defecte. Ca şi veritabilii titani, care şi-au sacrificat întreaga viaţă pentru a purta această greutate. Dacă şi-ar permite să arunce această povară şi să fie ei înşişi, viaţa lor ar fi în mod vizibil mai simplă şi mai uşoară. Energia lor se va direcţiona nu spre lupta cu propriile defecte, ci spre sporirea calităţilor. În plus, parametrii unei asemenea emisii vor fi în concordanţă cu acele linii ale vieţii, unde calităţile sunt precumpănitoare asupra defectelor. Gândiţi-vă, de exemplu, cum aţi putea să vă mutaţi pe o linie a vieţii unde aţi fi într-o bună formă fizică, dacă tot timpul gândurile vi se învârtesc în jurul deficienţelor fizice? Veţi obţine exact ceea ce în mod activ nu doriţi.

Dacă nemulţumirea de sine intră în conflict cu sufletul, atunci nemulţumirea faţă de lumea existentă va intra în conflict cu o multitudine de penduli. Ştiţi doar că nu duce la nimic bun dacă vă aflaţi sub influenţa lor. Cât priveşte războiul cu ei, este mai bine nici să nu ne gândim.

Nemulțumirea este o emisie întrutotul materială a cărei frecvență este potrivită pentru acele linii ale vieții, unde lucrurile de care sunteți nemulțumit, se manifestă cu și mai multă claritate. Simțindu-vă atrași de aceste linii, veți ajunge să fiți și mai nemulțumiți și va continua așa până veți ajunge la acea linie unde veți fi un bătrân bolnav, neputincios, incapabil de a mai schimba ceva. Nu vă rămâne decât să bombăniți, împreună cu cei asemenea dumneavoastră, să vă amintiți cât de bine era în trecut.

Fiecare generație este convinsă că viața ei este mai grea. Nu, nu e așa. Viața nu este mai rea pentru respectiva generație ci, în mod concret, pentru aceia care s-au obișnuit să se bălăcească în propria nemulțumire, față de lumea în care trăiesc. Dacă n-ar fi așa, după câteva generații omenirea s-ar prăbuși într-un adevărat infern. Înspăimântătoare imagine, nu-i așa? Acesta este un prim aspect al nemulțumirii care conduce spre continua înrăutățire a vieții.

Dar există și un alt aspect al acestei dărâmătoare obișnuințe de a-ți manifesta nemulțumirea: distrugerea stării de echilibru. Nemulțumirea dumneavoastră creează un potențial excedentar în spațiul energetic înconjurător, indiferent dacă nemulțumirea este justificată sau nu. Potențialul respectiv generează forțe de echilibrare care vor tinde să refacă echilibrul. Ar fi nemaipomenit dacă aceste forțe ar acționa în direcția schimbării în bine a situației. Dar, din nefericire, totul se petrece invers. Forțele de echilibrare se vor strădui să vă asedieze, ca pretențiile dumneavoastră (față de această lume) să aibă o cât mai mică pondere. Le este mult mai ușor de realizat lucrul acesta, decât să

schimbe tot ceea ce vă nemulţumeşte. Imaginaţi-vă numai ce se va întâmpla dacă un conducător îşi va exprima nemulţumirea pentru tot ce se întâmplă în statul său! Nici nu are importanţă dacă intenţiile sale sunt bune sau rele. El va fi înlăturat sau exterminat. Toată istoria confirmă acest lucru.

În genere, acţiunea forţelor de echilibrare va fi orientată pentru a vă diminua influenţa asupra lumii înconjurătoare. Acest lucru se poate realiza foarte uşor printr-o multitudine de mijloace: funcţia dumneavoastră, serviciul, salariul, locuinţa, familia, sănătatea etc. Vedeţi cum ajung la un asemenea mod de viaţă generaţiile vârstnice?

Să privim problema respectivă şi din altă perspectivă. S-ar părea că dacă, dimpotrivă, ne-am bucura de lumea înconjurătoare, prin analogie, forţele de echilibrare s-ar strădui să strice totul sau să vă împingă mai la o parte. Dar nu se întâmplă aşa, evident dacă bucuria nu este „cea a fraierului". În primul rând, potrivit legii Transurfingului, dumneavoastră translaţi, transferaţi energia creatoare şi vă mutaţi pe liniile pozitive de viaţă. În al doilea rând, această energie nu generează acel potenţial distructiv pe care forţele de echilibrare tind să-l anihileze. Nu întâmplător diverse interpretări filozofice şi religioase au comună ideea că iubirea reprezintă forţa creatoare, generatoare de pace. Există iubire în sensul comun al acestui cuvânt. Este clar că forţele de echilibrare sunt generate de acea forţă care a creat lumea. Ele tind să menţină ordinea în această lume şi nu pot fi îndreptate împotriva energiei care le-a creat.

Rezultă, din perspectiva Transurfingului, că pe noi ne dezavantajează mult această deprindere rea de a ne expri-

ma nemulţumirea pentru orice fleacuri. Şi invers, obişnuinţa de a ne bucura pentru orice lucru, oricât ar fi de neînsemnat, este extrem de binefăcătoare. Concluzia este una singură: este necesar să ne schimbăm obiceiul vechi cu unul nou.

Tehnica schimbării obiceiurilor este foarte simplă. În primul rând, oricât ar părea de banal, nu există rău fără să fie şi bine. Dacă vă veţi propune ca în orice lucru negativ, din punctul dumneavoastră de vedere, să găsiţi aspecte pozitive, veţi realiza dezideratul fără greutate. Transformaţi acest lucru într-un joc. Procedând astfel în permanenţă, locul obiceiului rău va fi luat de un obicei nou, foarte folositor pentru dumneavoastră înşivă şi de coşmar pentru pendulii distructivi.

În al doilea rând, dacă într-adevăr a venit o nenorocire de care ar fi nefiresc să te bucuri, urmaţi exemplul lui Solomon. El purta pe deget un inel cu o inscripţie întoarsă în interiorul mâinii, ca nimeni să n-o vadă. Când pe Solomon îl lovea un necaz sau când apărea o problemă greu de rezolvat, el întorcea inelul şi citea următoarele cuvinte: „Şi asta va trece".

Obişnuinţa de a-ţi exprima nemulţumirea s-a format la oameni sub influenţa pendulilor distructivi, care se hrănesc cu energie negativă. Cu noua obişnuinţă veţi genera energie pozitivă care, într-un şuvoi puternic, vă va duce pe liniile pozitive ale vieţii.

Să presupunem că, entuziasmaţi de perspectivă, aţi şi început să practicaţi tehnica schimbării. Trebuie să vă spun că foarte repede veţi observa că deja o folosiţi tot mai rar şi, uneori, chiar veţi uita că v-aţi dorit să vă schimbaţi

obiceiul. Lucrul acesta este inevitabil, pentru că obiceiul era fixat foarte adânc. Cum o veţi lăsa niţel mai moale, pendulul va găsi imediat ocazia să vă dezechilibreze şi nici nu vă veţi da seama cum aţi ajuns să-l hrăniţi cu energia dumneavoastră. Nu disperaţi! Dacă intenţia este fermă, veţi obţine ceea ce v-aţi propus şi până la urmă pendulii distructivi vă vor lăsa în pace. Trebuie numai să vă **reamintiţi** cât mai des de intenţia propusă.

Cu toţii suntem „musafiri" în lumea aceasta. Nimeni nu are dreptul să condamne ceea ce nu a fost creat de el însuşi. Afirmaţia trebuie înţeleasă în contextul relaţiilor cu pendulii. După cum s-a mai spus, dacă dumneavoastră veţi acţiona împotriva pendulului care vă provoacă nemulţumire, vă veţi face şi mai mult rău. Nu trebuie să fii nici oiţa ascultătoare, dar nici să intri într-o confruntare făţişă cu lumea înconjurătoare. Dacă pendulul va acţiona împotriva dumneavoastră personal, atunci puteţi să recurgeţi la regula respingerii sau stingerii lui. Dacă încearcă să vă atragă în lupta cu un alt pendul, încercaţi să înţelegeţi dacă aveţi sau nu nevoie de aşa ceva.

Revenim la exemplul cu exponatul care nu v-a fost pe plac la expoziţia vizitată. Simţiţi-vă lejer, ca acasă, dar nu uitaţi că sunteţi în vizită. Nimeni nu are dreptul să judece, dar fiecare dintre noi are dreptul să aleagă. Pendulului îi convine să vă exprimaţi activ nemulţumirea. Pentru dumneavoastră este preferabil să plecaţi pur şi simplu şi să alegeţi o altă „expoziţie". Prevăd întrebarea dumneavoastră „dar dacă nu am unde să mă duc?" şi vă răspund că această confuzie v-au insuflat-o pendulii. Cartea aceasta este dedicată în special acelora care vor să scape de aceas-

tă falsă îngrădire.

Relațiile de dependență

Idealizarea lumii este latura opusă a nemulţumirii. Părerea despre un lucru (fapt) sau altul capătă tonalităţi rozalii, multe lucruri părându-vi-se mai bune decât sunt în realitate. După cum ştiţi, atunci când vi se pare că undeva există ceva şi de fapt acel ceva nu există, apare potenţialul excedentar.

Să idealizezi lucrurile înseamnă să supraevaluezi, să înalţi pe un piedestal, să te ploconeşti sau să-ţi faci idoli. Dragostea care a creat şi ne călăuzeşte viaţa se deosebeşte de idealizare prin aceea că, prin esenţa ei, este lipsită de patimi, oricât de paradoxal ar părea. *Iubirea necondiționată* este sentimentul fără dreptul la posesiune, este admiraţie fără adoraţie. Cu alte cuvinte, ea nu creează relaţii de dependenţă între cel care iubeşte şi (obiectul) subiectul iubirii sale. Această formulă simplă ne ajută să stabilim unde se termină sentimentul şi unde începe idealizarea.

Imaginaţi-vă că vă plimbaţi printr-o vale scăldată în verdeaţă şi flori. Admiraţi acest minunat peisaj, inspiraţi cu nesaţ aerul pur, sufletul vă este plin de fericire şi împăcare. Aceasta este iubirea.

Apoi începeţi să culegeţi flori: le rupeţi, le strângeţi în mână fără să vă gândiţi că sunt vii. Încet – încet ele mor. Apoi vă vine ideea că din ele puteţi realiza produse cosmetice şi de parfumerie, sau că le puteţi vinde. Sau să

vă creaţi un cult al florilor şi să vă închinaţi lor ca unor idoli. Aceasta este o idealizare pentru că în oricare dintre aceste cazuri între dumneavoastră şi obiectul fostei dumneavoastră iubiri – florile se creează relaţii de dependenţă. Din iubirea care a existat în momentul în care doar vă desfătaţi cu priveliştea pajiştii cu flori, n-a rămas absolut nicio urmă. Simţiţi diferenţa?

Prin urmare, iubirea generează acea energie pozitivă care vă plasează pe respectiva linie a vieţii, iar idealizarea creează un potenţial excedentar care generează forţe de echilibrare ce tind să îl anihileze. Acţiunea forţelor de echilibrare este diferită pentru fiecare caz în parte, dar rezultatul este unul şi acelaşi. În linii generale, poate fi caracterizat ca „spulberare a miturilor". Ea are loc întotdeauna şi în funcţie de obiectul idealizării şi măsura în care se face, rezultatul va fi mai puternic sau mai slab, dar totdeauna negativ. Astfel echilibrul se va reface.

Dacă dragostea se transformă într-o relaţie de dependenţă, în mod inevitabil apare un potenţial excedentar. Dorinţa de a avea ceva ce nu vă aparţine creează „o diferenţă de presiune". Relaţiile de dependenţă se definesc prin condiţionări de tipul „dacă tu eşti/procedezi astfel.... atunci eu sunt/voi proceda...." Exemple se pot găsi la nesfârşit. „Dacă mă iubeşti, laşi totul şi mă urmezi la capătul pământului. Dacă nu te căsătoreşti cu mine, înseamnă că nu mă iubeşti. Dacă mă lauzi, vom fi prieteni. Dacă nu-mi dai lopăţica ta, te alung de la gropiţa mea de nisip". Etc., etc.

Echilibrul se perturbă şi în cazul în care un anume lucru se compară cu un altul. „Noi suntem aşa, iar ei sunt altfel!" De exemplu, mândria naţională: în comparaţie cu

care nații? Sentimentul de neîmplinire: în comparație cu ce? Dacă are loc o opoziție, forțele de echilibrare vor intra obligatoriu în acțiune pentru a îndepărta potențialul excedentar – pozitiv sau negativ. Întrucât potențialul îl creați dumneavoastră înșivă, acțiunea forțelor va fi îndreptată, în primul rând, împotriva dumneavoastră. Acțiunea este orientată fie spre „despărțirea" subiectelor contradictorii, fie spre ajungerea la un acord sau la confruntare.

Toate conflictele se bazează pe comparație sau punere în opoziție... La început, se face afirmația de bază: „Ei nu sunt ca noi". Apoi se continuă cu: „Ei au mai mult ca noi, trebuie să luăm de la ei", „Ei au mai puțin ca noi – suntem obligați să le dăm". „Ei sunt mai răi ca noi – trebuie să-i schimbăm". „Ei sunt mai buni ca noi, trebuie să ne luptăm cu ei". „Ei procedează altfel decât noi – trebuie să facem ceva în privința asta". Toate aceste opoziții, în diferite variante duc, într-un fel sau altul, la conflict, începând cu propriul disconfort sufletesc și terminând cu războaie și revoluții. Forțele de echilibrare tind să înlăture contradicția apărută. Întrucât în atare situații totdeauna te poți încărca de energie, de cele mai multe ori, pendulii împing lucrurile spre confruntare. Să ilustrăm câteva exemple de idealizare și urmările ce decurg din ele.

Idealizarea și supraaprecierea

Când individului i se atribuie calități pe care el nu le are, avem de-a face cu o supraapreciere. La nivelul menta-

lului, aceasta se manifestă sub forma unor iluzii, care ar părea nevinovate în sine. La nivel energetic apare însă un potenţial excedentar. Acest potenţial apare acolo unde există diferenţe de calitate sau cantitate. Supraestimarea este acea modelare mentală şi concentrare de calităţi acolo unde de fapt ele nu există. Aici există două variante. Prima – când locul este ocupat, adică există o persoană căreia i se atribuie nişte calităţi pe care aceasta practic nu le are. Pentru anihilarea acestei neomogenităţi, forţele de echilibrare trebuie să creeze o contrapondere.

De exemplu, un tânăr romantic, meditativ, şi-o imaginează pe fata îndrăgită drept un „înger pur, candid". În realitate, ea este o persoană „terestră", căreia îi place veselia şi nu-şi doreşte visările tânărului îndrăgostit. În oricare alt caz, când omul îşi făureşte un idol şi îl înalţă pe soclu, mai devreme sau mai târziu mitul se va discredita.

În legătură cu cele spuse este remarcabilă istoria lui Karl May, autorul renumitelor romane despre Vestul Sălbatic şi creatorul unor eroi ca Old Shurehand, Winnetou şi alţii. May şi-a scris toate romanele la persoana întâi şi astfel s-a creat impresia că el a participat în realitate la toate acele evenimente; şi că a fost o personalitate cu adevărat excepţională care merită toată admiraţia. Operele lui Karl May sunt într-atât de vii şi de colorate, încât se creează iluzia că nu puteau fi scrise decât de o persoană care a participat real la acele evenimente. Îi citeşti cărţile şi ai impresia că vezi un film. Iar subiectul este atât de captivant încât Karl May a fost numit „Dumas al nemţilor".

Nenumăraţii admiratori ai lui Karl May au fost absolut convinşi că el este într-adevăr renumitul om al vestu-

lui – Old Shatterhand aşa cum se prezenta în cărţile sale. Nici nu putea fi vorba de altcineva. Îşi găsiseră un model pe care să îl admire şi să-l imite. Iar dacă idolul locuieşte alături, interesul este şi mai mare. Cât le-a fost de mare uimirea când au aflat că scriitorul german n-a fost niciodată în America şi că unele opere literare le-a scris fiind în închisoare. A avut loc o detronare a idolului şi admiratorii au devenit detractori. Şi cine este vinovat? Ei înşişi şi-au făurit un idol şi şi-au creat o relaţie de dependenţă: „Eşti eroul nostru cu condiţia ca totul să fie adevărat".

În varianta a doua, când în locul calităţilor create iluzoriu nu se află niciun obiect, apar visuri în roz şi castele de nisip. Visătorul pluteşte cu capul în nori în dorinţa sa de a fugi de realitatea neplăcută. Astfel el creează un potenţial excedentar. Într-un astfel de caz, pentru a putea să distrugă castelele de nisip ale acestui romantic, forţele de echilibrare vor trebui să-l confrunte permanent cu realitatea aspră. Chiar dacă el va putea, prin ideile sale, să atragă mase mari de oameni şi să creeze un pendul, până la urmă utopia va eşua deoarece potenţialul excedentar a apărut pe un loc gol şi, mai devreme sau mai târziu, forţele de echilibru vor opri acest pendul.

Încă un exemplu – când obiectul supraevaluării există numai ca un ideal. Să presupunem că o femeie îşi imaginează chipul soţului ideal. Cu cât mai puternică va fi convingerea ei că acesta va fi exact aşa cum şi-l imaginează, cu atât va fi mai puternic potenţialul excedentar creat şi el va putea fi stins numai de un subiect cu calităţi exact opuse. Nu-i rămâne decât să se mire: „Unde mi-a fost capul?" Şi, invers, dacă femeii îi repugnă, în mod activ bău-

tura şi grosolănia, ea va cădea din nou în capcană şi se va apropia de un alcoolic sau de un grobian. Individul capătă exact ceea ce nu-i place pentru că energia mentală pe care o emite se află pe frecvenţa propriei neplăceri şi în plus mai creează şi un potenţial excedentar. Viaţa uneşte adesea oameni complet diferiţi care, s-ar părea, că nu se potrivesc unul cu altul. Astfel, lăsând să se apropie unul de altul oameni cu potenţiale opuse, forţele de echilibrare vor avea tendinţa de a le stinge.

Acţiunea acestor forţe se manifestă îndeosebi la copii, pentru că sub aspect energetic, ei sunt mai sensibili decât adulţii şi, în consecinţă, se comportă firesc. Dacă lăudaţi excesiv copilul, atunci va fi capricios. Iar dacă veţi încerca să nu-l băgaţi în seamă, vă va dispreţui sau, în cel mai bun caz, nu vă va respecta. Dacă prin toate mijloacele veţi dori să faceţi din el un copil cuminte, educat, mai mult ca sigur, el se va împrieteni cu o gaşcă dubioasă de pe stradă. Dacă vă veţi strădui să-l modelaţi pentru a deveni un copil minune, îşi va pierde orice interes pentru studiu. Şi cu cât îl veţi împovăra cu tot soiul de cercuri şi şcoli, cu atât va fi mai mare probabilitatea ca el să ajungă o persoană lipsită de strălucire.

Cel mai bun principiu de educare şi relaţionare cu copiii (şi nu numai cu ei), care nu va crea niciun potenţial excedentar, este să te porţi cu ei aşa cum te porţi cu musafirii, adică să le acorzi atenţie, şi să-i respecţi şi să le dai libertatea de a alege, fără a le permite să ţi se urce în cap. Relaţia trebuie construită prin analogie cu ideea că şi dumneavoastră sunteţi doar musafir în această lume. Dacă acceptaţi regulile jocului şi nu cădeţi în extreme, veţi putea

să alegeţi din tot ceea ce există în această lume.

Atitudinea pozitivă a unora faţă de semeni este la fel de răspândită, ca şi cea negativă. În această privinţă se remarcă un oarecare echilibru. Există ură şi există dragoste. O atitudine egală, corectă, nu generează un potenţial excedentar. Potenţialul apare atunci când există un decalaj evident între estimare şi mărimea nominală. Cota zero pe scala de mişcare poate fi considerată *iubirea necondiţionată*. După cum ştiţi, când ea există, nu apar relaţii de dependenţă şi nu se creează un potenţialul excedentar. Dar o asemenea iubire în stare pură se întâlneşte rar. În genere, la iubirea pură se mai adaugă şi alte ingrediente: dreptul de a fi posesiv, dependenţa de a subordona şi de a supraestima. Este greu să te debarasezi de posesivitate – în dragoste, să fii stăpânul obiectului iubirii tale este pe deplin firesc şi în genere este normal, atâta timp cât nu se trece în una din cele două extreme.

Prima extremă este dorinţa de posesiune a obiectului iubirii: care nu vă aparţine în nici un caz şi care nici nu bănuieşte că aveţi o astfel de dorinţă. Înţelegeţi, desigur, că am în vedere nu doar aspectul fizic al posesivităţii. Acesta este exemplul clasic al iubirii neîmpărtăşite. Iubirea neîmplinită a generat totdeauna multă suferinţă. Şi totuşi, în cazul de faţă, mecanismul nu este aşa de simplu cum s-ar părea. Să ne reamintim exemplul cu florile. Vă place să vă plimbaţi printre ele, să le admiraţi, dar cu siguranţă nu v-aţi întrebat niciodată dacă şi ele vă plac pe dumneavoastră. Încercaţi să vă imaginaţi ce cred ele despre dumneavoastră. Pot fi diferite supoziţii neplăcute de genul: frică, teamă, neplăcere, indiferenţă. De ce trebuie ca

ele să vă iubească? Sau iată, dumneavoastră ardeți de dorința de a le ține în mână, dar nu se poate – ele nu pot fi rupte din rond sau costă prea mult. Toate acestea nu mai înseamnă iubire, ci o relație de dependență și deja emoțiile dumneavoastră sunt negative.

Prin urmare, într-un loc se află obiectul iubirii dumneavoastră, iar în altul vă aflați dumneavoastră și doriți să-l aveți, altfel spus, ați creat deja un potențial energetic. Putem să presupunem că acest potențial va atrage obiectul dorit spre dumneavoastră, întocmai cum masele de aer să îndreaptă din zona de înaltă presiune spre zona de joasă presiune. Dacă ar fi așa! Dar forțelor de echilibrare le este indiferent în ce mod se va realiza echilibrul și de aceea ele pot opta pentru o altă cale – să îndepărteze și mai mult obiectul iubirii dumneavoastră, iar pe dumneavoastră să vă neutralizeze, adică să vă rupă inima. În plus, la cel mai mic insucces veți fi înclinat să dramatizați și mai mult situația („el/ea nu mă iubește!"), și de aceea astfel de gânduri vă vor trage pe acele linii ale vieții, unde este cale lungă până la iubirea împărtășită.

Cu cât dorința de posesiune sau de iubire împărtășită este mai puternică, cu atât acțiunea forțelor de echilibrare este mai mare. Desigur, dacă ele vor alege direcția care să vă apropie de iubitul / iubita dumneavoastră, atunci lucrurile se vor încheia într-un mod fericit. Direcția de acțiune a forțelor de echilibrare este ușor de determinat chiar de la început, când se înfiripă sentimentului de iubire: dacă nu vă va da pace dorința ca sentimentul să fie reciproc și dacă de la bun început ceva nu este în regulă, înseamnă că trebuie să vă schimbați brusc tactica. Și anume – să iubiți fă-

ră să aşteptaţi recompense, şi atunci oscilaţiile instabile ale forţelor de echilibrare vor putea fi atrase şi obligate să lucreze în favoarea dumneavoastră. În caz contrar, lucrurile pot să capete un caracter de avalanşă şi pot scăpa de sub control şi atunci va fi aproape imposibil de schimbat ceva.

Concluzia este una singură: dacă doriţi reciprocitatea, trebuie pur şi simplu să iubiţi şi nu să vă străduiţi să fiţi iubit(ă). În acest caz, în primul rând, nu se va forma un potenţial excedentar şi prin urmare cele 50 de procente ale probabilităţii ca forţele de echilibrare să acţioneze împotriva dumneavoastră nu vor apărea. În al doilea rând, dacă nu veţi dori reciprocitatea, nu vor apărea nici gândurile necontrolate, dramatice cu privire la iubirea neîmpărtăşită şi emisia dumneavoastră mentală nu vă va trage pe liniile respective ale vieţii. Dimpotrivă, dacă veţi iubi pur şi simplu, fără a avea dreptul de posesiune, parametrii emisiei mentale vor corespunde cu acele linii ale vieţii unde există reciprocitate. Căci dacă dragostea este împărtăşită nu vor exista nici relaţii de subordonare. Dacă oricum le aveţi, nu există motiv de nelinişte referitor la dreptul de posesiune. Imaginaţi-vă cât vă vor creşte şansele numai pentru că aţi renunţat să fiţi posesiv/ă. Şi apoi, iubirea necondiţionată este o raritate şi faptul că ştim acest lucru ne provoacă un viu interes şi simpatie. Nu v-ar plăcea ca cineva să vă iubească fără să vă pretindă ceva?

A doua extremă a dreptului de a fi posesiv este, desigur, gelozia. În acest caz, forţele de echilibrare au şi ele două variante de a acţiona. Dacă obiectul iubirii deja vă aparţine, atunci prima variantă va fi aceea că vă va apropia şi mai mult. Într-adevăr, unora chiar le face plăcere gelo-

zia jumătăţii sale. A doua variantă înseamnă că acţiunea forţelor de echilibrare va conduce la nimicirea a ceea ce de fapt a generat gelozia şi anume a însăşi iubirii. Cu cât mai puternică va fi gelozia, cu atât va fi mai profundă ruptura. Este similar cu a trece de la desfătarea cu parfumul unor flori vii la producerea de parfumuri din aceste flori.

Tot ce am discutat se referă în egală măsură atât la femei cât şi la bărbaţi. Acesta nu este încă finalul. Ne vom întoarce la această problemă atunci când ne vom referi şi la alte concepte ale Transurfingului. Iată cum totul este aşa de simplu şi în acelaşi timp complicat. Complicat pentru că individul îndrăgostit îşi pierde capacitatea de a judeca normal şi aceste recomandări vor fi mai degrabă inutile. Iar eu, la rândul meu, n-am să mă indispun că renunţ la dreptul de posesiune asupra recunoştinţei dumneavoastră.

Dispreţ şi vanitate

O foarte puternică perturbare a echilibrului o constituie judecarea altor persoane şi în special dispreţul. În plan energetic, nu există oameni buni şi oameni răi. Există doar oameni care se supun legilor naturii şi oameni care sunt indignaţi de situaţia de „status-quo”. Întotdeauna, ultimii sunt supuşi acţiunii forţelor ce tind să refacă echilibrul pierdut.

Desigur, adesea apar situaţii, în care individul merită să fie judecat. De dumneavoastră, nu?! Nu este o întrebare gratuită. Dacă respectivul v-a făcut un rău, prin aceasta a

perturbat mai întâi echilibrul. Dumneavoastră nu sunteţi sursa unui potenţial nesănătos, ci sunteţi unealta, mijlocul prin care forţele tind să refacă echilibrul. Şi atunci cel care a perturbat liniştea va căpăta ceea ce i se cuvine dacă dumneavoastră veţi spune tot ce gândiţi despre el, şi veţi lua şi nişte măsuri, în limite rezonabile, bineînţeles. Dar dacă persoana pe care o judecaţi nu v-a făcut nici un rău concret, înseamnă că nu dumneavoastră sunteţi cel care aveţi dreptul să-l învinuiţi.

Să abordăm acest subiect strict mercantil. Recunoaşteţi că este absolut fără sens să încerci un sentiment de ură faţă de lup, urmărind la televizor cum sfâşie o oaie. Simţul dreptăţii ne îndeamnă să-i judecăm pe alţi oameni. Destul de repede, aceasta devine o obişnuinţă şi nu puţini sunt cei care, cu trecerea anilor, se transformă în acuzatori de profesie. În majoritatea cazurilor, nu aveţi nicio idee cu privire la motivul care l-a îndemnat pe respectivul să procedeze astfel. Poate că în locul lui aţi fi procedat şi mai rău?!

Prin urmare, cu un asemenea mod de a judeca lucrurile creaţi un potenţial excedentar în jurul propriei persoane. Şi ce rezultă? Cu cât este mai rău vinovatul, cu atât dumneavoastră ar trebui să fiţi mai bun. Din moment ce lui, necuratului, i-au crescut coarne şi copite, dumneavoastră trebuie să fiţi înger. Şi întrucât dumneavoastră nu vă pot creşte aripi, intră în acţiune forţele capabile să refacă echilibrul. Metodele acestor forţe vor fi diferite în funcţie de situaţia concretă. Rezultatul va fi unul şi acelaşi: veţi primi un bobârnac peste nas. În funcţie de forţa şi de forma în care blamaţi (condamnaţi) pe cineva, acest bobârnac poate să fie abia vizibil sau aşa de puternic, că veţi nimeri

pe una dintre cele mai rele linii ale vieţii.

Chiar dumneavoastră înşivă puteţi alcătui o listă lungă cu moduri de blamare şi cu urmările acestora. Eu, pentru mai multă claritate, voi da câteva exemple. Niciodată nu dispreţuiţi oamenii, orice s-ar întâmpla. Acesta este cel mai periculos mod de condamnare, întrucât drept urmare a acţiunii forţelor de echilibrare puteţi să nimeriţi în locul aceluia pe care l-aţi dispreţuit. Pentru forţe, acesta este cel mai simplu şi direct mod de a reface echilibrul (armonia) pierdut. Îi dispreţuiţi pe săraci şi pe oamenii străzii? Vă puteţi pierde şi dumneavoastră banii şi casa şi echilibrul se reface. Dispreţuiţi oamenii cu defecte fizice? Nici o problemă, se va găsi şi pentru dumneavoastră un accident. Îi dispreţuiţi pe alcoolici şi drogaţi? Foarte uşor puteţi ajunge în locul lor. Doar nu s-au născut astfel, ci au ajuns aşa ca urmare a unor circumstanţe de viaţă. De ce ar trebui să vă ocolească pe dumneavoastră aceste împrejurări?

Nu vă condamnaţi colegii de muncă, orice s-ar întâmpla. În cel mai bun caz, şi dumneavoastră faceţi greşeli. Iar în cel mai rău – s-ar putea să apară un conflict care să nu vă aducă nimic bun. Puteţi să zburaţi din slujbă, chiar dacă aveţi absolută dreptate.

Dacă veţi condamna pe cineva, de exemplu, numai pentru faptul că nu vă place cum se îmbracă, dumneavoastră înşivă vă veţi afla pe scara „bun-rău" cu o treaptă mai jos decât el pentru că emiteţi energie negativă.

Dacă cineva se mândreşte cu succesele sale sau se iubeşte pe sine, nu este nimic rău în asta. Dragostea fără obiect îşi este suficientă sie însăşi, şi de aceea nu prejudiciază pe nimeni. Echilibrul se rupe numai în cazul în care

supraestimării exagerate i se opune o atitudine dispreţuitoare faţă de slăbiciunile altora, faţă de defectele lor sau, pur şi simplu, faţă de realizările lor modeste. Atunci iubirea faţă de sine se transformă în amor propriu, infatuare, iar mândria se transformă în vanitate. Rezultatul forţelor de echilibrare va fi din nou un bobârnac peste nas.

Dispreţul şi vanitatea sunt defecte ale oamenilor. Animalelor nu le sunt proprii aceste trăsături. Ele se orientează după intenţia care urmăreşte un anume scop şi prin aceasta împlinesc voinţa naturii, care este perfectă. Natura sălbatică este desăvârşită în comparaţie cu omul înzestrat cu raţiune. Lupul, ca oricare animal de pradă, nu simte nici ură şi nici dispreţ faţă de prada sa. (Încercaţi dumneavoastră înşivă să urâţi sau să dispreţuiţi un cotlet.) Oamenii însă îşi construiesc relaţiile unii cu alţii pe o întreagă serie de potenţiale excedentare. Măreţia animalelor şi a plantelor constă în aceea că nu sunt conştiente de măreţia lor. Conştiinţa i-a adus omului avantaje, dar şi un gunoi păgubos, cum ar fi vanitatea, dispreţul, complexul de vinovăţie şi complexul de inferioritate.

Superioritatea şi inferioritatea

Sentimentele de superioritate sau cele de inferioritate constituie o relaţie de dependenţă în stare pură. Calităţile dumneavoastră sunt opuse calităţilor celorlalţi şi de aceea se creează în mod inevitabil un potenţial excedentar. La nivel energetic, nu are importanţă dacă vă exprimaţi supe-

rioritatea în mod public sau vă felicitaţi în sinea voastră, comparându-vă cu alţii. Nici nu e cazul să demonstrăm că a-ţi arăta în mod vădit superioritatea nu aduce nimic bun, ci doar neplăceri din partea celor din jur. Comparându-se cu alţii în favoarea sa, individul vrea să se autoafirme în mod artificial pe seama celorlalţi. O asemenea tendinţă creează un potenţial chiar şi numai dacă este o simplă umbră de aroganţă, neexprimată vădit. Acţiunea forţelor de echilibrare, în acest caz, se va manifesta ca un bobârnac pe care negreşit îl primiţi.

E clar că atunci când se compară cu cei din jur, omul încearcă să-şi dovedească importanţa. Dar autoafirmarea rezultată prin comparaţii este iluzorie. E ca şi cum o muscă ar încerca să pătrundă prin geam, deşi, alături, fereastra este deschisă. Când individul încearcă să facă cunoscută lumii importanţa sa, energia se pierde pentru menţinerea potenţialului excedentar artificial creat. Autoperfecţionarea, dimpotrivă, dezvoltă reale merite şi de aceea energia nu se consumă în zadar şi nu generează un potenţial dăunător.

E posibil să vi se pară că energia consumată pentru comparare este insignifiantă. Dar în realitate, această energie ajunge, chiar cu prisosinţă, pentru susţinerea unui potenţial destul de puternic. Rolul important îl are intenţia de a direcţiona energia într-o parte sau în alta. Dacă scopul este dorinţa de a obţine merite, intenţia îl va propulsa pe individ în faţă. Dacă însă scopul este dorinţa de a-şi etala medaliile, el va bate pasul pe loc şi va crea un câmp energetic neuniform. Lumea va fi „năucită" de strălucirea medaliilor şi vor intra în acţiune forţele de echilibrare. Alege-

rea este practic limitată: fie de a reîmprospăta nişte culori veştejite ale lumii înconjurătoare, fie de a stinge strălucirea unui star necuviincios. Prima variantă presupune desigur, un volum de muncă prea mare. Rămâne cea de a doua variantă. Forţele de echilibrare dispun de procedee arhisuficiente. Şi nu au de ce să-l lase pe vanitos fără medaliile lui. E de-ajuns să-i creeze o neplăcere supărătoare ca să-i mai taie din nas.

Adesea, noi receptăm diversele neplăceri, probleme şi obstacole ca făcând parte integrantă din această lume. Nimeni nu se miră că toate acestea, începând cu cele mici şi încheind cu cele mari, îl însoţesc pe fiecare om de-a lungul vieţii lui. Toţi ne-am obişnuit cu ideea că aşa este alcătuită lumea noastră. În realitate, neplăcerea este o anomalie şi nicidecum un fenomen normal. De unde pleacă şi de ce vi se întâmplă tocmai dumneavoastră este adesea greu de stabilit în mod logic. Aşa este. Într-un fel sau altul, majoritatea neplăcerilor sunt determinate de acţiunile forţelor de echilibrare pentru înlăturarea potenţialelor excedentare create de dumneavoastră sau de persoane din cercul dumneavoastră de cunostinte. Nu vă daţi seama că dumneavoastră înşivă creaţi potenţiale excedentare şi apoi credeţi că neplăcerile sunt un rău inevitabil şi nu înţelegeţi că, de fapt, este vorba despre manifestarea forţelor de echilibrare.

Puteţi să scăpaţi de cea mai mare parte a neplăcerilor, dacă vă eliberaţi de eforturile titanice, orientate spre susţinerea potenţialelor excedentare. Energia titanică nu numai că se iroseşte în zadar ci şi transformă forţele de echilibrare de aşa manieră încât rezultatul este contrar intenţiei.

Aşa că este absolut necesar să încetaţi să vă zbateţi ca musca pe geamul ferestrei şi să vă reorientaţi intenţia în vederea dezvoltării calităţilor dumneavoastră, fără să vă mai gândiţi la locul pe care îl aveţi pe scara excelenţei. Eliberaţi-vă de povara grijii faţă de propria importanţă şi veţi scăpa de acţiunea forţelor de echilibrare. Problemele vor fi mai puţine şi ca urmare va creşte şi încrederea în propriile forţe.

Pe de altă parte, trebuie să renunţaţi chiar şi la cele mai mici gânduri că aţi fi capabil să controlaţi lumea înconjurătoare. Indiferent ce loc ocupaţi pe scara socială, având o astfel de poziţie veţi fi în pierdere. Încercările de a schimba lumea înconjurătoare distrug echilibrul. Imixtiunea activă în organizarea socială lezează, într-o măsură mai mare sau mai mică, interesele multor oameni. Transurfingul ne permite să ne alegem soarta fără să lezăm interesele nimănui. Este mult mai eficient decât să acţionăm direct, înfruntând piedicile. Soarta se află într-adevăr în mâinile dumneavoastră, dar numai în sensul că vi s-a oferit posibilitatea să vi-o alegeţi şi nicidecum să vi-o schimbaţi. Acţionând de pe poziţia de făuritor al sorţii în sensul propriu al cuvântului, mulţi oameni sunt învinşi. În Transurfing nu există loc pentru luptă, de aceea puteţi, cu un sentiment de uşurare, „să îngropaţi securea războiului".

Pe de altă parte, renunţarea la excelenţă, nu are nimic comun cu autoumilirea. Minimalizarea propriilor merite înseamnă superioritate cu semn invers. În plan energetic, semnul nu are semnificaţie. Mărimea potenţialului apărut este direct proporţională cu semnificaţia schimbării valorii. În confruntarea cu valoarea, forţele de echilibrare acţio-

nează astfel ca să o coboare de pe piedestal. În cazul complexului de inferioritate, forțele de echilibrare îl obligă pe individ să încerce pe orice cale și să-și pună în valoare calitățile subapreciate în mod artificial. Forțele de echilibrare acționează frontal, fără a se preocupa de nuanțele relațiilor interumane. De aceea, individul se poartă nefiresc, accentuând prin aceasta și mai mult ceea ce vrea să ascundă.

De exemplu, adolescenții se poartă insolent, mascându-și în felul acesta neîncrederea în ei înșiși. Cei timizi se pot purta obraznic, pentru a-și ascunde timiditatea. Oamenii care se subestimează, dorind să fie receptați în cea mai bună postură, se pot purta rigid sau fals. Și așa mai departe. În oricare dintre aceste situații, lupta cu complexul respectiv, atrage după sine urmări mult mai neplăcute decât complexul însuși.

După cum vedeți, toate aceste încercări sunt inutile. Este zadarnic să te lupți cu complexul de inferioritate. Unica modalitate de a evita urmările este chiar evitarea complexului însuși, ceea ce este destul de complicat. Să îți tot spui pentru a te convinge că totul este excelent, de asemenea este inutil. Nu te poți minți la nesfârșit. În acest caz te poate ajuta tehnica slide-urilor despre care vom vorbi mai târziu.

În etapa aceasta, este suficient să ne clarificăm faptul că focalizarea atenției pe defectele proprii în comparație cu calitățile altora, este tot un fel de dorință de a-ți etala superioritatea. Rezultatul va fi opus intenției. Nu vă mai gândiți că cei din jur acordă defectelor dumneavoastră aceeași atenție pe care o acordați dumneavoastră înșivă. În realitate, fiecare e preocupat numai de propria persoană,

așa încât puteți să renunțați liniștit la această greutate ce vă apasă umerii. Potențialul excedentar va dispărea, forțele de echilibrare nu vor mai amplifica situația, iar energia eliberată va fi orientată spre dezvoltarea calităților.

Este vorba despre faptul că nu trebuie să lupți cu propriile defecte și nu e necesar să le ascunzi, ci să le compensezi prin calități. Lipsa frumuseții poate fi compensată prin farmec. Există oameni cu o înfățișare neatrăgătoare, dar este suficient să înceapă să vorbească și conlocutorul este în întregime copleșit de farmecul acestora. Defectele fizice pot fi compensate prin siguranța de sine. Câți oameni mari din istorie n-au avut o înfățișare jalnică! Incapacitatea de a te relaționa cu ușurință poate fi înlocuită cu știința de a asculta. Există un dicton: „Toată lumea minte, dar asta nu schimbă lucrurile deoarece nimeni nu ascultă pe nimeni". Volubilitatea dumneavoastră îi poate interesa pe oameni, dar numai în ultimă instanță. *Toți*, ca și dumneavoastră de altfel, sunt preocupați exclusiv de propria persoană, de problemele personale și de aceea un bun ascultător, căruia îi poți vărsa tot focul – este cu adevărat o comoară. Pe oamenii timizi îi pot sfătui un singur lucru: păstrați această calitate ca pe o comoară! Fiți convinși că timiditatea are un farmec ascuns. Când nu veți mai lupta cu propria timiditate, ea nu va mai părea stângăcie și oamenii vă vor simpatiza.

Încă un exemplu de compensare. Necesitatea inventată de „a fi dur" adesea îl determină pe un individ să urmeze exemplul acelora care au reușit să obțină calificativul de „dur". Maniera hilară de a copia un scenariu străin duce, pur și simplu, la parodiere. Fiecare își are scenariul

propriu. Este de ajuns dacă v-aţi ales ţelul, crezul vieţii şi vă desfăşuraţi viaţa în concordanţă cu el. Imitarea altora, pentru obţinerea statutului de dur, înseamnă să folosiţi metoda muştei care se loveşte de sticla ferestrei deschise. De exemplu, într-un grup de adolescenţi, devine lider acela care trăieşte conform propriului crez. El n-are nevoie să imite pe cineva pentru că şi-a câştigat dreptul de a nu se consulta cu ceilalţi despre cum anume trebuie să procedeze. Nu are nevoie să copieze pe cineva anume, ştie care-i este valoarea, ştie ce are de făcut şi nu trebuie să se plocononească în faţa nimănui, nu consideră că e necesar să se justifice de ce procedează aşa şi nu altfel. Astfel, el este ferit de potenţiale excedentare şi îşi câştigă o superioritate binemeritată. În orice fel de grupuri, lideri devin aceia care acţionează corespunzător crezului lor.

Vedeţi unde este deschis oberliht-ul? Poate gândiţi de maniera: „toate acestea n-au nimic comun cu mine, nu sufăr de boala asta". Nu încercaţi să vă minţiţi singur. Orice om, într-o măsură mai mare sau mai mică, este tributar tendinţei de a crea potenţiale excedentare în jurul propriei persoane. Dar dacă veţi folosi principiile Transurfingului, complexul de inferioritate sau cel de superioritate vor dispărea din viaţa dumneavoastră.

Dorinţa de a avea şi a nu avea

„Multe vrei, puţine capeţi". Este un mod de a se tachina al copiilor când vor să-şi facă în ciudă unii altora.

Există un temei aici. Numai că eu aş formula astfel: „Cu cât îţi doreşti mai mult ceva, cu atât vei căpăta mai puţin".

Când vă doriţi ceva excesiv de mult, într-atât încât aţi miza totul pe o carte, se creează un uriaş potenţial excedentar care distruge echilibrul. Forţele de echilibrare vă împing pe acea linie a vieţii unde nici nu poate fi vorba de realizarea dorinţei dumneavoastră.

Dacă ar fi să ne înfăţişam la nivel energetic comportamentul individului ars de dorinţă, tabloul ar arăta cam aşa. Un porc mistreţ are dorinţa aprigă să prindă pasărea albastră. Şi-o doreşte foarte mult, îi curg balele, grohăie şi râmă pământul de nerăbdare. Şi, firesc lucru, pasărea îşi ia zborul. Dacă, dimpotrivă, se preumblă indiferent pe lângă ea, şansele lui sunt extrem de mari s-o prindă de coadă.

Se pot evidenţia trei forme de dorinţe.

Prima formă – o dorinţă puternică se transformă în intenţie fermă de a poseda şi de a acţiona. O astfel de dorinţă se îndeplineşte. Potenţialul dorinţei se diseminează întrucât energia se consumă prin acţiune.

A doua formă este dorinţa pasivă, chinuitoare care reprezintă un potenţial excesiv, în stare pură, care planează în câmpul energetic; în cel mai bun caz, consumă în mod inutil energia nefericitului şi în cel mai rău caz atrage diverse neplăceri.

Cea mai diabolică este a treia formă, când dorinţa puternică se transformă în dependenţă faţă de obiectul dorit. Importanţa deosebită creează, în mod automat, o relaţie de dependenţă. Aceasta generează un potenţial excedentar puternic care determină o reacţie la fel de puternică a forţelor de echilibrare. De obicei se creează orientări de tipul:

„Dacă am să reuşesc acest lucru, situaţia mea va fi cu totul alta", „Dacă nu voi reuşi, viaţa mea nu mai are niciun sens", „Dacă voi realiza acest lucru, voi demonstra tuturor şi mie, deopotrivă, cine sunt cu adevărat", „Dacă nu voi reuşi aceasta, înseamnă că nu fac nici doi bani", „Dacă voi obţine acest lucru, va fi formidabil", „Dacă nu voi obţine acest lucru, va fi foarte rău" şi aşa mai departe cu diverse variaţii.

Angajându-vă într-o relaţie de dependenţă faţă de obiectul dorinţei sunteţi atraşi într-un asemenea vârtej, încât vă epuizaţi total în lupta pentru obţinerea lucrului dorit. În final, nu obţineţi nimic şi ajungeţi să renunţaţi la ce aţi dorit. Echilibrul este refăcut, forţelor de echilibrare fiindu-le absolut indiferent faptul că dumneavoastră aţi suferit atât. Totul s-a petrecut astfel, din cauza nevoii dumneavoastră imperioase ca dorinţa să vi se realizeze. Pe un taler al balanţei a fost dorinţa, iar pe celălalt taler, toate circumstanţele potrivnice.

Se realizează doar primul tip, când dorinţa se transformă în *simplă intenţie*, neinfluentată de potenţiale excedentare. Ne-am obişnuit cu faptul că în lumea noastră trebuie plătit totul, nimic nu se obţine degeaba. De fapt, noi plătim pentru potenţialele excedentare pe care noi înşine ni le creăm. În spaţiul variantelor totul este gratuit. Dacă discutăm în aceşti termeni, plata pentru împlinirea dorinţei o constituie inexistenţa importanţei şi a relaţiilor de dependenţă. Pentru a trece pe acea linie a vieţii, unde lucrul dorit devine realitate, este suficientă doar *energia simplei intenţii*. Despre intenţionalitate vom vorbi mai târziu. Acum vom enunţa doar ideea că simpla intenţie este unitatea din-

tre dorinţă şi acţiune, în absenţa importanţei. De exemplu, intenţia de a merge la chioşcul de presă să iau ziarul, este o intenţie simplă.

Cu cât se dă o mai mare importanţă unor evenimente, cu atât probabilitatea eşecului este mai mare. Dacă acordaţi o foarte mare importanţă lucrului pe care-l aveţi şi îl preţuiţi excesiv, mai mult ca sigur, el vă va fi luat de către forţele de echilibrare. Dacă ceea ce doriţi să obţineţi este la fel de important, atunci nu speraţi că îl veţi avea. Este necesar să coborâţi ştacheta însemnătăţii, a importanţei.

De exemplu, sunteţi nebun după noua dumneavoastră maşină: suflaţi orice fir de praf care se depune pe capota maşinii, sunteţi extrem de grijuliu, vă temeţi ca nu cumva să o zgâriaţi, o bibiliţi, o păziţi ca pe lumina ochilor. Drept urmare, se formează un potenţial excedentar. Dumneavoastră aţi fost cel care i-a acordat o importanţă atât de mare! În realitate, în câmpul energetic, importanţa ei este egală cu zero. Drept urmare şi, din păcate, forţele de echilibrare îl vor găsi rapid pe imbecilul care vă va „schilodi" maşina. Sau chiar dumneavoastră aţi dat-o în bară fiind excesiv de grijuliu: undeva n-aţi fost pe fază şi s-a întâmplat necazul. Este suficient să renunţaţi la această manieră de idolatrie şi să vă raportaţi normal la vehiculul dumneavoastră şi gradul de periculozitate va scădea simţitor. A te purta normal nu înseamnă nicidecum neglijenţă. Vă puteţi îngriji ireproşabil maşina, fără să faceţi din ea o obsesie.

Există şi un alt aspect al dorinţei arzătoare de a avea. Există părerea că dacă îţi doreşti foarte mult, poţi să obţii totul. Ar putea părea că aşa este: că o dorinţă foarte puternică vă va plasa pe acea linie a vieţii, unde dorinţa se va

împlini. Dar nu e aşa. Dacă dorinţa dumneavoastră s-a transformat în dependenţă, într-un soi de psihoză, de tendinţă isterică de a obţine cu orice preţ acel ceva, înseamnă că în sufletul dumneavoastră nu credeţi în îndeplinirea celor dorite şi, prin urmare, translaţi (transmiteţi) emisie „cu interferenţe puternice". Dacă nu credeţi – vă străduiţi din toate puterile să vă convingeţi şi în felul acesta intensificaţi potenţialul existent. Există pericolul ca pentru „dorinţa vieţii mele", să vă rataţi întreaga viaţă. Singurul lucru pe care-l puteţi face este să diminuaţi importanţa scopului propus. Procedaţi la fel ca atunci când vă duceţi să vă luaţi ziarul de la chioşcul de presă.

Dorinţa puternică de a evita ceva anume reprezintă urmarea logică a nemulţumirii faţă de lumea înconjurătoare sau de sine. Cu cât necesitatea este mai puternică, cu atât potenţialul excedentar este mai puternic. Cu cât vă doriţi mai mult să nu se întâmple un anume lucru, cu atât este mai mare posibilitatea confruntării. Forţelor de echilibrare le va fi indiferent cum se va realiza echilibrul. El poate fi obţinut pe două căi: fie ferindu-vă de confruntare, fie confruntându-vă. Este de dorit ca în mod conştient să evitaţi confruntarea pentru a nu crea un potenţial. Deşi aceasta nu rezolvă totul. Când vă gândiţi la ceva ce nu-doriţi să se întâmple, emiteţi energie pe frecvenţa acelei linii, unde în mod obligatoriu se va întâmpla. Întotdeauna obţineţi exact ceea ce nu doriţi în mod activ.

Lucrurile se petrec astfel. Insul în cauză, se află la un dineu festiv, să zicem la o ambasadă, unde totul este sobru, plin de solemnitate. Şi tam-nesam, respectivul începe să gesticuleze, să bată din picioare, să ţipe cât îl ţine gura, că

nu vrea să fie dat afară. Evident, apare paza, ciudatul este evacuat cu forţa, el se împotriveşte şi urlă, dar este scos afară imediat. Este un tablou cu caractere îngroşate, nu e real, dar la nivel energetic, totul decurge cu aceeaşi intensitate potrivit celor înfăţişate.

Să mai luăm un exemplu. Să zicem, că în plină noapte vă trezeşte din somn un zgomot de la vecini. Vreţi să dormiţi, mâine trebuie să fiţi bun de lucru, dar alături petrecerea este în toi. Cu cât vă enervaţi mai mult, cu atât este mai tare zgomotul. Dacă îi veţi afurisi pe măsura tulburării ce aţi resimţit-o, există garanţia că asemenea nopţi se vor repeta din ce în ce mai des. Pentru rezolvarea problemei în cauză este bine să folosiţi metoda prăbuşirii sau stingerii pendulului. Stingerea va fi posibilă dacă veţi trata cu ironie situaţia respectivă. În genere, o puteţi ignora, fără să manifestaţi niciun fel de emoţii faţă de cele întâmplate. Atunci va avea loc prăbuşirea pendulului şi nu se va mai ivi niciun potenţial. Fie ca această atitudine să vă aducă linişte, realizând că aveţi libertatea de alegere şi deţineţi ştiinţa de a vă folosi de ea! În curând, vecinii se vor linişti. Iată cum lucrează stăpânirea de sine; puteţi încerca.

Acum veţi putea analiza la ce anume aţi acordat prea multă importanţă şi care a fost rezultatul. Dacă lucrurile stau rău de tot, la naiba cu importanţa, debarasaţi-vă de relaţiile de dependenţă şi emiteţi cu încăpăţânare energie pozitivă! Cu cât e mai rău, cu atât e mai bine. În felul acesta poate fi apreciată situaţia, dacă consideraţi că aţi suferit o mare înfrângere. Bucuraţi-vă! În cazul acesta, forţele de echilibrare vor fi de partea dumneavoastră pentru că sarcina lor este să compenseze răul prin bine. Nu poate

să fie tot timpul rău, la fel cum nu poate fi tot timpul bine. Nimeni nu va putea să fie toată viața pe valul succesului. La nivel energetic, lucrurile arată aproximativ astfel: ați fost atacat, ați fost ofensat, vi s-a luat totul, ați fost stâlcit în bătaie, apoi vi s-a vârât în mână un sac de bani. Cu cât ați fost mai păgubit, cu atât vor fi mai mulți bani în sac.

Sentimentul de vinovăție

Sentimentul de vinovătie este un potențial excedentar în stare pură. În natură nu există noțiunile de bine sau rău. Pentru forțele de echilibrare faptele, şi bune şi rele, sunt echivalente. Echilibrul se reface oricum dacă apare un potențial excedentar. Ați făcut ceva rău, v-ați dat seama că e rău, vă simțiți vinovat („trebuie să fiu pedepsit") – ați generat un potențial. Ați procedat bine, v-ați dat seama, v-ați simțit mândru („trebuie să fiu gratulat"), ați generat de asemenea un potențial. Forțele de echilibrare nu știu pentru ce anume trebuie să fii pedepsit sau să fii recompensat. Ele doar anihilează inegalitățile din câmpul energetic.

Răsplata pentru sentimentul de vinovăție va fi întotdeauna pedeapsa, sub o formă sau alta. Dacă acest sentiment nu există, s-ar putea ca nici pedeapsa să nu existe. Din păcate, și sentimentul de mândrie pentru o faptă bună atrage după sine pedeapsa și nicidecum răsplata. Și asta pentru că forțele de echilibrare trebuie să înlăture potențialul excedentar al mândriei, iar recompensa nu face decât să îl intensifice.

Sentimentul de vinovăţie indus, adică insuflat din afară de unii oameni „corecţi" creează un potenţial la pătrat întrucât pe individ şi aşa îl mustră conştiinţa, la care se adaugă şi furia „corecţilor". Şi în sfârşit, sentimentul de vinovăţie nefondat, legat de înclinaţia înnăscută de „a fi răspunzător pentru tot ce se întâmplă" creează cel mai mare potenţial excedentar. În acest caz, nu trebuie să ai mustrări de conştiinţă deoarece cauza a fost născocită. Complexul de vinovăţie poate să-i amărască viaţa omului, pentru că el este în permanenţă expus acţiunii forţelor de echilibrare, adică tuturor pedepselor posibile pentru vinovăţii închipuite.

Iată ce se spune: „Ce bine e să fii nesimţit!" De regulă, forţele de echilibrare nu-i ating pe aceia care nu au mustrări de conştiinţă. Şi ce mult ne-am dori ca Dumnezeu să-i pedepsească pe netrebnici! Ar trebui ca dreptatea să triumfe, iar răul să fie pedepsit. Din păcate, naturii nu i-a fost dat sentimentul de echitate oricât ar fi de trist. Ba dimpotrivă, oamenii corecţi, care au înnăscut sentimentul de vinovăţie, au parte în permanenţă de necazuri, iar cei cinici şi lipsiţi de scrupule, nu numai că nu sunt pedepsiţi, ba chiar, uneori au parte de succese.

Sentimentul de vinovăţie creează, în mod obligatoriu, scenarii de pedepsire fără ca dumneavoastră să fiţi conştient de acest lucru. Conform acestui scenariu, subconştientul vă îndeamnă să vă faceţi datoria. În cel mai bun caz, vă tăiaţi la un deget sau vă alegeţi cu niscaiva vânătăi sau apar ceva probleme. Iar în cel mai rău caz, puteţi avea un accident cu urmări grave. Iată la ce duce sentimentul de vinovăţie. El aduce numai distrugere, nu are în el nimic

folositor şi creator. Nu trebuie să vă chiuie mustrările de conştiinţă, ele nu ajută la nimic. Mai bine încercaţi să procedaţi în aşa fel, încât, ulterior, să nu vă simţiţi vinovat. Şi dacă a fost să se întâmple ceva, nu are sens să vă mai chinuiţi, nimănui nu-i va fi de folos.

Poveţele biblice nu reprezintă morala în sensul că trebuie să ne purtăm bine, ci ni se fac recomandări – cum să facem să nu stricăm echilibrul. Noi suntem aceia care, având rudimente din psihologia copilului, interpretăm aceste poveţe în sensul că dacă nu suntem cuminţi, mama ne va pune la colţ. Dimpotrivă, nimeni nu intenţionează să-i pedepsească pe cei puşi pe şotii. Încălcând echilibrul, oamenii îşi creează singuri probleme. Iar poveţele doar avertizează asupra acestui aspect.

După cum arătam anterior, sentimentul de vinovăţie este sfoara de care trag pendulii, în special manipulatorii. Manipulatorii sunt oameni care acţionează după formula: „Trebuie să faci ce-ţi spun pentru că eşti vinovat." sau „Sunt mai bun decât tine pentru că tu nu ai dreptate". Manipulatorii încearcă să le insufle „pupilelor" lor sentimentul de vinovăţie pentru a le putea domina sau pentru propria lor afirmare. În aparenţă, aceşti oameni sunt „corecţi". Ei au decis de multă vreme ce e bun şi ce e rău. Ei spun exact ce trebuie şi de aceea au totdeauna dreptate. Toate faptele lor sunt corecte, ireproşabile.

Trebuie însă să precizăm că nu toţi oamenii corecţi sunt înclinaţi să manipuleze. De unde a apărut nevoia manipulatorilor de a-i învăţa pe alţii ce să facă, cum să facă şi mai ales să-i dirijeze? Nevoia aceasta este determinată de faptul că, în sufletul lor, ei au îndoieli. Această luptă inte-

rioară ei o ascund cu iscusință atât față de cei din jur, cât și față de ei înșiși. Neavând propriului suport interior, pe care oamenii cu adevărat corecți îl au, manipulatorii vor să se afirme pe seama altora. Nevoia de a-i învăța și de a-i dirija pe alții apare din dorința lor de a-și consolida pozițiile minimalizându-i pe cei aflați sub tutela lor. Așa apar relațiile de dependență. Ar fi fost grozav dacă forțele de echilibrare le-ar aplica manipulatorilor ceea ce ei merită, potrivit regulii: „După faptă și răsplată". Dar potențialul excedentar apare numai acolo unde există tensiune și unde energia nu circulă. În acest caz, cel aflat sub tutelă îi cedează manipulatorului energia sa și de aceea nu există un potențial iar manipulatorul acționează fără a fi pedepsit.

Imediat ce o persoană a declarat că este dispus să-și asume o vină, manipulatorii se și agață de ea și încep să-i sugă energia. Pentru a nu cădea sub influența lor trebuie doar să nu vă mai simțiți vinovat. Nu sunteți obligat să vă justificați în fața nimănui și nimănui nu-i datorați nimic. Dacă într-adevăr există o vină, puteți suporta pedeapsa, dar nu continuați să vă simțiți vinovat. Ați rămas cu ceva dator celor apropiați? De asemenea, nu, din moment ce dumneavoastră vă îngrijiți de ei din convingere și nu din constrângere. E cu totul altceva. Renunțați la înclinația de a vă justifica, dacă aveți o asemenea tendință. Atunci manipulatorii vor înțelege că n-au de ce să se agațe de dumneavoastră și vă vor lăsa în pace.

Apropo, cauza inițială a complexului de inferioritate este sentimentul de vinovăție. Dacă ați încercat vreodată sentimentul de inferioritate înseamnă că acesta a apărut prin comparație cu alții. Se declanșează un proces în care

dumneavoastră sunteţi judecătorul propriei culpe. Vi se pare însă că sunteţi judecătorul. În realitate se întâmplă altceva. Iniţial, sunteţi dispus să vă asumaţi vina – n-are importanţă pentru ce anume. Pur şi simplu sunteţi de acord că sunteţi vinovat. Dacă aşa stau lucrurile, puteţi fi şi inculpat şi să suportaţi şi pedeapsa. Comparându-vă cu alţii, le permiteţi să-şi aroge dreptul de a-şi afirma superioritatea asupră-vă. Luaţi seama, singur le-aţi acordat dreptul să se considere mai buni! Mai mult ca sigur ei nu gândesc aşa, dumneavoastră sunteţi cel care a hotărât că lucrurile ar sta aşa şi în numele lor sunteţi propriul judecător. Rezultă că ei vă judecă pentru că dumneavoastră înşivă v-aţi trimis în judecată.

Luaţi-vă înapoi dreptul de a fi dumneavoastră înşivă şi ridicaţi-vă de pe banca acuzaţilor. Nimeni nu va îndrăzni să vă judece, dacă nu vă consideraţi vinovat. Numai dumneavoastră înşivă, de bună voie, puteţi să acordaţi altora privilegiul de a vă fi judecători. Ar putea să pară că fac demagogie. Dacă defectele sunt reale, se vor găsi totdeauna şi oamenii care vor remarca acest lucru. În mod cert, se vor găsi. Dar numai în cazul în care vor simţi că sunteţi dispus să vă asumaţi vina pentru propriile defecte. Dacă, fie şi pentru o secundă, aţi recunoscut că sunteţi vinovat de faptul că nu sunteţi la fel de bun ca ceilalţi, ei vor simţi imediat. Şi invers, dacă vă eliberaţi de sentimentul de vinovăţie, nimănui nu-i va mai trece prin minte să se afirme pe seama dumneavoastră. Aici se manifestă o foarte fină influenţă a potenţialului excedentar asupra mediului energetic înconjurător. Din punct de vedere al bunului simţ, este greu de crezut acest lucru sută la sută. Totuşi

prin vorbe, nu se poate dovedi acest lucru. Dacă nu credeți – verificați!

Sunt încă două aspecte interesante ale sentimentului de vinovăție: puterea și curajul. Oamenii care au acest sentiment se subordonează totdeauna voinței altor oameni care nu îl au. Dacă, potențial, eu sunt dispus să recunosc că aș putea fi cât de cât vinovat, în mod inconștient sunt dispus să suport și pedeapsa, adică sunt dispus să mă supun. Dar dacă nu am sentimentul de vinovăție, dar simt nevoia să mă afirm pe seama altora, înseamnă că sunt disponibil să devin manipulator. Nu vreau nicidecum să spun că oamenii se împart în manipulatori și marionete. Acordați totuși atenție acestei legități. Stăpânii și diriguitorii au sentimentul de vinovăție dezvoltat în mai mică măsură sau chiar nu-l au deloc. Cinicii și persoanele care și-au „comandat" conștiința nu cunosc sentimentul de vinovăție. Metoda lor este să calce pe cadavre. Nu e de mirare că la putere adeseori vin personalități „murdare". Aceasta nu înseamnă că puterea este ceva rău și că oamenii aflați la putere nu sunt buni. S-ar putea să aveți norocul să deveniți un favorit al pendulului. Fiecare hotărăște singur cum să-și cântărească conștiința – în această privință, nimeni nu are dreptul să dea indicații. Cât privește sentimentul de vinovăție, în oricare caz, trebuie să renunțați la el.

Curajul – este însușirea opusă sentimentului de vinovăție. Natura fricii se află în subconștient și cauza ei o constituie nu doar frica de necunoscut, ci și temerea de pedeapsă. Dacă sunt vinovat, potențial, sunt de acord să suport pedeapsa și de aceea mă tem. Într-adevăr, cutezătorii nu numai că nu au mustrări de conștiință, dar nu au nici

cel mai mic sentiment de vinovăţie. N-au de ce să se teamă, întrucât judecătorul lor interior afirmă că au o cauză dreaptă. Victima înfricoşată – are dimpotrivă o altă poziţie: nu sunt sigur că procedez corect, voi putea fi învinuit şi oricine mă poate pedepsi. Simţământul de vinovăţie, oricât de slab şi de bine ascuns, deschide porţile subconştiente pentru pedeapsă. Dacă mă simt vinovat, înseamnă că, potenţial, sunt de acord ca un hoţ sau un bandit să aibă dreptul să mă atace şi de aceea mă tem.

Oamenii au inventat o modalitate interesantă de disipare a potenţialului excedentar şi anume rugămintea de iertare. Aceasta e, într-adevăr, eficientă. Dacă omul are în el sentimentul de vinovăţie, are tendinţa să păstreze energia negativă şi generează un potenţial excedentar. Cerând iertare, se eliberează de acest potenţial şi permite energiei să se resoarbă. Rugămintea de iertare, recunoaşterea greşelilor, rugăciunile pentru iertarea păcatelor, spovedania – toate acestea sunt metode de eliberare de sub influenţa potenţialului de vinovăţie. Cerând într-un fel sau altul iertare individul se eliberează de sentimentul de vinovăţie creat de el însuşi şi îi este mai uşor. Este necesar doar să urmăriţi ca nu cumva căinţa să se transforme în dependenţă faţă de manipulatori. Aceştia atât aşteaptă, pentru că cerându-vă iertare, vă recunoaşteţi greşeala ca să vă puteţi elibera de potenţial. Manipulatorii vor avea grijă să vă amintească mereu de ea pentru a vă obliga să vă simţiţi încontinuu vinovat. Nu cedaţi în faţa provocărilor lor, aveţi dreptul să cereţi iertare pentru greşeală o dată pentru totdeauna.

Eliberarea de sentimentul de vinovăţie este cel mai eficient mijloc de supravieţuire într-un mediu agresiv: în

închisoare, în bandă, în armată, pe stradă. Nu întâmplător, în lumea interlopă, acţionează o regulă tacită: „Nu te încrede, nu te teme, nu cere". Această regulă este un avertisment pentru a nu crea potenţiale excedentare. La baza potenţialelor, care vă pot face deservicii în medii agresive, se află sentimentul de vinovăţie. Îţi poţi păstra siguranţa/securitatea, demonstrându-ţi forţa. În lumea în care supravieţuieşte cel mai puternic acest credo funcţionează. Dar acest remediu este prea excesiv. Mult mai eficient acţionează eliminarea posibilităţii potenţiale de pedeapsă din subconştient. Pentru ilustrare notăm următoarele: în fosta Uniune Sovietică, deţinuţii politici erau încarceraţi în mod intenţionat împreună cu deţinuţii de drept comun pentru a li se înfrânge voinţa. Dar rezultatul a fost că mulţi dintre ei, personalităţi ieşite din comun, nu numai că nu au căzut jertfă batjocurilor, dar şi-au câştigat chiar notorietatea printre deţinuţi. Şi aceasta, pentru că independenţa proprie şi demnitatea sunt preţuite mai mult decât forţa. Forţă fizică – mulţi au, pe când personalitate puternică – puţini. Este un fenomen rar. Cheia propriei demnităţi se află în absenţa sentimentului de vinovăţie.

Cunoscutul scriitor rus, Anton Pavlovici Cehov spunea: „Picătură cu picătură storc robul din mine". Prin aceste cuvinte el sublinia strădania de a se elibera de sentimentul de vinovăţie. Eliberare înseamnă să lupţi cu tine însuţi. În Transurfing, nu există însă loc pentru luptă şi siluire de sine. Este preferabil altceva: „Să *refuzi*, sau altfel spus să *alegi*. Nu este cazul să storci din tine, să sugrumi sentimentul de vinovăţie. Este suficient să-ţi permiţi un trai în concordanţă cu crezul ales. *Nimeni nu are dreptul să vă*

judece. *Aveți dreptul să fiți dumneavoastră înșivă.* Dacă vă veți permite să fiți dumneavoastră înșivă, nu va mai fi nevoie să vă justificați, iar teama de a fi pedepsit se va risipi. Atunci se va mai întâmpla un lucru într-adevăr măreț: nimeni nu va mai îndrăzni să vă jignească, oriunde vă veți afla: la închisoare, în armată, în gașcă, la lucru, pe stradă, la bar – oriunde ar fi. Niciodată nu veți mai fi pus în situația ca cineva să vă amenințe cu forța sa. Din când în când unii vor avea parte de violență într-o formă sau alta, dar dumneavoastră nu, pentru că ați alungat din propriul subconștient sentimentul de vinovăție și prin urmare pe liniile respective ale vieții, pur și simplu nu există scenarii de pedeapsă. Asta e!

Banii

Este greu să-ti placă banii fără să vrei să-i ai pentru că aici, practic, nu mai pot fi evitate relațiile de dependență. Se poate doar să te străduiești ca acestea să fie cât mai puține. Bucurați-vă că banii v-au venit. Dar în niciun caz, nu vă dați de ceasul morții din cauza insuficienței sau pierderii banilor. în caz contrar, veți avea din ce în ce mai puțini. Dacă individul câștigă puțin, o greșeală tipică va fi să se plângă în permanență că banii nu-i ajung. Parametrii unei asemenea emisii mentale vor corespunde liniilor unei vieți sărace.

Deosebit de periculos este să te alarmezi că ai tot mai puțini bani. Frica este emoția cu cea mai mare încărcătură

energetică, de aceea frica de a nu pierde banii sau de a câștiga puțin, este modalitatea cea mai sigură de a vă plasa pe acele linii unde, într-adevăr, banii sunt din ce în ce mai puțini. Dacă ați căzut în această capcană, va fi destul de greu să ieșiți, dar totuși nu este imposibil. Pentru aceasta va trebui să îndepărtați cauza potențialului excesiv pe care l-ați creat chiar dumneavoastră. Iar cauza a constituit-o dependența dumneavoastră de bani sau dorința excesivă de a-i avea.

Pentru început, domoliți-vă și mulțumiți-vă cu ce aveți. Țineți minte că totdeauna poate fi și mai rău. Nu trebuie să renunțați la dorința de a avea bani. Totuși, trebuie să vă raportați la ei calm, cu liniște, chiar dacă acum banii nu vin grămadă. Puneți-vă în situația jucătorului care în orice clipă poate fie să se îmbogățească, fie să piardă totul.

Mulți penduli folosesc banii ca mijloc universal pentru reglarea conturilor cu aderenții. Activitatea pendulilor a dus la fetișizarea banilor. Cu ajutorul banilor îți poți asigura existența în lumea materială. Aproape totul se poate cumpăra și vinde. Cu bani sunt plătiți toți pendulii – luați pe care vreți dintre ei. Aici se ascunde pericolul. Apucând momeala fals strălucitoare, poți foarte ușor să treci pe acele linii ale vieții unde fericirea se află departe.

Urmărindu-și interesele, pendulii au creat mitul potrivit căruia pentru atingerea unui scop sunt necesare mijloace bănești. În felul acesta, scopul fiecărui individ luat în parte se substituie cu un înlocuitor artificial – banii. Ei pot fi obținuți de la diverși penduli, pentru că el se gândește nu la scopul în sine, ci la bani și astfel ajunge la cheremul

chiar al unui pendul străin. Omul nu mai înțelege ce dorește, până la urmă, de la viață și începe să alerge pentru bani.

Pentru penduli, această situație este foarte avantajoasă, iar individul devine dependent și își modifică ruta vieții. Lucrând pentru un pendul străin, nu poate obține mulți bani pentru că servește un scop străin. Mulți sunt într-o astfel de situație. Iată de unde a apărut mitul că bogăția este privilegiul unei minorități. În realitate, bogat poate fi oricine dacă își urmează țelul.

Banii nu sunt un scop și nici măcar un mijloc pentru realizarea scopului, ci sunt un atribut însoțitor. Scop este ceea ce omul dorește de la viață. Iată exemple de scopuri: să trăiești în propria casă și să cultivi trandafiri. Să călătorești în toată lumea, să vezi țări îndepărtate. Să prinzi păstrăvi în Alaska. Să schiezi pe pârtiile din Alpi. Să crești cai la ferma ta. Să te bucuri de viață pe propria-ți insuliță la ocean. Să fii vedetă de muzică ușoară. Să pictezi.

Evident că unele scopuri le poți realiza doar având un sac de bani. Majoritatea oamenilor chiar așa și procedează – se străduiesc să obțină acest sac. Ei se gândesc la bani, lăsând scopul pe planul doi. În concordanță cu principul Transurfingului, ei încearcă să se transfere pe acele linii ale vieții, unde îi așteaptă sacul cu bani. Dar, lucrând pentru un pendul străin, sacul cu bani este foarte greu de obținut sau chiar imposibil. În acest fel rezultă că nici bani nu sunt, nici scopul nu a fost atins. Nu se putea să fie altfel deoarece în loc să-și regleze emisia de energie mentală pe un scop, și-au reglat-o pe un înlocuitor artificial.

Dacă vi se pare că scopul dumneavoastră poate fi realizat numai cu condiția de a fi foarte bogat, dați naibii

această condiţie. Să presupunem că doriţi să călătoriţi prin lume. Cu siguranţă, vă trebuie mulţi bani. Ca să vă realizaţi dorinţa, gândiţi-vă la scop, nu la bogăţie. Banii vor veni în mod sigur, întrucât ei constituie un atribut însoţitor. Iată ce simplu e! Nu-i aşa că sună incredibil? Şi totuşi, într-adevăr, aşa este şi în curând vă veţi convinge. Urmărindu-şi propriul avantaj, pendulii au întors totul cu susul în jos. Nu scopul se realizează cu ajutorul banilor, ci banii vin pe drumul hărăzit scopului.

Acum vă este clar, cât de puternică este influenţa pe care o deţin pendulii. Această influenţă a generat o sumedenie de rătăciri şi mituri. Acum, când citiţi aceste rânduri, puteţi să-mi spuneţi: este clar că individul devine mai întâi un mare industriaş, sau un bancher, sau un star de cinematograf şi abia după aceea devine milionar. Aşa este, numai că au devenit milionari doar aceia care s-au gândit nu la bogăţie, ci la scopul propus. Majoritatea oamenilor procedează invers: fie servesc unui scop străin şi nu propriului scop, fie îl înlocuiesc cu un substitut artificial, fie renunţă complet la scop deoarece nu îndeplinesc condiţia de a fi bogat.

Într-adevăr, nu există oprelişti la bogăţie. Puteţi dori orice. Dacă acest lucru este într-adevăr ceea ce vă doriţi, îl veţi obţine. Dacă scopul v-a fost indus de pendul, nu veţi putea obţine nimic. Mai amănunţit despre scopuri vom discuta mai târziu. Aici, anticipez lucrurile, altfel nu se poate pentru că despre bani, la modul general, n-are rost să vorbim. Mă repet, banii nu sunt decât un atribut colateral pe drumul spre atingerea unui scop. Nu vă neliniştiţi din cauza lor, ei vă vor veni de la sine. Acum este important să

diminuați cât se poate de mult importanța capitalului, ca să nu se creeze potențiale excesive. Nu vă gândiți la bani, gândiți-vă numai la ceea ce vreți să obțineți.

În același timp, banii trebuie tratați cu atenție și grijă. Dacă ați văzut pe jos o monedă și vă e lene să vă aplecați, înseamnă că nu-i apreciați deloc. În niciun caz nu veți fi în grațiile pendulului banilor dacă tratați cu neglijență atributele acestuia.

Nu trebuie să vă alarmați când cheltuiți niște bani. Pentru asta sunt făcuți. Dacă v-ați propus să-i cheltuiți, nu regretați. Tendința de a pune ban pe ban și a cheltui cât mai puțin generează un potențial puternic: se acumulează undeva și nu se descarcă. În acest caz, probabilitatea de a pierde totul este foarte mare. Banii trebuie cheltuiți cu cap, ei trebuie să circule. Acolo unde nu-i mișcare, apare un potențial. Nu întâmplător, oamenii bogați se ocupă cu filantropia. În acest fel ei mai scad din potențialul excedentar acumulat.

Perfecțiunea

Și, în sfârșit, vom analiza un caz paradoxal de rupere de echilibru. Lucrurile încep de la fapte mărunte, dar pot avea urmări deosebit de grele. De regulă, încă din copilărie suntem învățați să fim sârguincioși, conștiincioși, suntem educați în spiritul responsabilității, ni se inoculează noțiuni privitoare la faptul că trebuie să știm ce-i bine și ce-i rău. Indubitabil, așa și trebuie, altfel, armata de negli-

jenţi şi de nulităţi ar fi uriaşă. Dar adepţilor pendulilor aşa de bine le cad la inimă toate acestea, încât încep să devină parte a personalităţii lor.

Năzuinţa spre perfecţiune, în toate cele, devine pentru unii oameni idee fixă. Viaţa lor este o luptă nesfârşită. Aţi ghicit cu cine se duce lupta? Evident, cu forţele de echilibrare. Hotărârea de a obţine perfecţiunea oriunde şi absolut în totul, are implicaţii serioase la nivel energetic, deoarece aprecierile se schimbă în mod inevitabil şi prin urmare se creează un potenţial excedentar.

Nu e nimic rău în strădania de a face totul bine. Dar dacă acestui aspect i se acordă o semnificaţie excesivă, forţele de echilibrare sunt pe fază. Ele vor strica totul. Apare reacţia (feedback) şi individul se va încăpăţâna tot mai mult, va căpăta o fixaţie: el îşi doreşte perfecţiunea, dar rezultatul este contrar; va încerca cu disperare să îndrepte totul, dar rezultatul va fi şi mai rău. În ultimă instanţă, năzuinţa spre perfecţiune va deveni o a doua natură, o veritabilă manie. Existenţa se transformă într-o luptă continuă şi aceasta, în mod automat, va otrăvi şi viaţa celor din jur, pentru că individul este exigent nu doar cu sine, dar şi cu cei din jur. Aceasta se manifestă în intoleranţa faţă de obişnuinţele şi gusturile altora, ceea ce constituie motiv pentru mici conflicte, care uneori se transformă în mari conflicte.

Din afară, se vede bine această absurditate a încercării de a obţine perfecţiunea în totul şi de a-i tiraniza astfel pe cei din jur. Însă idealistul intră aşa de profund în rol, încât ajunge să se considere o personalitate ireproşabilă, care nu poate greşi, zicând: din moment ce vreau să fiu

etalon, înseamnă că sunt etalon. Nici măcar nu-şi dă seama că sentimentul lui de superioritate nu se încadrează în noţiunile unanim acceptate cu privire la perfecţiune. Subconştient, la acest idealist sentimentul că el are dreptate în toate este foarte puternic.

Pe idealistul nostru îl pândeşte ispita de a se înfăţişa în faţa omenirii în rolul justiţiarului suprem, care hotărăşte ce şi cum trebuie să procedeze cu fiecare dintre sufletele rătăcite. Se lasă uşor pradă ispitei iar ca justificare spune că el are dreptate şi că vrea să-i aducă pe toţi pe calea cea bună.

Din acest moment „creatorul destinelor", învăluindu-se în mantie, îşi arogă dreptul de a-i judeca pe alţii şi de a pronunţa sentinţe. În realitate, un astfel de proces justiţiar nu depăşeşte cadrul unor acuzaţii şi sfaturi obişnuite. Dar în plan energetic, se produce un potenţial excedentar uriaş. „Justiţiarul" îşi arogă misiunea de a hotărî cum trebuie să se poarte aceste creaturi lipsite de raţiune şi inutile, cum ar trebui ele să gândească, ce să preţuiască, în ce să creadă, spre ce să năzuiască. Dacă stârpiturii îi trece prin cap să aibă o părere în această privinţă, el trebuie să fie pus la locul său şi dacă va insista, atunci trebuie să fie judecat, condamnat, să i se pună o etichetă pentru ca toată lumea să ştie cine este el.

Eu sunt convins, dragă Cititorule, că portretul dumneavoastră este foarte diferit de cel înfăţişat aici. Cartea aceasta nu putea cădea în mâinile unui cretin, convins că el are dreptate. El şi aşa ştie cum trebuie să trăiască şi, în această privinţă, nu-l chinuie îndoielile. Dar dacă veţi întâlni un asemenea exemplar, cercetaţi-l cu interes. Aveţi în

fața ochilor un exemplar de ceea ce înseamnă cea mai brutală încălcare a legii echilibrului. Suntem cu toții musafiri în această lume, fiecare este liber să-și aleagă drumul, dar nimeni nu are dreptul să-i judece pe alții, să emită sentințe și să pună etichete (facem abstracție de dreptul penal).

Iată astfel începe totul, pare-se inofensiv, pornind de la dorința de perfecțiune și terminând cu pretenția de a avea privilegii de stăpân. De aceea și acțiunea forțelor de echilibrare, care la început se manifesta sub forma unor mici neplăceri, va crește. Dacă infractorul se găsește sub protecția unui pendul, lucrul acesta îl poate ajuta până la un moment dat, dar, în ultimă instanță, vine timpul să plătească pentru tot. Când invitatul uită că este doar musafir și începe să pretindă rolul de stăpân, atunci el trebuie dat pe ușă afară.

Importanța

În sfârșit, vom examina tipul de potențial excedentar cu cel mai înalt grad de generalitate – importanța. Ea apare pretutindeni, acolo unde unui anumit fapt/lucru i se acordă o însemnătate excesivă. Ea reprezintă un potențial excedentar, de esență pură; la înlăturarea acestuia forțele de echilibrare creează probleme celui care l-a generat.

Există două tipuri de importanță: *interioară* și *exterioară*. Cea interioară, sau proprie, se manifestă ca o supraevaluare a propriilor calități sau defecte. Formula ei sună așa „Sunt o persoană importantă" sau „Eu dețin un

post important". Când acul indicator al importanței acordate propriei persoane o ia razna, atunci intervin forțele de echilibrare și „păunul" respectiv primește un bobârnac peste nas. Iar pe personajul care „deține o funcție importantă" îl așteaptă, de asemenea, o deziluzie: fie că slujba respectivă nu mai prezintă interes pentru nimeni, fie că el lucrează de mântuială. Dar infatuarea, aroganța și privitul de sus la cei din jur reprezintă doar o fațetă a medaliei. Există și latura opusă și anume minimalizarea propriilor merite. Ce urmează după aceasta știți deja. După cum înțelegeți, mărimea potențialului excesiv, în ambele cazuri este identică, diferența este de semn.

Importanța exterioară este creată, de asemenea, artificial, de individ, când el acordă o mare însemnătate unui lucru sau eveniment din lumea sa înconjurătoare. Formula acestui tip de importanță este: „Pentru mine este foarte important cutare lucru" sau „Pentru mine este foarte important să fac cutare lucru". În această situație, se creează un potențial excedentar și totul se duce de râpă. Dacă sentimentul importanței interioare mai poate fi ținut în frâu, cu cel exterior lucrurile stau mai rău. Imaginați-vă că trebuie să mergeți pe o bârnă aflată pe pământ. Nimic mai simplu! Iar acum, că trebuie să mergeți pe aceeași bârnă, dar că este suspendată pe acoperișurile unor case înalte. Este foarte important pentru dumneavoastră și nu vă lăsați convins să renunțați. Singura modalitate de înlăturare a importanței exterioare este asigurarea. Iar aceasta va fi diferită pentru fiecare caz concret. Important este să nu puneți totul pe un singur taler al balanței. Totdeauna trebuie să existe o contrapondere, o protecție, o cale de rezervă.

Mai mult n-am ce vă spune. În esență, despre importanță am spus totul mai sus. Vă dați seama, nu? Tot ce s-a spus în acest capitol despre însemnătate – interioară sau exterioară – sunt variații pe aceeași temă. Toate sentimentele și reacțiile inegale – furie, nemulțumire, indignare, neliniște, emoție, apăsare, prăbușire, disperare, frică, teamă, milă, afectivitate, entuziasm, înduioșare, idealizare, adorație, exaltare, deziluzie, mândrie, îngâmfare, infatuare, dispreț, dezgust, necaz și așa mai departe – nu sunt altceva decât manifestări ale importanței într-o formă sau alta. Potențialul excedentar se formează doar atunci când acordați o semnificație excesivă unei calități, unui obiect sau unui eveniment, în sinele dumneavoastră sau în exterior.

Importanța creează un potențial excedentar, care determină o adevărată vijelie a forțelor de echilibrare. Ele, la rândul lor, generează o sumedenie de probleme și viața devine o continuă luptă pentru existență. Acum puteți să judecați dumneavoastră înșivă cât de mult vă complică viața, atât importanța interioară, cât și cea exterioară.

Dar asta încă nu e totul. Amintiți-vă de *sforile marionetelor*. Pendulii se agață de sentimentele și reacțiile dumneavoastră: teamă, frică, neliniște, ură, iubire, adulare, sentimentul datoriei, de vinovăție și altele. După cum vă dați seama, toate acestea sunt efecte ale importanței acordate. Se petrece efectiv următorul lucru. Aveți în față un obiect oarecare. În plan energetic, el este neutru: nu e nici bun și nici rău. Vă apropiați de el, îl ambalați conform importanței lui, vă îndepărtați puțin, îl priviți și scoateți un strigăt de uimire – Ah! Acum sunteți pregătit să vă cedați energia pendulului, pentru că el are de ce să vă agațe. Mă-

gărușul se va târî după nadă – morcovul oferit. Importanța reprezintă exact acel morcov cu ajutorul căruia pendulul va prinde frecvența dumneavoastră de emisie, va scoate energia din dumneavoastră și vă va duce unde vrea el.

Prin urmare, pentru a intra în echilibru cu lumea înconjurătoare și a vă elibera de penduli este necesar să *diminuați importanța*. Trebuie să controlați în permanență ce importanță dați propriei persoane și lumii înconjurătoare. Supraveghetorul Interior nu trebuie să doarmă. Diminuând importanța, veți intra imediat într-o stare de echilibru, iar pendulii nu vor mai putea să vă controleze – deoarece vidul nu-l poți agăța. Îmi puteți răspunde că în felul acesta devii repede o stană de piatră. Eu nu vă îndemn să nu mai aveți emoții sau să le diminuați amplitudinea. În genere, n-are rost să lupți cu emoțiile și nici nu e nevoie. Dacă încercați să vă stăpâniți și, privit din afară, păreți liniștit și calm dar în interior totul clocotește, potențialul excedentar se accentuează și mai mult. Emoțiile sunt generate de atitudine, de aceea e necesar să fie schimbată *atitudinea*. Sentimentele și emoțiile sunt doar efectele. Cauza se află doar în importanța pe care o dați.

Să presupunem că în familia mea s-a născut un copil, a murit sau s-a căsătorit cineva, etc., s-a întâmplat un eveniment important. Pentru mine este important? Nu. Îmi este indiferent? Nu. Realizați diferența? Eu pur și simplu nu-mi fac din aceasta o problemă și nu mă chinui din această cauză pe mine și pe cei apropiați. Și atunci cum rămâne cu compasiunea? Eu cred și nu greșesc dacă voi spune că a fi alături și a-i ajuta pe cei care au cu adevărat nevoie nu a pricinuit nimănui vreun rău. Dar și aici trebuie

să fim atenți la *importanță*. Eu am spus că ajutorul trebuie acordat numai acelora care au cu adevărat nevoie de el. Dar dacă omul vrea să sufere? Aşa îi place lui şi compasiunea dumneavoastră pentru el este un mod de a vă afirma. Sau, de exemplu, ați văzut un infirm şi i-ați dat nişte bani, iar el, în spatele dumneavoastră şi-a râs în barbă, ştiind că nu-i nicidecum infirm, ci cerşetor profesionist.

În lumea animalelor şi plantelor, în general în natură, nu există asemenea noțiune – importanța. Există numai necesitate din perspectiva acțiunii legilor echilibrului. Sentimentul propriei importanțe se poate manifesta numai la animalele domestice care locuiesc în apropierea oamenilor. Şi mediul social are o oarecare influență asupra lor. Celelalte animale se conduc, în comportamentul lor, numai după instincte. Importanța – este o invenție a oamenilor spre bucuria pendulilor. O deviere puternică legată de importanța exterioară creează fanatici. Iar o devierea legată de importanța interioară creează – ce credeți? Creează despoți.

Se poate crea impresia că după o astfel de descriere tipologică ajungi să-ți fie groază să mai faci un pas. Din fericire, nu e chiar aşa de rău. Forțele de echilibrare încep să acționeze vizibil asupra dumneavoastră dacă vă cramponați de propriile reprezentări, dacă ați făcut o fixație şi dacă ați întrecut măsura. Cu pendulii totul este, de asemenea, clar. Noi toți ne aflăm sub influența lor. Important este să vă dați seama cât de uşor vă pot juca pe degete şi cât de departe le permiteți să ajungă. Dacă veți acorda mai puțină importanță, va scădea simțitor şi numărul de probleme apărute în viața dumneavoastră. Dacă veți renunța la importanța exterioară şi interioară, veți primi o imensă

comoară şi anume *libertatea de a alege.* Cum aşa? – mă veţi întreba – pentru că, în concordanţă cu primul principiu al Transurfingului, noi şi aşa avem dreptul să alegem?! De avut, aveţi, dar nu puteţi să vi-l luaţi. Nu vă lasă forţele de echilibrare şi pendulii. Din cauza importanţei, toată viaţa vă luptaţi cu forţele de echilibrare. Nu vă mai rămâne energie nici pentru a alege şi nici măcar să vă gândiţi la ce doriţi de fapt de la viaţă. Iar pendulii au năravul să controleze totul şi să vă impună alte scopuri. Ce libertate mai poate fi asta?

Orice importanţă, atât internă, cât şi externă, este născocită. Noi toţi, în egală măsură, nu însemnăm nimic în lumea aceasta. Dar în acelaşi timp ne sunt accesibile toate bogăţiile acestei lumi. Închipuiţi-vă cum se zbenguie veseli copiii în valurile sparte la mal. Închipuiţi-vă că nici unul dintre ei nu-şi imaginează că este bun sau rău, că apa este bună sau rea, că alţi copii sunt buni sau răi. Atâta timp cât se păstrează această stare, copiii sunt fericiţi – ei sunt în echilibru cu natura. La fel, oricare om a venit în această lume ca un copil al naturii. Dacă el nu strică echilibrul, va avea parte de tot ce-i mai bun din ceea ce este aici. Este suficient ca individul să înceapă a inventa importanţa că imediat apar şi problemele. El nu vede legătura cauză-efect între importanţa creată şi problemele ivite pentru că lui i se pare că lumea este, de la bun început, un mediu ostil, unde nu e chiar aşa de simplu să obţii ceea ce doreşti. De fapt, *unica piedică în calea împlinirii dorinţei este importanţa creată artificial.* E posibil, ca până acum, să nu fi reuşit să vă conving. Dar argumentele mele nu sunt nici pe departe epuizate.

De la luptă la echilibru

E posibil, oare, să te opui forţelor de echilibrare? Exact lucrul acesta îl facem în fiecare zi. Toată viaţa constă într-o luptă dusă cu aceste forţe. Toate dificultăţile, neplăcerile şi problemele sunt legate de acţiunea forţelor de echilibrare. În orice caz, este un nonsens să te opui forţelor de echilibrare, ele oricum îşi vor face treaba. Eforturile îndreptate spre înlăturarea efectelor nu duc la nimic. Dimpotrivă, situaţia se va agrava. Singurul mijloc împotriva forţelor de echilibrare este înlăturarea cauzei şi anume, diminuarea potenţialului excedentar al importanţei care a generat aceste forţe. Situaţiile concrete de viaţă sunt atât de variate, încât nu se poate oferi o reţetă universală pentru rezolvarea tuturor problemelor. Aici, eu nu pot decât să vă ofer câteva recomandări.

Fiecare om nu face altceva decât să ridice un zid pe fundaţia importanţei, ca după aceea să încerce să sară peste el sau să-l străpungă cu capul. În loc să înlăture obstacolul, n-ar fi mai bine să scoată o cărămidă din fundaţie ca să cadă peretele? Toţi ne vedem cu claritate propriile piedici. Dar să vedem pe ce fundaţie stau ele nu este nici pe departe aşa de simplu. Dacă v-aţi confruntat cu o situaţie problematică, străduiţi-vă să stabiliţi unde aţi exagerat, din ce aţi făcut o fixaţie, cărui lucru i-aţi acordat o prea mare importanţă. Stabiliţi-vă importanţa şi apoi renunţaţi la ea. Zidul se va prăbuşi, piedica va dispărea ea singură şi problema se va rezolva de la sine. *Nu încercaţi să depăşiţi piedicile, coborâţi stacheta importanţei.*

A coborî încă nu înseamnă să luptăm cu sentimentele noastre şi să încercăm să le înăbuşim. Emoţiile şi trăirile excedentare sunt efectele importanţei. Trebuie înlăturată cauza – atitudinea noastră. Sfatul ar putea fi următorul: de a avea o atitudine filozofică faţă de viaţă – atât cât suntem capabili să o facem – deşi suntem sătui până în gât de acest îndemn. Trebuie mai întâi să conştientizăm că importanţa nu ne aduce nimic bun în afară de probleme şi apoi să o diminuăm cu bună ştiinţă.

Diminuarea importanţei exterioare nu are nimic comun cu a o neglija şi a o subaprecia. Dimpotrivă, neglijarea este importanţă cu semn invers. Trebuie să ne raportăm la viaţă mai simplu. Nici să nu o depreciem, dar nici să o vedem doar în roz. Deosebirea constă numai în semnul pus: plus sau minus. Să ne gândim mai puţin la cum sunt oamenii – buni sau răi. Să acceptăm lumea în manifestarea ei obişnuită.

Diminuarea importanţei interioare nu are nimic comun cu umilinţa şi subestimarea. A te căi pentru greşelile şi păcatele proprii este acelaşi lucru cu a te grozăvi cu meritele şi realizările tale. Diferenţa este doar de semn : plus sau minus. Căinţa dumneavoastră poate să fie necesară numai pendulilor, care doresc să vă controleze. Acceptaţi-vă aşa cum sunteţi. Permiteţi-vă luxul de a fi dumneavoastră înşivă. Nu vă exageraţi şi nici nu vă minimalizaţi calităţile şi defectele. Doriţi-vă liniştea interioară : nu sunteţi nici important dar nici o nulitate nu sunteţi.

Dacă situaţia dumneavoastră depinde foarte mult de o anumită împrejurare, eveniment, găsiţi o variantă de rezervă. Ca să mergeţi liniştit pe bârnă, vă trebuie o asigura-

re. Puneți-vă doar întrebarea: ce anume poate să servească drept asigurare? Rețineți că este inutil să luptați cu forțele de echilibrare. Frica și emoția nu pot fi reprimate. Trebuie doar să diminuăm importanța. Și acest lucru îl poate face doar asigurarea sau o variantă de rezervă. Nu mizați niciodată totul pe o carte, oricât de sigură ar fi ea!

Singurul lucru care nu creează potențial excedentar este simțul umorului, capacitatea de a te amuza de propria persoană și de a te amuza de alții fără răutate, pentru a nu-i jigni. E suficient doar acest lucru și el vă va ajuta să nu deveniți un manechin lipsit de simțire. Umorul înseamnă chiar negarea importanței, caricaturizarea ei.

În rezolvarea problemelor, e necesar să respectăm o regulă de aur. Înainte de a ne apuca să rezolvăm o problemă, este necesar să-i diminuăm importanța. Atunci forțele de echilibrare nu ne vor mai stânjeni și problema se va rezolva ușor și simplu.

Pentru a diminua importanța, pentru început, este necesar să *ne amintim* și să ne dăm seama că: situația problematică este un efect al importanței. Atâta vreme cât nu vă veți explica faptul că orice problemă înseamnă dare de importanță și vă veți lăsa prins de ea până peste cap, vă veți abandona în întregime voinței pendulului. Opriți-vă, scuturați-vă de halucinație și amintiți-vă ce înseamnă *importanța!* După aceea, schimbați-vă în mod intenționat atitudinea față de obiectul ei. Nu e greu. Știți doar că importanța nu face decât să strice. Dificultatea principală constă în a-ți aminti la timp că te bălăcești în importanța interioară sau exterioară. Pentru asta vă e necesar Supraveghetorul – observatorul dumneavoastră interior – care să

vegheze asupra tuturor valorilor dumneavoastră interioare.

Gândurile omului sunt acaparate de importanţă întocmai cum muşchii se încordează spontan. De exemplu, când ceva vă apasă, muşchii umerilor şi ai spatelui sunt tensionaţi. Nu vă daţi seama de această tensiune până ce nu apare durerea. Dar dacă v-aţi aminti la timp şi v-aţi concentra pe zona respectivă aţi putea scăpa de încordare.

De fiecare dată când vă pregătiţi pentru un eveniment urmăriţi ce importanţă îi daţi. Dacă evenimentul are într-adevăr o mare importanţă pentru dumneavoastră, nu plusaţi emoţional. Cea mai bună reţetă este spontaneitatea, improvizarea, o atitudine lejeră. Pregătirea trebuie să fie numai ca asigurare. În niciun caz nu trebuie „să vă pregătiţi serios, minuţios" – asemenea pregătiri amplifică importanţa. Neliniştea sufletească, neînsoţită de activitate, o amplifică şi mai mult. *Potenţialul importanţei se risipeşte prin acţiune.* Nu vă mai gândiţi, ci acţionaţi. Dacă nu puteţi acţiona – nu vă mai gândiţi. Transferaţi atenţia pe un alt obiect şi lăsaţi la o parte situaţia.

Puteţi realiza o foarte mare eficienţă a oricărei acţiuni dacă nu vă focalizaţi atenţia pe *persoana dumneavoastră* ca executant şi pe *scopul final*, ci pe *procesul de executare a acţiunii*. În cazul acesta, „eu nu fac un lucru important" şi „lucrarea nu este importantă" înlătură potenţialele excedentare şi forţele de echilibrare nu mai deranjează. Acţiunea se execută fără patimă, dar în nici un caz neglijent şi nici fără atenţia cuvenită. S-ar putea să aveţi dubii: de ce să nu-mi mai focalizez atenţia pe scopul final? Cum poate fi executată o lucrare, fără să te gândeşti la scopul final? Veţi înţelege acest fapt care acum nu este clar, în următoa-

rele capitole ale cărţii.

De ce uneori se întâmplă ca, temându-vă de ceva anume, să vă gândiţi permanent la acel ceva, la tot soiul de complicaţii şi situaţii problematice, iar în final totul să se termine cu bine şi simplu? Şi invers, se întâmplă să aveţi o atitudine uşuratică faţă de evenimentul ce vă aşteaptă şi să aveţi parte de neplăceri absolut neprevăzute. În primul caz, aprecierea evenimentului tinde spre negativ, iar în a al doilea – spre pozitiv. Tot ceea ce se întâmplă, în final, reprezintă rezultatul acţiunii forţelor de egalizare. Ele trebuie să echilibreze potenţialul excedentar pe care l-aţi creat în mod artificial – şi acest lucru ele îl şi fac.

Plecând de la cele prezentate mai sus, se poate presupune că dacă eu, în mod intenţionat, înainte de examen, îmi voi imagina un tablou dintre cele mai sumbre, atunci cu siguranţă voi lua examenul cu brio?! Nu prea e aşa. Aceasta este o intenţie artificială. Ea este produsul raţiunii, nu al sufletului. Puteţi să încercaţi să vă amăgiţi, dar nu va fi decât butaforie, fără o bază energetică. Bază energetică are numai *intenţia sufletului*. Tocmai de aceea nu se poate obţine lucrul dorit prin simpla vizualizare a tabloului. Dar despre aceasta vom vorbi mai târziu.

Niciodată, în niciun fel de circumstanţe, nu vă lăudaţi, nici măcar cu ceea ce aţi obţinut pe merit. Cu atât mai mult cu ce nu aţi realizat încă. Este extrem de neproductiv deoarece, în astfel de cazuri, forţele de echilibrare vor acţiona totdeauna împotriva dumneavoastră.

Comportaţi-vă ca acasă, dar nu uitaţi că sunteţi în vizită. Dacă veţi fi într-un echilibru armonios cu pendulii înconjurători, adică veţi oscila la unison cu ei, atunci viaţa

dumneavoastră se va derula uşor şi plăcut. Ca şi cum aţi intra în rezonanţă cu lumea înconjurătoare, primiţi energie şi vă veţi atinge scopul cu uşurinţă.

Dacă aţi ajuns în imposibilitatea de a trăi în armonie cu lumea înconjurătoare (de exemplu, vă bate soţul), atunci trebuie să vă gândiţi să faceţi un pas hotărâtor şi să vă schimbaţi mediul. Vă gândiţi, poate, că nu aveţi unde să vă duceţi. Pendulul vă insuflă gândul acesta deoarece pentru el este avantajos să vă aibă în apropierea sa. Întotdeauna există o soluţie şi nu doar una singură. Amintiţi-vă de musca de pe sticla geamului care nu vede că oberlihtul este deschis. Trebuie doar să evitaţi să faceţi gesturi forţate, negândite. Se va găsi imediat o soluţie optimă dacă veţi diminua importanţa şi vă veţi elibera de influenţa pendulului distructiv care nu vă lasă să trăiţi liniştit. Modalităţile de eliberare vă sunt cunoscute acum – eşecul şi stingerea pendulului.

Acestea fiind spuse, eu închei tema mare şi complexă a echilibrului. Acum, când vă este cunoscut mecanismul de acţiune al forţelor de echilibrare, puteţi să stabiliţi cu uşurinţă unde se ascunde cauza unora sau altora dintre eşecuri. Am ajuns la concluzia că în toate este necesar să respectăm principiul echilibrului. Iar acum trebuie să vă previn că nu trebuie să exageraţi în ceea ce priveşte recomandarea făcută. Dacă vă veţi face o idee fixă din acest principiu şi-l veţi aplica fanatic, practic îl veţi compromite. Dacă veţi explica în detaliu unui miriapod cum trebuie să se mişte, el va deveni total confuz şi nu se va mai clinti din loc. În toate trebuie să fie o măsură. Deci, permiteţi-vă ca, uneori, să încălcaţi puţin acest echilibru şi nu se va întâm-

pla nimic înspăimântător. Ceea ce contează este ca acul indicator al importanței să nu se deregleze.

Rezumat

Se creează un potențial excedentar numai în cazul când se dă importanță estimării.

Doar ce este important pentru dumneavoastră în mod concret conferă energie estimării pe care o faceți.

Valoarea potențialului excedentar crește dacă estimarea denaturează realitatea.

Acțiunea forțelor de echilibrare este orientată spre eliminarea potențialului excedentar.

Adesea, acțiunea forțelor de echilibrare este opusă intenției care a creat potențialul.

Dacă v-ați dat în arendă, Supraveghetorul dumneavoastră interior să urmărească dacă vă comportați ireproșabil.

Dacă sunteți nemulțumit și îi judecați pe alții, forțele de echilibrare se vor îndrepta întotdeauna împotriva dumneavoastră.

Înlocuiți reacțiile dumneavoastră negative devenite deja un obicei cu reacții pozitive.

A plăcea necondiționat înseamnă să admiri fără a avea dreptul să fii posesiv sau să faci un cult din ceea ce îți place.

Condiționările și comparațiile generează relații de dependență.

Relațiile de dependență creează potențiale excedentare.

Idealizarea și supraestimarea se termină totdeauna prin discreditarea miturilor.

Pentru ca iubirea să fie reciprocă renunțați să fiți posesiv.

Pentru dispreț și vanitate se plătește obligatoriu.

Renunțați la nevoia de a vă sublinia superioritatea.

Tendința de a-ți ascunde defectele are un efect contrar celui așteptat.

Orice defect este compensat prin calitățile pe care le aveți.

Cu cât este mai mare importanța scopului, cu atât e mai mică probabilitatea înfăptuirii acestuia.

Dorințele eliberate de potențialele importanței și dependenței se realizează.

Renunțați la sentimentul de vinovăție și obligația de a vă justifica.

Ca să te eliberezi de sentimentul vinovăției este suficient să-ți permiți a fi tu însuți.

Nimeni nu are dreptul să vă judece. Aveți dreptul să fiți dumneavoastră înșivă.

Banii vă vin ei singuri, ca un atribut însoțitor pe drumul spre un scop.

Tratați banii cu dragoste și atenție și despărțiți-vă de ei fără să vă faceți griji.

Renunțând la importanța exterioară și interioară obțineți libertatea de a alege.

Singura piedică în calea realizării unei dorințe este importanța pe care i-o dați.

Nu evitați obstacolele – dați-le o mai mică importanță.

Vedeți-vă de îndatoririle dumneavoastră fără să vă neliniștiți.

Capitolul V

Transferul indus

De ce fiecare generație matură consideră că înainte viața era mai bună? Câte generații au trecut deja de la începuturile istoriei omenirii! Şi fiecare generație este convinsă că lumea nu este mai bună. Rezultă oare că lumea are tendința să se degradeze? Dacă ar fi aşa, atunci omenirii i-ar fi fost suficiente câteva zeci de generații pentru ca totul să se ducă naibii. Ce se întâmplă totuşi?

Nu vă lăsați influențați de informațiile negative.

Succesiunea generațiilor

Din toate timpurile, oamenii au gândit: „Ei, ce bine era odată!” Înaintând în vârstă, viața i se pare omului tot mai grea. Își amintește de anii tinereții, când toate culorile erau vii, impresiile erau strălucitoare, visurile se împlineau, muzica era mai frumoasă, clima era plăcută, oamenii erau mai prietenoși, până și salamul era mai gustos, fără să mai vorbim despre sănătate. Acum, după trecerea atâtor ani, omul nu mai trăiește cu aceeași plăcere aceleași evenimente, ca de exemplu, picnicul, seratele, concertele, cinefilmele, sărbătorile, întâlnirile de amor, odihna la mare. Dacă stai să judeci obiectiv, toate par să fie de aceeași calitate. Sărbătoarea este veselă, filmul e interesant, marea e caldă. Cu toate acestea, nu mai e ce-a fost. Culorile au pălit, trăirile sunt mai stinse, interesul a scăzut.

De ce oare în tinerețe totul a fost formidabil? Nu cumva, odată cu vârsta, percepția omului își pierde din acuitate? Că doar nu-și pierde capacitatea de a plânge, de a râde, de a percepe culorile și gusturile, nu-și pierde capaci-

tatea de a deosebi adevărul de neadevăr, ce e bine de ce e rău. Sau omenirea într-adevăr se rostogolește spre abis? În realitate, lumea înconjurătoare nu se degradează de la sine și nici nu devine mai rea. Pentru fiecare, ea este mai rea în mod individual. Paralel cu linia negativă a vieții, există linii pe care, la un moment dat, individul le-a părăsit și unde totul continuă să fie bine, la fel ca odinioară. Exprimându-și nemulțumirea, omul se plasează pe linii de viață cu adevărat rele. Iar dacă lucrurile se petrec astfel, el în mod real este atras în ele.

Potrivit principiului Transurfingului, în spațiul variantelor *sunt de toate și pentru toți*. De exemplu, există un sector în care, pentru omul în cauză, viața și-a pierdut toată culoarea, iar pentru alții a rămas aceeași. Emițând o energie mentală negativă, omul respectiv intră într-un sector unde decorul spațiului respectiv s-a schimbat. În același timp, pentru ceilalți oameni lumea a rămas aceeași. Nici nu e obligatoriu să prezentăm cazuri extreme cum ar fi acelea că omul a ajuns un invalid, și-a pierdut casa sau pe unul dintre cei dragi sau a devenit alcoolic. Cel mai adesea, în cursul vieții, individul alunecă încet dar sigur pe panta unde toate culorile decorului pălesc. Și individul își aduce aminte cât de plin de viață și cât de proaspăt era cu mulți ani în urmă.

După ce se naște, la început, omul acceptă lumea așa cum este ea. Copilul încă nu știe ce înseamnă mai rău sau mai bine. Tinerii încă nu sunt prea răsfățați sau capricioși. Ei, pur și simplu, descoperă viața și se bucură de ea deoarece au mai multe bucurii decât pretenții. Ei cred că acum totul este bine și că va fi și mai bine. Abia după aceea în-

cep să apară eşecurile, ei încep să înţeleagă că nu toate visurile se împlinesc, că unii oameni trăiesc mai bine şi că pentru un loc sub soare trebuie să te lupţi. Cu timpul, pretenţiile devin mai mari decât speranţele. Nemulţumirea şi văicărelile sunt acea forţă motrice care-l împinge pe om spre liniile nefericite ale vieţii. Exprimându-ne în termenii Transurfingului, omul începe să emită energie negativă şi această energie îl comută pe acele linii de viaţă care corespund cu parametrii negativi.

Viaţa devine cu atât mai rea, cu cât gândiţi mai rău despre ea. În copilărie, nimeni nu se gândea în mod special că viaţa e bună sau e rea, ci o lua ca atare. Abia începeaţi să descoperiţi lumea şi nu făceaţi exces de critică. Cele mai mari nemulţumiri erau adresate celor apropiaţi care, de exemplu, nu v-au cumpărat jucăria dorită.

După aceea, aţi început să vă supăraţi în mod serios pe lumea înconjurătoare. Ea a început să vă satisfacă din ce în ce mai puţin. Şi cu cât aveaţi mai multe pretenţii, cu atât rezultatul era mai rău. Toţi cei care şi-au trăit tinereţea şi au ajuns la maturitate ştiu că înainte multe lucruri erau mai bune.

Iată un paradox dăunător: sunteţi confruntat cu o împrejurare care vă necăjeşte, vă exprimaţi nemulţumirea şi, drept urmare, situaţia neplăcută se adânceşte. Nemulţumirea dumneavoastră se întoarce ca un triplu bumerang. În primul rând, potenţialul excedentar al nemulţumirii îndreaptă împotriva dumneavoastră forţele de echilibrare. În al doilea rând, nemulţumirea constituie canalul prin care pendulul suge energia din dumneavoastră. În al treilea rând – generând energie negativă, vă transferaţi pe liniile

respective ale vieţii.

Obişnuinţa de a reacţiona negativ s-a înrădăcinat într-atât, încât oamenii şi-au pierdut superioritatea faţă de fiinţele inferioare vii – şi anume raţiunea. Stridia reacţionează şi ea negativ. Dar omul, spre deosebire de stridie, poate să-şi regleze în mod conştient reacţia faţă de lumea exterioară. Cu toate acestea, el nu se foloseşte de această superioritate şi răspunde prin agresivitate la cel mai mic inconvenient. Agresiunea o interpretează în mod greşit, ca fiind forţa sa, când de fapt el se zbate neputincios în plasa pendulilor.

Consideraţi că viaţa a devenit mai rea. Totuşi acelora care acum sunt tineri viaţa li se pare admirabilă. De ce se întâmplă aşa? Oare pentru că nu ştiu cât era de bine atunci când eraţi de vârsta lor? Dar şi atunci trăiau oameni mai vârstnici decât dumneavoastră care, de asemenea, se plângeau de viaţă. Cauza constă nu doar în însuşirea psihicului uman de a şterge din memorie răul şi de a păstra doar binele. Doar nemulţumirea este îndreptată către cele existente acum, pentru că zice-se ar fi mai rău decât era înainte.

Rezultă că, dacă acceptăm faptul că viaţa devine cu fiece an tot mai rea, înseamnă că lumea demult ar fi trebuit să se facă ţăndări. Câte generaţii au trecut de la începutul istoriei omenirii? Şi fiecare consideră că lumea este tot mai rea. De exemplu, oricare om în vârstă va spune, cu siguranţă, că înainte Coca-Cola era mai bună. Totuşi, Coca-Cola a fost inventată în 1886. Vă imaginaţi ce oribilă este ea acum! Să fie vorba despre simţul gustativ care a început să se deprecieze? Pentru cei în vârstă şi alte lucruri nu mai au aceeaşi calitate ca pe vremuri – mobila şi obiec-

tele de îmbrăcăminte, de exemplu.

Dacă lumea ar fi fost una singură pentru toți, după succedarea a câteva zeci de generații, ea s-ar fi transformat în infern. Cum să înțelegi această paradoxală afirmație că *lumea nu este una singură pentru toți?* Noi toți trăim în una și aceeași lume a realizării materiale a variantelor. Dar variantele ei sunt diferite pentru fiecare om: bogații și săracii, cei realizați și cei decăzuți, fericiți și nefericiți. Cu toții trăiesc într-o singură lume, dar fiecare are lumea sa. Aici s-ar părea că totul este clar, așa cum există cartiere bogate și sărace.

Nu doar scenariile destinelor și rolurile sunt altele, ci și decorurile. Această deosebire nu poate fi sesizată clar. Unul privește lumea prin fereastra automobilului său elegant, iar altul din tomberonul de gunoi. Într-o zi de sărbătoare, unul este vesel, iar altul este copleșit de problemele sale. Unul vede un grup vesel de tineri, iar altul o bandă deșănțată de huligani. Toți privesc unul și același lucru, dar vederea lor este diferită așa cum este diferit un film color de un film alb-negru. *Fiecare om este reglat pe propriul său sector din spațiul variantelor, de aceea fiecare trăiește în lumea sa. Toate aceste lumi se suprapun una peste alta, în straturi,formând ceea ce noi numim spațiul în care trăim.*

Probabil vă e greu să vă reprezentați acest lucru. Un strat nu poate fi diferențiat de altul. Fiecare om își formează, prin gândurile sale, realitatea sa și în același timp această realitate se intersectează și interacționează cu lumea înconjurătoare.

Imaginați-vă Pământul fără nicio ființă vie. Suflă

vântul, plouă, erup vulcanii, curg râuri – lumea există. Se naşte un om şi începe să observe. Energia gândurilor lui generează realizarea materială într-un anumit sector al spaţiului variantelor – viaţa acestui om în această lume. Viaţa lui reprezintă un *strat* nou al acestei lumi. Se mai naşte un om – apare încă un strat. Moare un om – stratul dispare sau, poate, se transformă în funcţie de ce se întâmplă acolo, dincolo de pragul morţii.

Omenirea realizează vag că există şi alte fiinţe vii care s-ar găsi zice-se în anumite lumi paralele. Să presupunem pentru o clipă că în lume deocamdată nu există alte fiinţe vii. Atunci ce energie a generat realizarea materială a spaţiului în care nu există nicio fiinţă vie? Putem face doar nişte presupuneri. Sau poate dacă va muri şi ultima fiinţă vie, va dispărea şi lumea? Cine poate afirma că lumea există dacă în lume nu mai există nimeni? Dacă nu este nimeni, cine poate spune că lumea, în accepţiunea noastră, există? Înseamnă că despre lume ca atare, în general nici nu poate fi vorba.

Ajunge, să lăsăm toate acestea, să nu intrăm într-o fundătură. Nu uitaţi că Trasurfing-ul este doar unul dintre multiplele modele existente. *Toate* reprezentările oamenilor cu privire la lumea înconjurătoare şi viaţa în această lume nu reprezintă altceva decât modele. Amintiţi-vă de importanţă şi nu construiţi o importanţă exterioară pentru Transurfing. Altminteri, puteţi deveni apologetul unei idei nefolositoare, să dovediţi tuturor veridicitatea propriei dumneavoastră concepţii despre viaţă. Adevărul este o abstracţie. Nouă ne este dat să cunoaştem doar câteva manifestări şi legităţi. Iar scopul nostru constă doar în *a trage*

cât mai mult folos practic din modelul nostru.

Ne întoarcem la lumile generaţiilor. În decursul vieţii, fiecare om se reglează ba pentru un sector al spaţiului variantelor ba pentru altul şi astfel îşi transformă stratul lumii sale. Întrucât el îşi exprimă mai degrabă nemulţumirea şi emite mai multă energie negativă decât pozitivă, apare tendinţa de înrăutăţire a calităţii vieţii sale. Cu vârsta, omul poate să acumuleze bunăstare materială, dar nu devine mai fericit. Pentru el culorile decorurilor pălesc şi viaţa îl bucură tot mai puţin. Atât reprezentantul generaţiei vârstnice, cât şi tânărul vor bea una şi aceeaşi coca-cola, se vor scălda în aceeaşi mare, vor schia pe aceeaşi pantă a muntelui – s-ar părea că totul este precum a fost cu mulţi ani în urmă. Totuşi vârstnicul e convins că înainte era mai bine, iar pentru tânăr acum totul este pur şi simplu minunat. Când tânărul va îmbătrâni, istoria se va repeta.

În această tendinţă se remarcă devieri atât în latura bună a lucrurilor, cât şi în cea rea. Se întâmplă ca omul, odată cu vârsta, să înceapă să simtă gustul vieţii, dar tot aşa se poate întâmpla ca o persoană bine realizată să se prăbuşească. Dar, în mare, generaţiile sunt de comun acord cu faptul că viaţa se înrăutăţeşte. În felul acesta are loc o deplasare a straturilor fiecărei generaţii. Stratul generaţiei vârstnice se deplasează spre rău iar stratul tinerei generaţii, deşi cu întârziere, ajunge tot acolo. Această deplasare se face treptat, de fiecare dată, pornindu-se de la poziţia optimistă. Tocmai de aceea lumea nu se transformă în infern. Fiecare îşi are stratul său pe care şi-l alege singur. Omul are într-adevăr posibilitatea să-şi aleagă stratul, ceea ce şi face. Pentru dumneavoastră se clarifică treptat situa-

ția și înțelegeți cum omul poate să-și facă singur rău.

Despre felul în care să nu-ți faci un infern în propriul strat, am vorbit în capitolele anterioare. Dar cum putem să ne întoarcem la viața pe care am avut-o anterior, la culorile vii și la speranță, ca în copilărie și în tinerețe? Putem să rezolvăm și această problemă prin tehnica Transurfingului. Dar, pentru început, trebuie să înțelegem cum am părăsit acele linii ale vieții, binefăcătoare și pline de speranțe, și am ajuns să fim întrebați: „Cum de ați ajuns să aveți o astfel de viață?"

Sorbul pendulului

Psihicul omului este astfel alcătuit încât reacționează mai puternic la excitanții negativi. Aceștia pot fi: informații neplăcute, acțiuni dușmănoase, pericole sau, pur și simplu, energie negativă. Desigur, și acțiunile pozitive pot să provoace emoții puternice. Dar frica și mânia depășesc cu mult, prin forța lor, bucuria și veselia. Cauza acestei inegalități se află în trecuturi foarte îndepărtate, când frica și mânia erau factori hotărâtori pentru supraviețuire. Ce rost avea bucuria? Ea nu te ajută nici să te aperi, nici să eviți pericolul, nici să-ți obții hrana. Și după aceea viața, plină de greutăți și lipsuri, a produs pe tot parcursul istoriei mai multă suferință și spaimă decât bucurie și veselie. De aici și înclinația oamenilor de a se lăsa mai ușor în voia gândurilor triste și a depresiei și să lase bucuria să treacă repede. Ați auzit vreodată ca un om normal să sufere de prea mul-

tă bucurie? Pe când stres şi depresii întâlniţi la tot pasul.

De aceste particularităţi ale percepţiei umane profită activ pendulii, în speţă, mijloacele de informare în masă. În programele informative, foarte rar veţi auzi veşti plăcute. De obicei, se procedează astfel: se alege un oarecare fapt negativ, este întors pe toate feţele, apoi se adaugă noi detalii, se savurează totul şi se dramatizează cât mai mult posibil.

După acelaşi principiu ne sunt oferite şi alte ştiri negative: catastrofe, dezastre naturale, atacuri teroriste, conflicte armate şi aşa mai departe. Să observaţi că modalitatea este aceeaşi. Evenimentele se desfăşoară întocmai ca o spirală: mai întâi se face urzeala, apoi se răsucesc aţele, creşte tensiunea, se ajunge la punctul culminant, emoţiile puternice sunt generale şi, în sfârşit, urmează deznodământul – toată energia acumulată se propagă în spaţiu şi urmează o perioadă de acalmie. Amintiţi-vă cum se sparg valurile la mal. Pe acest principiu se construiesc interminabilele seriale de televiziune. Din punct de vedere obiectiv, nu au nimic deosebit, tot „dramatismul" este scos din burtă. Este suficient să urmăreşti două-trei episoade şi te-a captivat. De ce oare? Că doar în aceste creaţii lacrimogene nu se petrece ceva nemaipomenit de interesant! Pentru că pendulul serialului a prins frecvenţa de emisie mentală şi astfel atenţia individului s-a fixat pe acest sector.

Să urmărim mecanismul de răsucire al spiralei amintite mai sus. La început, individul se află în faţa unui fapt care în mod teoretic poate să-l emoţioneze sau nu. Să spunem că e o ştire despre un eveniment negativ, petrecut undeva, în altă ţară. Este primul impuls al pendulului distruc-

tiv. Dacă ştirea îl impresionează pe individ, el începe să reacţioneze: îşi exprimă atitudinea, e cuprins de emoţii şi deci, ca răspuns, începe să emită energie de acelaşi tip ca primul impuls şi pe aceeaşi frecvenţă. Individul în cauză, ca şi alte multe mii de cazuri, a reacţionat la impulsul pendulului prin interesul manifestat şi prin participare. Emisia sa a intrat în rezonanţă cu pendulul şi energia acestuia a crescut. Mijloacele de informare în masă îşi continuă campania. Individul urmăreşte cu interes cursul evenimentelor şi pendulul este din nou alimentat. În felul acesta, pendulul atrage în plasa lui noi aderenţi şi extrage energia din ei. Persoanele interesate lasă să intre în ele energia negativă, intră în joc, deocamdată ca observatori.

La prima vedere, nu s-a petrecut nimic deosebit. Ce importanţă are că individul a cedat o parte din energia sa pentru a alimenta pendulul distructiv? Acest fapt nu s-a repercutat practic asupra sănătăţii sale. În realitate însă, emiţând energie pe frecvenţele unui eveniment negativ, individul se transferă pe acea linie a vieţii, unde evenimente de acest gen au loc tot mai aproape de el însuşi. Omul participă la urzeală şi se trezeşte în zona de acţiune a spiralei care îl învârteşte şi îl atrage în interiorul său ca o pâlnie. Interacţiunea dintre individ şi pendul devine tot mai strânsă, omul începe să creadă că evenimentul respectiv face parte integrantă din viaţa sa şi nu poate fi evitat. Atenţia lui începe să lucreze selectiv, pretutindeni i se dezvăluie noi fapte din alte ţări. Discută aceste ştiri cu cunoştinţele şi apropiaţii săi, aceştia sunt şi ei interesaţi şi participă afectiv. Energia pendulului creşte şi frecvenţa de emisie mentală a individului se apropie tot mai mult de

acele linii ale evenimentului unde el deja nu mai este un observator, ci un participant direct.

Definim acest fenomen de atragere în sorbul pâlniei ca *transfer indus* pe acea linie a vieții, unde aderentul devine victima pendulului distructiv. Reacția lui la impulsul pendulului distructiv și alimentarea reciprocă cu energie oscilatorie induc transferul pe o altă linie a vieții, care are o frecvență apropiată de oscilațiile pendulului. Drept urmare, evenimentul negativ este inclus în stratul vieții individului respectiv.

Catastrofa

Mulți oameni admit, într-un fel sau altul, posibilitatea teoretică de a fi implicat într-un accident. Dar nu toți lasă ca această posibilitate să intre pe linia lor de viață. Sunt oameni care nu se uită la seriale, nu sunt interesați de știri, nu sunt afectați de evenimentele care au loc undeva anume și cu cineva anume. Își duc viața pe liniile lor și sunt adepții unor alți penduli. Nu-i afectează faptul că undeva s-a prăbușit un avion. Ascultă știrile despre astfel de evenimente și își continuă indiferenți masa.

Mai supuse transferului indus sunt acele persoane pe care le interesează catastrofele, se agită, se neliniștesc de soarta celor afectați de evenimentele respective. Dacă viața omului nu este copleșită de griji și emoții, el se străduiește să compenseze acest deficit prin transferul atenției sale asupra evenimentelor din alte straturi. Un astfel de ins

va citi regulat anumite articole din ziare, sau se va uita la seriale, sau va dori să afle informaţii noi despre accidente şi catastrofe naturale. Cronica bulevardieră şi serialele constituie domeniul de activitate al micilor şi inofensivilor penduli. Audienţa lor se datorează nevoii unora de a-şi completa informaţia, de a avea emoţii şi trăiri. În schimb, interesul faţă de pendulii distructivi, preocupaţi de accidente şi dezastre naturale reprezintă un real pericol. Aceştia sunt puternici şi foarte agresivi.

Frecvenţa de emisie mentală a individului interesat de asemenea fenomene este prinsă ca şi la seriale. Iar individul interesat de informaţii negative le va avea întotdeauna cu prisosinţă. La început, el este pe post de observator inofensiv. Stă în tribună ca spectator şi urmăreşte meciul de fotbal. Jocul îl acaparează tot mai mult şi devine un „microbist" activ. Apoi coboară şi el pe teren, începe să alerge, dar deocamdată nu primeşte mingea. Treptat, fără să-şi dea seama, este din ce în ce mai acaparat de joc şi, în sfârşit, primeşte şi el mingea. Observatorul (spectatorul) a devenit jucător, altfel spus, victimă a catastrofei.

Cum ar putea fi altfel?! Doar catastrofele au devenit parte a vieţii omului; el singur le-a lăsat să intre în stratul său, fără să vrea şi-a luat rolul de victimă şi a materializat varianta nenorocirii. Desigur, el nu şi-a dorit să primească rolul de victimă, dar aceasta nu are importanţă. Rolurile le distribuie pendulul, dacă individul a acceptat acest joc. De aceea, dacă pentru mulţi alţi oameni catastrofa respectivă este doar o conjunctură nefastă, pentru victimă este un sfârşit legic. Probabilitatea pentru eroul nostru de a se afla la locul potrivit şi la momentul potrivit, este peste medie.

Dacă veți ignora impulsurile pendulilor respectivi, categoric nu veți fi implicat în nici un accident. Să admitem că probabilitatea este aproape zero. Mi-ați putea răspunde: cum așa? Doar oamenii pier cu miile în accidente sau dezastre naturale! Și ce, toți se gândesc în același timp la catastrofe? Explicația este că nu sunteți singur în această lume. Sunteți înconjurat de o masă de oameni care lucrează în mod activ pentru penduli și emit energie în spectrul acestora. Nimeni nu se poate sustrage la modul ideal influenței acestei emisii. Câmpul de emisie vă include și pe dumneavoastră și, fără să vă dați seama, începeți să emiteți pe aceleași frecvențe. Rădăcinile unui asemenea comportament pornesc din veacuri îndepărtate, când instinctul de turmă îl ajuta pe om să evite pericolele. Tocmai de aceea câmpul energetic al transferului indus are efect de avalanșă și absoarbe totul ca o pâlnie.

Problema este să stăm cât mai departe de centrul pâlniei. Aceasta înseamnă să eviți informațiile referitoare la accidente și dezastre, să nu te intereseze, să nu participi afectiv, să nu discuți despre ele și în general să le lași să-ți treacă pe lângă ureche. Atenție: fiți informat, dar nu lăsați informațiile să „intre" în dumneavoastră. După cum a rezultat din capitolele precedente, să eviți contactul cu pendulul este aidoma cu a-l căuta și a te întâlni cu el. Când sunteți împotriva a ceva, nu doriți acel ceva sau vă exprimați neplăcerea, prin aceasta emiteți activ energie pe frecvența a ceea ce doriți să evitați. A nu lăsa „să intre în tine", înseamnă a ignora, a nu reacționa la informația negativă și să-ți îndrepți atenția spre programele TV și cărțile inofensive.

Dacă această manevră nu vă reuşeşte, atunci nu vă rămâne decât speranţa în Îngerul-păzitor. Dacă, de exemplu, vă temeţi să călătoriţi cu avionul, nu luaţi avionul! Dacă vă este frică, înseamnă că în spectrul dumneavoastră de emisie există o frecvenţă care rezonează cu acea linie a vieţii, pe care este înscrisă catastrofa aviatică. Aceasta nu înseamnă nicidecum că veţi intra taman pe acea linie, cu toate că probabilitatea există. Dacă, pur şi simplu, în timpul călătoriei cu avionul nu vă gândiţi la pericol, nu aveţi de ce să vă temeţi. Şi invers, dacă aveţi o nelinişte *nefirească* înaintea zborului, este mai înţelept să renunţaţi la această cursă. Dacă, în general, nu este posibil să nu călătoriţi cu avionul, atunci trebuie să învăţaţi să auziţi *murmurul stelelor dimineţii*. Ce înseamnă şi cum se procedează, veţi afla mai târziu.

Războiul

Războiul apare, în esenţă, la fel ca o bătaie. La început una din părţi spune celeilalte care este părerea ei. Acesta are o părere opusă şi de aceea enunţarea ei lucrează precum impulsul pendulului distructiv. Celălalt răspunde la primul impuls cu o oarecare agresivitate. Drept răspuns, primul răspunde, la rândul său, cu agresivitate sporită. Şi aşa, prin escaladare, se ajunge la aplicarea de palme şi pumni.

Este imaginea simplă şi grăitoare a luptei dintre doi penduli, care ciocnindu-se unul de altul, se balansează tot

mai intens. La pregătirea şi izbucnirea unui război sau a unei revoluţii, participă mulţi factori, dar esenţa este aceeaşi. Mai întâi, li se spune oamenilor că o duc rău. Rapid, toţi sunt de acord – primul balans al pendulului a fost receptat. Apoi se găseşte o explicaţie, că ai noştri nu pot trăi mai bine din cauza altora. Acest fapt provoacă indignare – pendulul îşi intensifică balansul. Apoi urmează o provocare dintr-o parte sau alta, ceea ce determină o furtună de indignare – pendulul a căpătat forţă şi războiul sau revoluţia pot să înceapă. Fiecare oscilaţie a pendulului are un răspuns care îi intensifică şi mai mult oscilaţiile. Are loc transferul cu efect de avalanşă pe acea linie a vieţii, unde tensiunea creşte.

Situaţia poate fi schimbată numai la început, pentru că după aceea ea scapă de sub control. În momentul de început al răsucirii spiralei dacă, la prima bătaie a pendulului se răspunde împăciuitor sau, pur şi simplu, partea opusă se retrage; pendulul va fi doborât sau stins şi, prin urmare, trecerea la o a doua spiră, adică pe o altă linie, nu va avea loc. Dacă însă oscilaţiile pendulului sunt acceptate de frecvenţa de emisie a participantului la confruntare se va apropia de parametrii liniei unei noi spire a spiralei.

Din păcate, dacă un participant la evenimente nu reacţionează la impulsul pendulului, asta nu oferă garanţia că el nu va fi antrenat în război sau în revoluţie. Dacă s-a nimerit să se afle într-o vâltoare puternică, oricât ar încerca el să iasă, va fi aproape imposibil. Totuşi, în cazul când jocul pendulului nu este acceptat, participantul are cel puţin o şansă în plus să rămână în viaţă şi să aibă cât mai puţin de pierdut. Aici este important să-ţi dai seama ce în-

seamnă să refuzi războiul sau revoluția. Puteți să le urâți sau să luptați activ. Pendulului îi este indiferent dacă sunteți împotrivă sau pentru. Îi convine energia de orice semn. Dacă energia este emisă pe frecvența războiului, va avea loc transferul pe această linie. Dacă acceptați războiul, dacă participați la el – vă aflați pe câmpul de luptă. Chiar dacă luptați împotriva războiului, oricum veți fi înghit.

A nu accepta pendulul înseamnă a-l ignora. Desigur, nu este posibil întotdeauna – în asta şi constă pericolul transferului indus. Dar măcar să nu fiți nici pe poziția de adept, nici anti război. În toate timpurile au existat state neutre, care, rămânând deoparte, au urmărit cum popoare întregi s-au decimat unele pe altele. Luați seama la demonstrațiile şi mitingurile unde oamenii protestează vehement împotriva acțiunilor armate. Pentru pendulul care se străduieşte să dezlănțuie lupta contra rivalului său, aceşti protestatari sunt aderenți la fel de devotați şi de doriți, ca şi adepții războiului. Protestul activ este cea mai naturală complicitate în favoarea războiului, deşi naivii de susținători sunt convinşi de contrariu. Propuneri paşnice şi dezvăluirea adevăratei fețe şi a motivelor pendulului – iată, acestea sunt acțiunile care sting războiul. Vă amintiți alegoria referitoare la cuibul de albine sălbatice? Pendulul le spune aderenților săi că albinele sunt periculoase şi de aceea trebuie distruse. Dar, de fapt, ce vrea el? Poate mierea lor!?

Şomajul

După cum s-a spus, se poate participa la jocul pendulului distructiv în diferite feluri : să îl susţii sau să îl respingi. Cea de a doua cale poate fi chiar mai periculoasă, întrucât dorinţa de a evita confruntarea cu pendulul creează un potenţial excedentar, care te atrage în sorbul transferului. Toţi, sau aproape toţi, se tem acum să nu-şi piardă locul de muncă. Transferul indus de ieşirea în stradă este foarte perfid. Totul începe de la ceva minor şi inofensiv. Poate fi un prim semnal slab: aţi auzit că la întreprindere lucrurile nu ar merge la fel de bine ca înainte. Sau că cineva dintre cunoştinţele dumneavoastră şi-a pierdut locul de muncă, sau se zvoneşte că se face reducere de personal, sau altceva de genul acesta.

La nivelul subconştientului, fără să vă daţi seama, s-a aprins beculeţul roşu. Apoi urmează un alt semnal, de exemplu, că inflaţia a crescut. Toate acestea vă pun în gardă, ca de altfel şi pe cei din jurul dumneavoastră. Încep discuţiile, iar pendulul şomajului primeşte un plus de energie. Au apărut deja ştiri despre variaţiile de la bursă. Tensiunea generală creşte. Neliniştea este înlocuită rapid de alarmă, iar apoi se transformă în frică. Dumneavoastră sunteţi cel care generaţi din plin energie pe frecvenţa acelei linii de viaţă, unde vă şi vedeţi fără lucru.

Când tot timpul vă e teamă că vă veţi afla printre cei concediaţi, puteţi considera că lucrul acesta este suficient de clar pentru toată lumea – e ca şi cum v-aţi fi atârnat de gât inscripţia „Mă puteţi concedia!” . Dacă credeţi că pu-

teți ascunde această frică, vă înșelați amarnic. Uneori, mici gesturi, nuanțe de intonație în voce spun mai mult decât cuvintele. Pierzându-vă încrederea de sine, nu mai sunteți lucrătorul eficient de odinioară: ce făceati înainte cu usurință, acum faceti fără spor. Relațiile cu colegii sunt tensionate deoarece și ei sunt în aceeași situație. Veniți nervos acasă, unde în loc de sprijin, aveți parte de învinovățiri. Totul este stresant și deja nu mai sunteți salariat – pe piept vă atârnă plăcuța cu inscripția „Sunt pe punctul de a fi concediat!"

Cauza fricii de a nu fi concediat se ascunde în sentimentul de vinovăție care mocnește sau, dimpotrivă, arde ca un foc viguros în subconștientul dumneavoastră. Cine va fi concediat mai întâi? Cei mai slabi. Dacă v-ați permis să vă considerați mai puțin pregătit decât alții, v-ați trecut singur pe lista neagră. Renunțați la sentimentul de vinovăție. Permiteți-vă luxul de a fi dumneavoastră însivă. Iar dacă nu reușiți, începeți să vă căutați un alt loc de muncă. Potențialul excedentar al trăirilor negative se va risipi prin acțiune. Unele persoane încep să-și caute un nou loc de muncă chiar imediat ce și-au început activitatea profesională. Nu fac lucrul acesta pentru că intenționează să-și schimbe imediat locul de muncă. Asigurarea le oferă siguranță: „dacă se întâmplă ceva, am o variantă de rezervă". Dacă nu vă faceți griji pentru viitorul dumneavoastră, acțiunea forțelor de echilibrare nu vă va atinge.

Epidemia

Vă gândiţi, probabil, că aici nici nu poate fi vorba despre nişte linii ale vieţii; omul s-a îmbolnăvit pentru că pur şi simplu s-a contaminat. Veţi avea dreptate numai în privinţa faptului că omul şi-a permis să se molipsească. Eu în nici un caz nu vreau să spun că bolnavul ar fi trebuit să umble cu o bucată de tifon în dreptul gurii – aceasta nu l-ar fi ajutat. Nu credeţi? Ce să-i faci? Prin simple speculaţii nu pot să dovedesc acest lucru, aşa cum de fapt nu pot face nici pentru alte lucruri despre care vorbesc în cartea aceasta. Dar nici dumneavoastră nu veţi merge cu tifonul la gură în timpul epidemiei de gripă, ca să verificaţi. De aceea eu vă voi spune ce ştiu; dacă mă credeţi sau nu e treaba dumneavoastră.

Să vedem deci, care este istoria bolii. Cauza îmbolnăvirii este liberul acord în jocul numit „Epidemie". Totul începe de la nişte zvonuri, cum că epidemia, să spunem de gripă, este pe undeva şi că deja îşi face de cap. Toţi oamenii normali ştiu că gripa se transmite uşor pe calea aerului, prin urmare dumneavoastră, ca oricare om cu cap, admiteţi ideea că oricui i se poate întâmpla. În minte, deja începe să se rotească filmul: aveţi temperatură, strănutaţi şi tuşiţi. Gata! Din acest moment deja aţi intrat în joc pentru că emiteţi energie mentală pe frecvenţa pendulului distructiv.

Inconştient, deja căutaţi confirmarea faptului că epidemia a început şi atenţia dumneavoastră deja lucrează selectiv. Se nimereşte ca în jur să apară persoane care strănută. Oricum erau şi înainte asemenea persoane dar,

pur şi simplu nu le dădeaţi atenţie. La serviciu şi acasă, din când în când, cineva aduce vorba despre gripă. Presupunerea dumneavoastră că va fi epidemie îşi găseşte noi confirmări. Chiar dacă nu căutaţi în mod special o confirmare şi chiar dacă tema gripei nu vă preocupă în mod deosebit. Confirmarea vine cumva de la sine.

Dacă de la începutul jocului, v-aţi reglat pe frecvenţa pendulului distructiv, aderenţa dumneavoastră va fi tot mai puternică, indiferent dacă participaţi în mod conştient. Dacă nu refuzaţi ideea că vă puteţi îmbolnăvi sau sunteţi reglat pe „condamnat" înseamnă că sunteţi un aderent foarte activ al pendulului. Sau nu – aţi decis să nu vă îmbolnăviţi şi vă induceţi ideea că sunteţi absolut sănătos şi nu vă veţi îmbolnăvi. N-aţi făcut nimic cu asta. Vă gândiţi la boală – înseamnă că emiteţi pe frecvenţa bolii. Direcţia gândurilor – pro sau contra – nu are importanţă, cu alte cuvinte, dacă încercaţi să vă convingeţi că n-o să vă îmbolnăviţi, admiteţi de la bun început posibilitatea de a vă îmbolnăvi.

Cuvintele, pronunţate cu voce tare, înseamnă vibraţie a aerului, cuvintele spuse în gând – nu înseamnă nimic, în general, iar încrederea este o energie uriaşă, deşi noi n-o auzim. Nu vă veţi salva chiar dacă vă veţi vaccina. Oricum veţi face gripă, într-o formă sau alta. Primul simptom al bolii vă pune în faţa alegerii: în final, vă veţi îmbolnăvi sau nu? Vă împotriviţi niţel şi vă împăcaţi cu ideea bolii. Aceasta aduce corecţia finală în emisia dumneavoastră şi vă transferaţi pe acea linie a vieţii, unde boala se va desfăşura conform programului.

Transferul indus a început din momentul în care aţi acceptat pendulul. Dacă, într-adevăr, puţin vă pasă de

această epidemie, transferul nu va avea loc. Sau dacă sunteţi în concediu, nu vorbiţi cu nimeni, nu ascultaţi ştirile şi nu ştiţi de gripă, pendulul nu se va atinge de dumneavoastră. El îşi va pierde forţa, întocmai ca într-un pustiu.

Nu v-aţi pus întrebarea, de ce doctorii nu se contaminează de la bolnavi? Mulţi dintre ei au curaj şi nu folosesc masca de tifon. Şi nu pentru că s-au vaccinat. Nu te poţi vaccina pentru a te proteja de absolut orice boală. De fapt şi medicii iau parte la jocul pendulului bolii, dar lor li se rezervă un cu totul alt rol. Prin analogie, urmăriţi, când aveţi ocazia, comportamentul stewardeselor de pe aeronave. Aceste zâne bune recomandă tuturor să-şi prindă curelele, iar ele plutesc ca şi cum, în caz de pericol, ar putea, precum pasărea colibri, să atârne în aer.

„Dar cum stau lucrurile cu copiii nou născuţi care sunt contaminaţi cu SIDA? – mă va întreba un cititor pedant. „Şi ei emit energie de transfer?" În primul rând, noi discutăm aici problema epidemiei ca tendinţă. În al doilea rând, eu nu încerc să dovedesc că n-ar exista niciun fel de contaminare şi că există numai emisie de energie mentală pe frecvenţa bolii. Transurfingul nu este o dogmă şi nici ultima instanţă a adevărului. Nu trebuie absolutizată nicio idee! Putem doar să avem în vedere că există nişte legităţi. Iar adevărul, acesta se află totdeauna „undeva pe aproape", dar unde anume – nu ştim.

Panica

Panica este transferul indus cel mai rapid şi cel mai intens. Ea subliniază în modul cel mai contrastant toate particularităţile transferului indus. În primul rând, răsucirea spiralei este foarte dură, deoarece semnalul referitor la existenţa unui pericol real este totdeauna extrem de convingător, şi individul intră imediat în jocul pendulului distructiv. Din acelaşi motiv şi oscilaţiile pendulului cresc foarte rapid, practic ca o avalanşă.

În al doilea rând, individul îşi pierde total controlul şi se transformă într-un receptor sensibil şi, în acelaşi timp, într-un retransmiţător activ al oscilaţiilor pendulului. Şi, în sfârşit, pendulul însuşi îşi găseşte materializarea ideală sub formă de mulţime. Din păcate, toţi aceşti factori complică foarte mult problema căderii sau stingerii pendulului. Într-un astfel de moment, omului nici nu-i trece prin minte să se gândească la o modalitate de a lupta cu pendulii.

Totuşi, dacă te stăpâneşti şi nu te laşi cuprins de panică, e posibil, cu o mare doză de probabilitate, să-ţi salvezi viaţa ta şi pe a celor apropiaţi. De exemplu, pe un vas care se scufundă toţi se îngrămădesc lângă cele câteva şalupe de salvare aflate chiar lângă vas în timp ce celelalte stau goale. Şi nu e nevoie decât de o clipă pentru a arunca o privire în jur. Dar tocmai în aceasta şi constă perfidia transferului indus: el se manifestă ca o pâlnie care absoarbe tot ce se toarnă în ea.

Sărăcia

Dacă judecăm raţional, cum poate să se îmbogăţească

un individ născut într-o cocioabă? Nu vom analiza calea de crimă organizată şi nici frumoasele istorioare despre milionari. Prin urmare, judecăţile bazate pe bunul simţ nu vor duce la nimic. Atunci care ar mai fi folosul unei logici fireşti? Transurfingul nu se încadrează în limitele bunului simţ, în schimb el ne dă posibilitatea să facem ce ar părea imposibil.

Acţionând logic, oamenii obţin rezultate corespunzătoare. Dacă omul s-a născut în sărăcie, el se află în sfera sărăciei, s-a şi obişnuit cu lucrul acesta şi este înclinat să genereze energie pe frecvenţa liniei vieţii sale de sărman. Să se mute pe linia îndestulării este foarte greu, dacă simte numai ură faţă de propria sărăcie, invidie faţă de bogaţi şi dorinţa de a deveni şi el un individ cu stare. Sau nu! – aş zice eu, având doar aceste trei lucruri, îi este practic imposibil să se transfere pe linia propriei bogăţii. Să ne lămurim de ce.

Probabil, una din primele trei descoperiri pe care le fac toţi copiii atunci când pornesc în viaţă este următorul fapt: dacă nu vrei ceva, asta încă nu înseamnă că nu-l vei avea. Uneori se aude un strigăt de disperare, rupt parcă din suflet: „Dar eu nu vreau asta! Pur şi simplu îl urăsc! De ce nu mă lasă în pace? De ce mi se întâmplă numai mie lucrul acesta?"

O asemenea întrebare, irupând de indignare, şi-o pun nu doar copiii, ci şi adulţii. Într-adevăr, este greu să te împaci cu o astfel de situaţie, că dacă nu vrei ceva anume, acel ceva oricum se va întâmpla, iar dacă urăşti lucrul respectiv, el te va urmări fără greş. Poţi să urăşti propria-ţi sărăcie, propriile defecte fizice, profesia, vecinii, vagabon-

zii străzilor, alcoolicii, drogaţii, câinii, hoţii, banditii, tineretul obraznic, guvernul... Cu cât le veţi urî mai mult, cu atât le veţi întâlni mai des în viaţă. Şi dumneavoastră ştiţi de ce: vă marchează, vă gândiţi la lucrurile acestea, înseamnă că emiteţi pe frecvenţa liniei de viaţă unde obiectul nemulţumirii dumneavoastră este prezent cu prisosinţă. N-are importanţă ce polaritate are această emisie: „vă place" sau „nu vă place". În al doilea rând, chiar mai eficient, pentru că emoţiile sunt mai puternice. Pe de altă parte, ceea ce nu vă place constituie pentru dumneavoastră un pendul distructiv si de aceea îi amplificaţi balansul cu emotiile dumneavoastră. Şi, în sfârşit, dacă urâţi în mod activ, înseamnă că generaţi un potenţial excedentar. Forţele de echilibrare sunt orientate împotriva dumneavoastră pentru că lor le este mai simplu să îndepărteze un adversar, decât să schimbe lumea, care nu le convine unora. Imaginaţi-vă câţi factori dăunători sunt împricinaţi în atitudinea negativă asupra lumii.

Să ne întoarcem la individul născut în sărăcie. Visul lui este să devină bogat. Dar simpla dorinţă, după cum se ştie, nu schimbă nimic. Poţi să stai tolănit pe canapea şi să-ţi exprimi alene dorinţa „Ar fi bune nişte căpşuni! Dar de unde să le iei, suntem în plină iarnă." Cam în felul acesta îşi doreşte săracul să devină bogat.

Dacă individul nu este dispus să acţioneze pentru a putea primi cele dorite, nici nu le va avea. Dar el nu acţionează, din convingerea că orice ar face nu va reuşi nimic. Iată un cerc vicios. Dorinta nu are niciun fel de putere. Ea nu te ajută nici măcar să miști un deget. Lucrul acesta îl poate face intenţia, adică hotărârea de a acţiona. Intenţia

include în sine şi hotărârea de a avea. Individul va putea spune: „Asta nu mi-o poţi lua. Nu-ţi va fi aşa de simplu pentru că eu vreau să devin bogat!"

Nu, nici aşa nu e. Din nou, între „a dori" şi „sunt gata să devin..." se cască o adevărată prăpastie. De exemplu, săracul nu se simte în largul său printre bogaţi sau într-un magazin scump, chiar dacă se străduieşte din toate puterile să se convingă pe sine şi pe alţii de contrariu. În adâncul sufletului, el consideră că nu e demn de aşa ceva. Bogăţia nu intră în zona de confort a săracului şi nu pentru că a fi bogat nu e confortabil, ci pentru că el este destul de departe de toate astea. Fotoliul nou este mai comod, în schimb cel vechi este mai confortabil.

Săracilor le e cunoscută doar partea exterioară a bogăţiei: case elegante, automobile scumpe, podoabe, cluburi... Dacă îl instalezi pe omul sărac într-o asemenea ambianţă, el va simţi un disconfort. Dă-i un geamantan cu bani şi el va face fel de fel de prostii şi îi va pierde. Frecvenţa energiei pe care el o translează se află în disonanţă totală cu o astfel de viaţă. Şi atâta timp cât săracul nu lasă să pătrundă atributele bogăţiei în zona sa de confort, atâta timp cât nu se deprinde să se simtă stăpânul unor lucruri scumpe, el va rămâne tot sărman, chiar dacă va găsi o comoară.

Încă o barieră în calea bogăţiei este invidia. După cum se ştie, a invidia înseamnă a-ţi fi ciudă pe reuşitele altora. În acest sens, acest sentiment nu are nimic constructiv. În schimb, are un element distructiv foarte puternic. Psihologia omului este construită astfel: dacă invidiază pe cineva pentru ceea ce ar dori să aibă şi el, se va stră-

dui din răsputeri să-i minimalizeze valoarea. Iată logica „invidiei negre": „nu am ce are el şi mă îndoiesc că voi avea vreodată. Dar cu ce îi sunt inferior? Înseamnă că lucrul pe care-l are el nu face doi bani şi n-am de ce să mi-l doresc."

Vedeţi, aşadar, ce forţe tenace îl ţintuiesc pe individ pe linia săracă a vieţii. Şi mai dramatic se derulează evenimentele în cazul transferului indus, când se trece de pe linia bogăţiei pe linia sărăciei. Se întâmplă ca un individ bine situat să piardă totul şi să se trezească în stradă. Toată perfidia transferului indus spre sărăcie constă în faptul că spirala transferului se răsuceşte, la început, lent, abia vizibil, apoi tot mai impetuos, încât nu mai ai cum s-o opreşti.

Această spirală începe cu dificultăţi financiare temporare. Remarcaţi, dificultăţi financiare temporare pot exista întotdeauna şi la oricine. Este o inevitabilitate curentă, cum ar fi, să zicem ploaia în ziua în care aţi plănuit un picnic. Dacă, din acest motiv, nu vă apucă furiile, depresia, neliniştea sau necazul pe viaţa asta, atunci oscilaţiile pendulului distructiv, dacă nu mai sunt alimentate, se sting. Transferul indus începe în cazul în care v-aţi agăţat de capătul spiralei. Ca spirala să se învârtească este necesar ca dumneavoastră să răspundeţi pendulului distructiv.

Prima dumneavoastră reacţie este nemulţumirea. Pentru pendul, aceasta este, deocamdată, o prea slabă susţinere şi dacă, cu asta, emoţiile dumneavoastră încetează, el se va stinge. Altă reacţie – indignarea; aceasta e deja mai puternică şi pendulul prinde viaţă şi vă transmite informaţia că cineva este vinovat de dificultăţile dumneavoastră financiare. La acest al doilea impuls răspundeţi

prin acţiuni negative la adresa vinovaţilor. În acest moment, pendulul distructiv s-a învigorat simţitor şi începe o nouă răsucire, o nouă spiră a spiralei: primiţi la proximul salariu şi mai puţini bani sau preţurile au crescut sau a sosit scadenţa ca dumneavoastră să vă plătiţi o datorie.

Atenţie! În această etapă, încă nu sunteţi conştient de faptul că deja s-a declanşat un proces. S-ar putea să vi se pară că e vorba despre nişte neplăceri mai urâte. De fapt, acesta este un proces direcţionat, indus chiar de dumneavoastră, ca răspuns la balansurile pendulului. Frecvenţa emisiei dumneavoastră energetice se reglează tot mai mult de pe liniile unde eraţi o persoană realizată pe linia unde sunteţi una marcată şi iritată. De aceea vă şi mutaţi pe liniile care corespund acestor parametri.

Şi iată, situaţia dumneavoastră se acutizează tot mai mult. De pretutindeni, încep să vină veşti proaste: preţurile cresc, treburile la întreprinderea dumneavoastră nu merg grozav. Începeţi să comentaţi activ aceste veşti negative cu cunoştinţele şi cu cei apropiaţi. De regulă, discuţiile sunt în notă distructivă, adică – tânguieli, nemulţumiri şi agresivitate la adresa presupuşilor vinovaţi. Toate acestea se manifestă mai pregnant la întreprinderile unde lucrurile merg foarte rău. Acolo, ziua începe cu postulatul „nu sunt bani", în loc de rugăciunea de dimineaţă.

În această etapă sunteţi prins total de spirală, emisia dumneavoastră este reglată pe frecvenţa pendulului distructiv. Întrucât lucrurile merg tot mai rău, sunteţi cuprins de nelinişte. Energia neliniştii, deşi nu este mare, este captată cu uşurinţă de către pendul, care se obrăzniceşte tot mai mult. În această stare, în mod inevitabil, începeţi să

creați în jurul dumneavoastră potențiale excedentare: nemulțumire, agresiune, depresie, apatie, ciudă și altele. Acum, când la pendulul distructiv s-au conectat și forțele de echilibrare, situația iese de sub control și începe să se dezvolte ca o avalanșă.

Parcă ați fi fost prins de mâini și învârtit iar după aceea aruncat brusc. Ați zburat cât acolo, ați căzut și ați rămas întins într-o stare de șoc. Înfricoșătoare imagine! Și totul a început de la niște mici dificultăți financiare. Pendulului nu-i trebuie banii dumneavoastră; pe el îl interesează energia negativă pe care o emiteți. În final, când spirala s-a format, nefericitul, în cel mai bun caz, a pierdut mult, în cel mai rău caz – a pierdut totul. Pentru pendulul distructiv, el nu mai prezintă interes – nu mai are ce să-i ia. Mai departe, evenimentele se pot desfășura diferit: amărâtul fie rămâne pe linia nefericită a vieții, fie începe să se cațere cu greu. Un astfel de transfer indus poate să aibă loc cu o singură persoană sau cu un întreg grup de oameni. În al doilea caz, așa cum cred că înțelegeți, nu mai este vorba de o simplă spirală, ci de un adevărat vârtej, de unde este foarte greu să mai ieși la liman.

Singura modalitate de a evita transferul indus este să nu te prinzi de capătul spiralei, să nu intri în jocul pendulului distructiv. Nu este suficient numai să știi cum funcționează acest mecanism. Trebuie să îți aduci în permanență aminte de el: Supraveghetorul dumneavoastră nu trebuie să doarmă. Trageți-vă de mânecă de fiecare dată, când din obișnuință, ca în somn, acceptați jocul pendulului, adică vă demonstrați nemulțumirea, indignarea, neliniștea, participați la discuții distructive, etc. Țineți minte: tot ceea

ce vă determină să aveţi o reacţie negativă, reprezintă consecinţa unor acţiuni provocatoare din partea pendulilor distructivi. În somn se întâmplă la fel : până când nu vă daţi seama că este doar vis, sunteţi o marionetă într-un joc străin şi puteţi avea coşmaruri. Imediat ce v-aţi trezit, v-aţi scuturat de halucinaţia avută, v-aţi dat seama despre ce fel de joc este vorba şi gata, sunteţi stăpân pe situaţie şi nu veţi deveni o victimă a circumstanţelor, în timp ce toţi ceilalţi se află în stare de zombi.

Rezumat

Fiecare om îşi creează un strat aparte al lumii în care trăieşte.

Lumea omenească se compune în ansamblu din straturi suprapuse unele peste altele.

Emiţând energie negativă, individul îşi înrăutăţeşte stratul lumii sale.

Agresiunea este interpretată în mod greşit ca fiind forţă, iar nemulţumirea ca o reacţie normală.

Reacţia de răspuns la un eveniment negativ induce transferul pe liniile negative ale vieţii.

Transferul indus include un eveniment negativ în stratul unui individ.

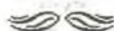
Nu lăsaţi să pătrundă în stratul lumii dumneavoastră nici o informaţie negativă.

A nu lăsa – nu înseamnă a evita, ci a ignora, intenţionat, a nu te interesa.

Capitolul VI

Cursul variantelor

De unde provin presentimentele, intuiția, prezicerile, descoperirile şi capodoperele? Rațiunea umană este cea care le creează? Cursul variantelor este un dar fastuos pentru rațiune, dar omul nu bănuieşte acest lucru. Dar ce sunt „semnele” şi de ce apar?

Dacă urmați cursul variantelor,
lumea vă vine în întâmpinare

Câmpul informațional

Spațiul variantelor reprezintă un câmp informațional sau o matrice energetică – **șablonul a ceea ce este și cum trebuie să fie**. Când energia este reglată pe un anumit sector al matricei, îl „luminează" și atunci șablonul se materializează. Apare întrebarea: se poate folosi această informație, atâta timp cât ea nu s-a materializat?

Se poate spune că asta și facem în fiecare zi. Rațiunea nu știe să citească informația din spațiul variantelor. În schimb, subconștientul iese direct în câmpul informațional. De aici provin presimțirile, intuițiile, previziunile, descoperirile precum și operele de artă?

Informația îi parvine rațiunii fie din lumea exterioară, ca interpretare a datelor exterioare, fie din subconștient, la nivel intuitiv. Datele înscrise în câmp sunt, grosier vorbind, adevărul în formă pură. Cu alte cuvinte, informație obiectivă, fără interpretări. Când trece prin filtrul rațiunii, adevărul se transformă în interpretare, adică în cunoaștere. Toate ființele vii primesc adevărul în interpretare proprie.

Găina vede şi înţelege lumea în cu totul alt mod decât omul. Chiar şi oamenii, diferiţi fiind, pot vedea şi înţelege unele şi aceleaşi lucruri în mod diferit. De aceea cunoaşterea este, în mai mică sau mai mare măsură, o formă de adevăr denaturat.

Datele din câmpul informaţional sunt prezentate sub forma unei structuri energetice complexe. Acolo este înscris tot ceea ce face ca materia să se mişte după anumite legi. La început, datele din câmpul informaţional sunt percepute de subconştient (suflet) apoi conştientul (raţiunea) le traduce prin cuvinte sau simboluri. Aşa se naşte descoperirea sau se creează noul – muzica, operele de artă, adică ceea ce omul nu a putut să vadă sau să afle în mod nemijlocit. În acelaşi mod apar cunoştinţele intuitive sau presentimentele.

E posibil ca toate acestea să vă şocheze şi să vă facă neîncrezători. Să rezulte că raţiunea nu poate să creeze ea singură ceva nou, şi că pur şi simplu primeşte date din câmpul informaţional? Nu este chiar aşa. Raţiunea poate să construiască un nou obiect sau să rezolve o problemă, operând cu obiecte cunoscute şi raţionamente logice. Cu alte cuvinte, raţiunea poate să compună o casă nouă din cuburi vechi. Dar nu poate să obţină ceva principial nou, adică ceva ce nu se poate construi din vechi.

Descoperirile principiale din ştiinţă nu vin ca un rezultat al judecăţilor logice, ci ca o iluminare, ca nişte cunoştinţe de niciunde. Acelaşi lucru se poate spune şi despre invenţiile geniale. O muzică bună se compune nu prin potrivirea notelor ci vine cumva de la sine. Capodoperele se creează nu ca urmare a unei execuţii tehnice profesiona-

le, ci se nasc din inspirație. Un tablou executat într-o tehnică ideală nu va deveni în mod obligatoriu o capodoperă. Acel ceva ce se află în spatele execuției tehnice creează capodopera. Poezia care ne face sufletul să vibreze nu este o adunătură rațională de rime potrivite, ci vine din profunzimea sufletului.

Toată creaţia fondată pe inspirație şi iluminare nu are nimic comun cu rațiunea. Abia după aceea rațiunea face ca produsele acestei creaţii să devină atributele sale. De exemplu, rațiunea poate în mod ideal să copieze o veche capodoperă. Dar nu e capabilă să creeze o alta nouă. Rațiunea analizează datele obținute de conştient din câmpul informaţional şi le îmbracă într-o interpretare simbolică sub formă de tablouri, melodii, versuri, formule, scheme, etc.

Deocamdată nu ne este dat să aflăm în ce mod subconştientul are acces la câmpul informaţional. Noi putem fi doar martori ai modului cum se manifestă acest acces. Un exemplu îl constituie clarviziunea, cu alte cuvinte capacitatea de a percepe evenimente care fie s-au petrecut în trecut, fie nu s-au petrecut încă, fie cele care se petrec în afara câmpului vizual al clarvăzătorului. Noi nu înțelegem mecanismul unor asemenea fenomene şi le declarăm paranormale. Pendulii ştiinței fundamentale, nedorind să-şi recunoască neputința, nu le tratează cu seriozitatea cuvenită. Dar numai pentru că noi nu ni le putem explica, ele nu încetează să existe ca atare şi nu le putem respinge aşa de simplu.

Sunt persoane care văd evenimente în câmpul informaţional aşa de clar ca şi cum s-ar petrece sub ochii lor în

lumea realizării materiale. Asemenea indivizi au capacitatea să se regleze pe sectoarele realizate din spaţiul variantelor. De exemplu, pentru a se regla pe sectorul unde a dispărut un individ este suficient pentru clarvăzător doar să se uite la o fotografie a acestuia sau să atingă un obiect care i-a aparţinut. De serviciile unor asemenea clarvăzători se serveşte uneori chiar şi poliţia.

Nu toţi pot vedea atât de clar, nici pe departe şi de aceea apar greşeli. Sunt două cauze ale greşelilor. Prima cauză este atunci când clarvăzătorul se reglează pe un sector care nu a fost şi nici nu va fi realizat. Unele sectoare, în funcţie de distanţa relativă dintre ele, pot să fie mai puternice sau mai slabe prin scenariile şi decorurile lor. O a doua cauză constă în interpretarea datelor. De exemplu, prezicătorii din timpuri străvechi şi prorocii, observând scene neobişnuite din viitor, le interpretau corespunzător nivelului lor de cunoaştere. De aceea prezicerile lor sunt adesea inexacte.

Dacă să credeţi sau nu în toate aceste fapte este alegerea dumneavoastră. Nu uitaţi că Transurfingul este doar un model care permite folosirea legilor lumii în interesul dumneavoastră şi nu pentru descrierea structurii acestei lumi. De asemenea,transurfingul nu este un monument de granit cu inscripţia „Aici a fost îngropat câinele". Adevărul, după cum se ştie, este totdeauna undeva pe aproape. Afirmaţia că individul este capabil să sintetizeze tot ceea ce e nou cu ajutorul raţiunii sale este doar un tipar. Pur şi simplu, ne-am obişnuit demult cu acest model şi el este comod pentru noi. Trebuie să menţionăm că această schemă obişnuită a vieţii este la fel de nedemonstrabilă ca şi

modelul Transurfingului. Dacă aşa se petrec lucrurile sau nu, pentru noi, în principiu, nu are importanță. Este un fapt indubitabil că date din spațiul variantelor ajung într-un fel sau altul până la noi sub forma unor semne, viziuni, iluminări, şi noi trebuie, după posibilități, să le înțelegem semnificația.

Cunoaşterea venită de nicăieri

Aceste date din câmpul informațional pot fi „citite" clar numai de foarte puține persoane, unice în felul lor. Majoritatea oamenilor primesc doar ecouri ale acestor date sub forma unor presentimente fugare şi cunoştințe neclare. Oamenii din domeniul ştiinței şi creației ajung la iluminare după zile dacă nu după ani îndelungați de reflecție şi cugetări. Este greu să descoperi noul deoarece, orice am crede noi, frecvența de emisie mentală se reglează cel mai uşor pe sectoarele deja realizate ale spațiului variantelor. În principiu, noul se află totdeauna în sectoarele nerealizate. Dar cum să te reglezi pe ele? Deocamdată, nu ne este dat să ştim acest lucru.

Când căutarea unei noi soluții în sectoarele realizate nu dă rezultat, subconştientul intră cu totul întâmplător într-un sector nerealizat. Astfel de date nu ni se înfățişează în forma interpretărilor simbolice obişnuite şi de aceea conştientul le percepe ca pe o informație vagă şi confuză. Dacă creierul reuşeşte să prindă esența acestei informații, apare iluminarea şi înțelegerea clară.

În mecanismele activității conștientului și subconștientului sunt multe neclarități și contradicții. Nu ne vom ocupa de aceste probleme, ci vom analiza numai unele aspecte. Ca să nu ne încurcăm în terminologie şi semantică, pentru simplitate, vom denumi tot ceea ce are legătură cu conștientul – rațiune, iar cu subconștientul – suflet. *

Dacă rațiunea ar înțelege tot ceea ce vrea să-i spună sufletul, omenirea ar avea acces liber la câmpul informațional. Este greu de imaginat ce înălțimi ar atinge civilizația noastră în acest caz. Dar rațiunea nu numai că nu poate să asculte, dar nici nu dorește. Atenția individului este în permanență ocupată fie cu obiectele lumii exterioare, fie cu meditația și cu trăirile interioare. Monologul interior nu contenește aproape niciodată și se află sub controlul rațiunii. Iar acesta nu aude semnalele slabe ale sufletului și în mod autoritar și le impune pe ale sale. Când rațiunea „gândește", ea operează cu categorii prin care a definit însușirile obiectelor vizibile din sectoarele realizate. Cu alte cuvinte, ea gândește cu ajutorul unor reprezentări convenționale: simboluri, cuvinte, noțiuni, scheme, reguli și așa mai departe. Ea încearcă să așeze orice informație pe răftulețul respectiv.

Tot ce există în lumea înconjurătoare primește o reprezentare: cerul e albastru, apa e udă, păsările zboară, tigrii sunt periculoși, iarna este frig și așa mai departe.

Dacă informatiile venite dintr-un sector nerealizat nu au reprezentări firești, logice, rațiunea le percepe ca pe un fel de cunoștințe neclare. Dacă reușește să le adauge și alte noi caracteristici apare o descoperire.

În principiu, este foarte dificil să găsești reprezentări

adecvate pentru cunoştinţele noi. Imaginaţi-vă o persoană care aude pentru prima oară muzică. Muzica este tot o informaţie – sub formă de sunete. Când raţiunea primeşte această informaţie, ea ştie că este muzică, dar nu o înțelege. Deocamdată nu ştie cum să şi-o reprezinte. Înţelegerea apare mai târziu, după ce a ascultat muzică de mai multe ori, după ce i s-au explicat unele semnificații şi i s-au arătat unele detalii: muzicanţi, instrumente, note, cântece. Dar când a ascultat muzica pentru prima oară, pentru rațiune a fost o cunoaştere reală, dar în acelaşi timp şi o taină de nepătruns.

Încercaţi să-i explicaţi unui copil mic o definiţie de genul „laptele e alb". Copilul abia începe să folosească categoriile abstracte şi de aceea el va pune o sumedenie de întrebări. E clar că înțelege ce înseamnă lapte. Dar ce înseamnă *alb*? Este o culoare. Dar ce este culoarea? Este o însuşire a unor obiecte. Dar ce este însuşirea? Dar obiectul? Şi tot aşa, la nesfârşit. Este mai uşor nu să explici, ci să arăţi obiecte de diferite culori. Atunci raţiunea copilului va înţelege ce anume diferenţiază obiectele sub aspectul categoriei abstracte de culoare. În felul acesta el va defini şi îşi va reprezenta tot ceea ce îl înconjoară şi apoi va gândi folosind aceste reprezentări. Sufletul, spre deosebire de raţiune, nu foloseşte reprezentări. Cum va putea el să-i explice copilului că „laptele este alb"?

Din momentul în care raţiunea a început să gândească cu ajutorul unor categorii abstracte, legătura dintre ea şi suflet s-a atrofiat treptat. Sufletul nu foloseşte aceste categorii. El nu gândeşte şi nu vorbeşte, el simte sau ştie. El nu poate să exprime prin cuvinte şi simboluri ceea ce ştie. De

aceea rațiunea nu se poate înțelege cu sufletul. Să presupunem că sufletul s-a reglat pe un sector nerealizat și a aflat ceva ce încă nu există în lumea materială. Cum poate el să transmită această informație rațiunii?

În plus, rațiunea vrea în permanență să spună ceva, să vorbească. Ea consideră că totul poate fi explicat rațional și de aceea controlează în permanență toată informația. De la suflet îi vin doar niște semnale confuze pe care ea nu totdeauna le poate defini cu ajutorul categoriilor sale. Simțăminte și cunoștințe vagi ale sufletului pot să fie acoperite de tumultul gândurilor asurzitoare. Când controlul rațiunii slăbește, atunci pot să se strecoare spre rațiune anumite simțăminte și cunoștințe intuitive.

Acestea se manifestă ca presentimente confuze, cunoscute și sub denumirea de voce interioară. Când rațiunea „adoarme", în acel moment puteți să simțiți ce știe și ce simte sufletul. Acesta este *murmurul stelelor dimineții* – glas fără cuvinte, reverie fără gânduri, sunet fără sonoritate. Ceva-ceva înțelegeți, dar confuz. Nu gândiți, ci simțiți intuitiv. Fiecare dintre noi a simțit măcar o dată ce înseamnă intuiția. De exemplu, simțiți că cineva trebuie să sosească sau că ceva trebuie să se întâmple sau *știți pur și simplu ceva, fără alte explicații.*

Rațiunea este ocupată în permanență cu gândirea. Vocea sufletului este literalmente estompată de acest „amalgam" de gânduri și de aceea cunoștințele intuitive sunt greu accesibile. Dacă oprim goana gândurilor și pur și simplu contemplăm vidul (nu ne gândim la nimic), putem să auzim **murmurul stelelor dimineții** – glasul, vocea interioară fără cuvinte. Sufletul poate găsi răspuns la multe

întrebări dacă îi ascultăm atent glasul.

Este greu să-ţi înveţi sufletul să se regleze pe sectoarele nerealizate şi să-ţi obligi raţiunea să asculte ce vrea să-i spună sufletul. Să începem cu ce-i mai uşor. Sufletul are două simţiri destul de clare: confortul sufletesc şi disconfortul. Raţiunea îşi reprezintă aceste sentimente prin: „mi-e bine" şi „mi-e rău", „sunt convins" şi „mă tem", „îmi place" şi „nu-mi place".

În viaţă, la fiecare pas, eşti nevoit să iei hotărâri – să faci cutare sau cutare lucru. Realizarea materială se transferă în spaţiul variantelor şi rezultă ceea ce noi numim viaţa noastră. În funcţie de gândurile şi de acţiunile noastre, se realizează un sector sau altul. Sufletul are acces la câmpul informaţional. Într-un anume fel, el vede ce se află în faţă, în sectoarele încă nerealizate, dar care se întrevăd. Dacă el se reglează pe un sector nerealizat încă, ştie ce îl aşteaptă acolo: ceva plăcut sau neplăcut. Aceste sentimente ale sufletului sunt percepute de raţiune ca nişte senzaţii confuze de confort sau disconfort sufletesc.

De cele mai multe ori, sufletul ştie ce îl aşteaptă. Şi cu o voce slabă el încearcă să-i comunice acest lucru raţiunii. Dar aceasta aproape că nu îl aude sau nu dă atenţie unor presentimente confuze. Raţiunea este acaparată de penduli, este prea preocupată de rezolvarea problemelor şi este convinsă de corectitudinea acţiunilor sale. Ia decizii volitive, ghidându-se după logică şi după bunul simţ. Cu toate acestea, se ştie bine că judecăţile logice nu ne garantează în niciun caz că soluţiile sunt cele corecte. Sufletul, spre deosebire de raţiune, nu gândeşte – el simte şi ştie şi de aceea nu greşeşte. De câte ori nu ne dăm seama prea

târziu: „Doar am ştiut că nu va ieşi nimic bun din asta!"

Problema este să învăţăm să determinăm ce anume îi spune sufletul raţiunii în momentul luării unei decizii. Nu e chiar aşa de complicat. Este necesar doar să-l atenţionăm pe Supraveghetor să acorde atenţie stării de confort a sufletului. Iată, luaţi o hotărâre. Raţiunea dumneavoastră este acaparată total de pendul sau este concentrată pe rezolvarea unei probleme. Nu e complicat să puteţi auzi murmurul stelelor dimineţii: este suficient să vă *amintiţi* la timp că trebuie să acordaţi atenţie stării dumneavoastră sufleteşti, să ascultaţi ce vă spune sufletul. Este atât de banal, încât nu mai trebuie să insistăm. Problema este doar să *acorzi atenţie* propriilor simţuri. Oamenii sunt mai înclinaţi să se încreadă în argumente raţionale decât în propriile lor simţuri. De aceea s-au dezobişnuit să mai acorde atenţie stării de confort sufletesc.

Mimaţi în minte una din cele două variante de rezolvare. În acest moment, raţiunea se ghidează nu după sentimente, ci după raţionamente corecte. Dacă aţi reuşit *să vă amintiţi*, fiţi atenţi la ceea ce *simţiţi*. Ce anume vă ţine în tensiune, ce vă nelinişteşte, ce vă face să vă fie teamă sau ce nu vă place? Aţi decis deja. Spuneţi-i raţiunii să tacă pentru o clipă şi întrebaţi-vă din nou: „Mi-e bine sau mi-e rău?" Acum orientaţi-vă spre cealaltă variantă de rezolvare şi întrebaţi-vă din nou: „Mi-e bine sau mi-e rău?"

Dacă nu aveţi un simţământ clar, înseamnă că raţiunea dumneavoastră nu aude bine. Supraveghetorul dumneavoastră va trebui să vă atragă mai des atenţia asupra stării de confort sufletesc. S-ar putea însă ca însuşi răspunsul la întrebare să nu fie unul singur. În acest caz, înseam-

nă că nu vă puteți bizui pe datele acestea atât de nesigure. Rămâne să acționați după cum vă sugerează rațiunea. Sau simplificați întrebarea și vedeți ce se întâmplă.

Dacă ați reușit să obțineți un răspuns cert „da, mi-e bine" sau „nu, nu-mi e bine" înseamnă că ați auzit murmurul stelelor dimineții. Acum, știți răspunsul. Aceasta nu înseamnă că veți face doar ce vă îndeamnă inima. Nu întotdeauna suntem liberi în alegerile noastre. Dar cel puțin vom ști ce ne așteaptă în sectorul nerealizat.

Solicitantul, Năpăstuitul și Luptătorul

Există două extreme de comportament în situațiile de viață: să te lași dus de val, precum o corăbioară de hârtie sau să tragi la rame împotriva curentului.

Dacă individul pur și simplu nu face nimic, nu are inițiativă, nu are năzuințe, ci pur și simplu există, atunci viața îl dirijează pe el. În acest caz, individul devine marioneta pendulilor și aceștia dispun de soarta lui după cum vor. Având o asemenea poziție, el refuză să-și orânduiască soarta. Alegerea lui înseamnă că soarta i-a fost sortită: „ce ți-e scris, în frunte ți-e pus". Acceptând o asemenea poziție, el va spune că nu poți fugi de soartă. Și are perfectă dreptate întrucât, pentru el, în spațiu există și o asemenea variantă. După o astfel de alegere, nu-i rămâne decât să se plângă neputincios de soartă și să tragă speranță în Cel de Sus.

Lăsându-și soarta pe mâini străine, omul are două căi

pe care poate merge. Dacă merge pe prima, se poate resemna şi cere îndurare pentru viaţa sa, rugându-se fie la penduli, fie unor forţe superioare. Pendulii îl vor obliga să lucreze şi toată viaţa el îşi va încovoia spinarea pentru a primi modeste mijloace de trai. Solicitantul va implora forţele superioare, dar acestora puţin le pasă.

Solicitantul îşi declină răspunderea pentru soarta sa, zicând: „Voinţa Cerească e în toate". Iar dacă lucrurile stau aşa, atunci să cerem cum trebuie şi Domnul e milostiv şi bun şi se va îndura. „Munţi şi văi, Râuri şi mări! O, cerule! O, lume! Mă plec în faţa măreţiei voastre! M-a copleşit credinţa şi m-a ostoit veneraţia. Cred că mă veţi ajuta şi îmi veţi cumpăra ziarul mâine dimineaţă!" Ce spuneţi? Am forţat nota? Deloc, pentru că pentru atotputernicele forţe de sus orice este posibil, fie că e vorba despre ziarul de dimineaţă, fie că este vorba despre un palat! Înseamnă că n-am cerut bine! Nu-i nimic! Voi cere mai departe!

Există un banc. Unul stătea, întins pe divan şi se ruga: „Doamne, ajută-mă să mă îmbogăţesc! Că doar Tu poţi orice! Eu cred în măreţia Ta! Nădăjduiesc în milostenia Ta!" Iar Domnul, îi răspunde cu năduf: „Omule, cumpără-ţi măcar un bilet la loterie!" – Iată ce comodă poziţie: să nu ai nici măcar o responsabilitate şi în acelaşi timp să te amăgeşti cu propria ta importanţă. Unde e importanţa asta? Omul s-a imaginat pe sine ca pe un personaj atât de important, încât presupune că Dumnezeu, în toată măreţia şi mila Sa, se va îngriji de bunăstarea lui. Dumnezeu şi aşa i-a dat foarte mult – i-a dat libertatea de a alege, iar el, din cauza infantilismului său, nu acceptă acest dar şi este veşnic nemulţumit.

Infantilismul îşi găseşte justificarea în faptul că în drumul lui către scop există o mulţime de obstacole. Veşnic ceva îl împiedică. Îl împiedică forţele de echilibrare şi pendulii care au apărut ca urmare a potenţialelor excedentare create de el însuşi. Rezultă ceva în genul unui joc de copii: „Gâşte, gâşte!" – „Ga, ga, ga!" – „Mâncărică vreţi cumva?" – „Da-da-da!" – „Ia, zburaţi! Veniţi încoa!" – „Am veni dar nu se poate. Lup hain vrea să ne pape!"

Dacă pe individ nu-l aranjează rolul de Solicitant, el îşi poate alege a doua cale: rolul Năpăstuitului, adică să-şi arate nemulţumirea şi să pretindă ceea ce, chipurile, i s-ar cuveni. Cu astfel de pretenţii, Năpăstuitul aduce un prejudiciu şi mai mare sorţii sale. Pentru exemplificare vom recurge din nou la o alegorie. Un individ vine la o expoziţie de tablouri; nu-i place expoziţia şi consideră că are dreptul să-şi exprime nemulţumirea. Începe să bată din picioare, să ameninţe, să pretindă, ba chiar să distrugă unele exponate. Evident, urmează pedeapsa. Individul se înfurie şi mai tare, este indignat: „Păi cum? Ăştia ar fi trebuit să facă pe dracu în patru pentru a-mi face mie pe plac!" Nici nu-i trece prin minte că este un simplu musafir în această lume.

Din perspectiva Transurfingului, ambele căi sunt complet absurde. Transurfingul propune o cale complet nouă: *nu cere şi nu pretinde, ci du-te şi ia-ţi.*

Ce este nou aici? Aşa procedează individul care a făcut o altă alegere: îşi ia soarta în propriile mâini. El începe să se lupte cu lumea pentru un loc sub soare. Având o poziţie rigidă, intră într-un adevărat război cu pendulii, intră în concurenţă, dă din coate. În general, viaţa este o *luptă*

necontenită pentru existenţă. Omul alege lupta şi această variantă nu există şi ea în spaţiul variantelor.

Ştim cu toţii că atât resemnarea, cât şi nemulţumirea ne fac dependenţi faţă de penduli. Amintiţi-vă ce am spus în capitolul despre potenţialele create de importanţă şi totul vă va fi clar. Solicitantul creează potenţialul propriei vinovăţii şi de bunăvoie se dă pe mâna pendulilor. Cel care cere, presupune apriori că va fi considerat vinovat dacă cere sau aşteaptă – că poate i s-o da. Năpăstuitul creează potenţialul nemulţumirii, atrage forţele de echilibrare împotriva sa şi în mod activ îşi strică viaţa.

Luptătorul, care ales lupta, ocupă o poziţie mai productivă, dar viaţa lui este grea şi îi răpeşte multă energie. Oricât s-ar împotrivi, se încurcă şi mai mult în plasa păianjenului. I se pare că luptă pentru soarta sa dar de fapt îşi iroseşte energia în van. Uneori obţine o victorie, dar cu ce preţ! Victoria este arătată tuturor şi toată lumea se convinge încă o dată că nu e chiar aşa de simplu să obţii cununa de lauri. Aşa se creează părerea unanimă: pentru ca să obţii ceva trebuie să munceşti din greu sau să te lupţi cu vitejie.

De fapt, opinia publică este formată practic de penduli. Potenţialele importanţei sunt doar „copaia" pendulilor. Scopul – importanţa exterioară – este greu accesibil. El poate fi atins numai de o personalitate care dispune de calităţi ieşite din comun – importanţa interioară. În drumul său spre scop omului i se va lua şi pielea de pe el. Este posibil să fie lăsat să ajungă până la final. El va fi foarte mulţumit, neînţelegând că şi-a cheltuit energia nu atât pentru scopul în sine, cât pentru birul plătit pendulilor.

Rezultă un tablou cam de genul acesta. Ca să ajungă la țelul său, omul este nevoit să treacă printr-o mulțime de cerșetori. Toți urlă, fac gălăgie, îi barează calea, îl prind de mâini. Omul încearcă să se justifice, să se scuze, să le dea bani, să se împingă, să scape. În sfârșit, cu mare greutate ajunge la scopul său. Energia pierdută pentru atingerea propriu-zisă a scopului reprezintă doar o mică parte și se consumă doar pentru a *te urni din loc*. Restul de energie s-a pierdut în lupta cu cerșetorii înrăiți.

Rupându-se de lanțurile pendulilor, omul își capătă libertatea. Milogii îl vor lăsa în pace și se vor lua de alții. După cum vă amintiți, ca să te eliberezi de penduli, este necesar să renunți la importanța interioară și exterioară. Dacă veți face acest lucru, obstacolele din drumul către scop vor cădea de la sine. Abia atunci veți putea nu să cereți, *nu să pretindeți și nu să luptați, ci pur și simplu să vă duceți și să luați.*

Acum apare întrebarea: cum poate fi înțeles enunțul: „să te duci și să-ți iei" și ce trebuie să faci pentru asta? Partea rămasă din carte, este dedicată în întregime răspunsului la această întrebare și în curând veți afla totul. Deocamdată am prezentat strategia generală pentru a-ți alege soarta. Rolurile de Solicitant, Năpăstuit și Luptător nu ni se potrivesc. Ce credeți, ce rol atribuie Transurfingul celui care se consideră stăpânul propriei sorți în jocul cunoscut sub denumirea de viață. Aceasta va fi tema dumneavoastră pentru acasă.

Deocamdată vom analiza modalitățile tactice de comportament în anumite situații de viață.

Cum să mergi prin viață

Solicitantul și Năpăstuitul se vor lăsa duși de val pe cursul vieții. Luptătorul, dimpotrivă, va încerca să se lupte, să înoate contra curentului. Desigur, nu există tipuri pure de astfel de oameni. Din când în când fiecare își asumă un rol sau altul, într-o măsură mai mare sau mai mică. Jucând aceste roluri, omul acționează extrem de ineficient. Dar dacă nu se poate nici să lupte și nici să nu se lase dus de val, ce mai rămâne?

Mai sus, am arătat cum rațiunea își dictează, în mod autoritar, voința, fondată pe judecata sănătoasă, pe bunul simț. Mulți oameni judecă foarte lucid și în același timp nu pot să facă față problemelor. Bunul simț ne este, oare, de mare folos? Rațiunea nu poate să ne garanteze că soluția este sigură. Rațiunii i se pare că gândește lucid dar, de fapt, ea este în răspăr cu pendulii. Nu poate fi vorba de nici un progres atâta timp cât individul interpretează rolurile de Solicitant, Năpăstuit și Luptător. Nici măcar Luptătorul nu are mai multă libertate de exprimare a voinței decât corăbioara de hârtie.

Cum evoluează Luptătorul pe cursul vieții? Pendulii îl provoacă la luptă, iar el vâslește împotriva curentului, neînțelegând că e mai simplu și mai avantajos să se lase folosit. Rațiunea îi este confiscată de penduli, dar Luptătorul este ferm în hotărârea sa și, luând hotărâri volitive, în loc să facă mișcări line și calme se agită din toate puterile.

Iar acum imaginați-vă că nu vă împotriviți curentului și nu provocați vârtejuri inutile, dar nici nu plutiți la în-

tâmplare, ca bărcuța de hârtie. Înaintați intenționat împreună cu el, vedeți prundișurile ce vă ies în cale, obstacolele, sectoarele primejdioase și vă mențineți pe direcția aleasă doar făcând niște mișcări line. Cârma este în mâna dumneavoastră.

Dar, la modul general, putem privi viața ca pe un curs de apă? Și de ce nu se poate nici să plutești la întâmplare și nici să înoți contra curentului? Pe de o parte, informația există în spațiul variantelor sub formă de matrice. Dar, în același timp, structura informației este organizată în lanțuri de legături cauză – efect. Legăturile cauză – efect generează *cursul variantelor*. Despre acest curs va fi vorba în continuare.

Cauza principală, din ale cărei rațiuni nu trebuie să i te împotrivești curentului, constă în aceea că este ineficient sau chiar dăunător să se piardă o cantitate de energie. Dar ne putem bizui pe cursul variantelor? S-ar putea ca el să ne ducă într-o lagună liniștită, dar și într-o cascadă. Tocmai pentru a evita neplăcerile, trebuie să ne corectăm deplasarea prin mișcări line. Desigur, pentru început, este necesar să alegem direcția generală a acestui curs. Direcția este determinată de scopul ales și de modalitatea de realizare a acestuia. După ce direcția a fost aleasă, trebuie să ne bizuim la maximum pe curent și să nu facem mișcări bruște.

Fiecare își imaginează cu aproximație direcția generală a cursului său. De exemplu, acum eu merg la școală, studiez, apoi îmi voi găsi de lucru, îmi voi închega o familie, voi avansa în carieră, apoi îmi voi construi o casă și așa mai departe. Pe drumul lor, mulți comit o grămadă de

greşeli şi apoi, uitându-se în urmă, regretă. Dar nu se mai poate repara nimic, lucrurile au fost deja făcute. Cursul s-a îndepărtat mult de scopul propus. Rațiunea lucidă nu te mai salvează. Rămâne să regreți că „dacă aş fi ştiut că o să cad, mi-aş fi pregătit o saltea".

Fiecare vrea să ştie ce îl aşteaptă dincolo de cotitură. Nu toți iau în serios ghicitoarele şi astrologii, dar pe mulți îi interesează, cel puțin din curiozitate. O prognoză sau o previziune astrologică optimistă aprinde scânteia speranței. Iar prognozele neplăcute poți să nu le bagi în seamă. Modelul Transurfingului nu intră în contradicție cu astrologia. Prognozele au în spate o bază reală – spațiul variantelor. Astrologia există nu doar pentru că oamenii sunt curioşi să privească în viitor. Dacă procentul de potriviri ar fi foarte mic, nimeni nu s-ar bizui pe predicții efemere. Cu toate acestea, existența cursului variantelor permite într-adevăr ca, bazându-te pe anumite legități, să arunci o privire în sectoarele nerealizate ale spațiului. Calculele astrologice ca şi clarviziunea nu pot, evident, să dea garanții sută la sută, dar asta este cu totul altceva.

Fiecare hotărăşte cât se poate bizui pe previziuni şi pe prognoze astrologice. Noi lăsăm la o parte, cu respect, această temă şi încercăm să vedem ce folos putem extrage din cunoaşterea cursului variantelor. Principala problemă este cât de mult ne putem lăsa în voia cursului, dacă direcția de bază este corect aleasă şi, în general, de ce trebuie să ne lăsăm.

Cum s-a arătat anterior, rațiunea se află în permanență sub presiunea unei importanțe creată artificial, şi de aceea ea nu poate lua hotărâri eficiente. În esență, sursa

principală a problemelor este importanţa interioară şi exterioară. Acţiunea forţelor de echilibrare se manifestă sub formă de praguri şi vârtejuri în calea curentului de apă. Dacă se renunţă la importanţă, cursul se va transfera pe o albie mult mai liniştită. Întrebarea dacă trebuie să ne lăsăm în voia curentului este şi ea o chestiune de importanţă (pe care o dăm). Importanţa exterioară obligă raţiunea să caute soluţii complicate la probleme simple. Importanţa interioară convinge raţiunea că ea gândeşte sănătos şi că ia singura decizie corectă.

Dacă lăsăm la o parte importanţa, raţiunea va răsufla uşurată pentru că ea se eliberează de influenţa pendulilor şi de presiunea problemelor create în mod artificial. Ea, raţiunea, va putea să ia cele mai obiective şi adecvate decizii. Dar toată frumuseţea constă în faptul că raţiunea, eliberată de importanţă, nu va avea nevoie de un intelect puternic. Desigur, pentru rezolvarea sarcinilor de zi cu zi va fi nevoie şi de gândire logică, şi de cunoştinţe şi de un aparat analitic. Dar pentru toate acestea se va pierde mult mai puţină energie. Existenţa cursului variantelor este un cadou fastuos pentru raţiune de care ea aproape că nu se foloseşte.

Cursul variantelor deja conţine soluţiile pentru toate problemele. Dar şi cea mai mare parte a problemelor este creată artificial tot de raţiune. Neliniştita raţiune simte în permanenţă impulsurile pendulilor şi se apucă să rezolve toate problemele, încercând să ţină situaţia sub control. Hotărârile ei volitive înseamnă, în majoritatea cazurilor, a da din mâini în mod haotic, a te agita iraţional. Aproape toate problemele, în special cele mărunte, se rezolvă de la

sine, dacă nu împiedici cursul variantelor.

Un intelect puternic nu-şi are rostul, dacă soluţia există deja în spaţiu. Dacă nu intri într-o fundătură şi nu deranjezi cursul variantelor, rezolvarea vine de la sine. Optimul există deja chiar în structura câmpului informaţional. Este vorba despre faptul că legăturile cauză – efect generează şi alţi curenţi în cursul de apă şi alte curente în cursul variantelor. Aceste curente reprezintă căile optime de mişcare a cauzelor şi a efectelor. În spaţiul variantelor există tot, dar cu o mai mare probabilitate se realizează tocmai acele variante care sunt optime şi care cer un volum mai mic de energie. Natura nu pierde energie în zadar. Oamenii merg cu picioarele şi nu cu urechile. Toate procesele tind să meargă pe calea celor mai mici consumuri de energie. De aceea curenţii variantelor sunt organizaţi pe calea minimei rezistenţe. Aici se află soluţiile optime. Raţiunea, anexată de penduli, acţionează în interesul acestora şi în permanenţă se rupe de curenţi. Cu alte cuvinte, raţiunea intră în fundătură – caută soluţii complicate la probleme simple.

Toate aceste consideraţii s-ar putea să vi se pară excesiv de abstracte. Dar vă puteţi convinge în practică, cât de reală este existenţa curenţilor. *Aceştia sunt într-adevăr un dar bogat pentru raţiune.* În orice problemă sunt codificate cheile de rezolvare. Prima cheie este să mergi pe calea minimei rezistenţe. De regulă, oamenii caută soluţii complicate pentru că ei percep problemele ca fiind obstacole, iar acestea, după cum se ştie, se depăşesc prin depunere de eforturi. Este necesar să ne facem obişnuinţa de a alege cea mai simplă variantă de rezolvare care ne este la

îndemână.

Noi toţi va trebui fie să învăţăm câte ceva din nou, fie să facem lucruri deja cunoscute şi obişnuite. Întrebare: cum anume să facem şi una şi alta într-un mod cât mai eficient? Răspunsul este atât de simplu, încât e greu de crezut în eficienţa lui: *conform principiului de a merge în direcţia valului totul trebuie făcut astfel încât să fie cel mai uşor şi cel mai simplu.*

Există variante optime ale oricăror acţiuni sunt organizate în curenţi. Aceştia sunt alcătuiţi din circuite optime de cauză şi efect. Când luaţi hotărârea de a face următorul pas în acţiunea dumneavoastră, alegeţi următoarea verigă din lanţ. Rămâne să stabiliţi ce verigă este un element al curentului? Ce face individul în aceste cazuri? El ia o decizie logică, care din punctul de vedere al bunului simţ şi al experienţei de zi cu zi, este cea mai bună.

Raţiunea ia o decizie de voinţă. Ea consideră că este capabilă să ia în calcul şi să explice totul. Totuşi nu este aşa, iar dumneavoastră înşivă puteţi confirma de câte ori nu v-aţi amintit ceva într-un târziu şi aţi înţeles că aţi fi putut proceda cu totul altfel. Nu e vorba de lipsă de concentrare sau de insuficientă isteţime a minţii. Raţiunea nu poate să aleagă totdeauna varianta optimă şi pentru motivul că verigile curentului nu coincid întotdeauna cu construcţiile lui logice.

Oricât v-aţi strădui, rareori veţi reuşi să alegeţi varianta optimă numai prin deducţii logice. De regulă, raţiunea se află sub presiunea stresului, grijilor, depresiei sau surescitării. Cu alte cuvinte, raţiunea este permanent sâcâită de penduli. De aceea ea întotdeauna acţionează agitat şi

forțează atacul frontal asupra lumii exterioare.

Pentru a alege următorul circuit al curentului trebuie să scăpați total de sforile pendulilor şi pur şi simplu să urmați calea acestui curent. Adică trebuie să aveţi echilibru şi să nu creați potențiale excedentare. Pentru a nu crea potențiale excedentare este necesar să urmăriţi în permanență nivelul de importanţă.

Când aţi intrat în starea de echilibru cu lumea înconjurătoare, pur şi simplu urmaţi curentul. Veţi vedea multe semne care vă vor conduce. Lăsați situația să curgă, nu fiți participant ci doar observator. Nici rob şi nici stăpân ci, simplu executant. Însărcinați-l pe Supraveghetor să vă atenționeze când rațiunea încearcă să ia o decizie volitivă „înțeleaptă". Arendați-vă în calitate de executant şi urmăriţi lucrarea de pe margine. *Totul se face mult mai simplu decât vi s-ar părea. Acceptați această simplitate. Rațiunea este cea care te conduce la o cascadă şi nu curgerea variantelor.*

De exemplu, trebuie să găsiţi la magazin un lucru ce vă e necesar. Dar nu ştiţi unde poate fi găsit. Rațiunea vă sugerează varianta cea mai înțeleaptă, dar complicată. Cutreierați jumătate din oraş, dar în final găsiţi obiectul respectiv chiar lângă casa dumneavoastră. Dacă importanța problemei ar fi fost mai mică, rațiunea n-ar fi căutat o soluție complicată.

Un alt exemplu. Aveți în față o listă cu o mulțime de treburi ce urmează să le faceți. Ce să alegi mai întâi şi ce anume – după? Nu trebuie să vă gândiți. Dacă, în principiu, ordinea nu are importanță, faceți exact cum se face. Mişcați-vă împreună cu curentul, eliberați-vă mintea de influ-

ența pendulilor. Este vorba nu despre cum să te transformi într-o corăbioară abandonată în voia valurilor, ci să nu îți pui bețe în roate dacă este suficient să faci mişcări line, uşoare şi simple. Nu voi continua lista exemplelor. Veți descoperi singur o mulțime de lucruri folositoare, uimitoare dacă numai în cursul unei singure zile veți încerca să vă lăsați dus de curent. De fiecare dată când veți avea nevoie să găsiți o soluție puneți-vă întrebarea: care dintre căi este mai uşoară pentru a găsi soluția? De fiecare dată când cineva sau ceva încearcă să vă abată sau să vă întoarcă din drumul pe care ați plecat, nu vă grăbiți să vă opuneți activ sau să fiți evaziv. Încercați să vă dați în arendă şi vedeți ce va fi mai departe. De fiecare dată când aveți de făcut ceva puneți-vă întrebarea: cum ar fi cel mai simplu? Lăsați treaba să se facă aşa cum ştie ea să se facă mai uşor. Când vi se propune ceva sau când cineva îşi argumentează punctul de vedere, nu vă grăbiți să refuzați discuția şi să contraziceți. Poate că rațiunea dumneavoastră nu înțelege ce este avantajos pentru ea şi nu vede alternativele. Activați-l pe Supraveghetor. La început stați în expectativă şi abia după aceea acționați. Imaginați-vă că sunteți actor, nu vă grăbiți să vă țineți sub control, lăsați jocul să se desfăşoare de la sine, cât se poate, dar țineți-l sub observație. Nu vă puneți bețe în roate. Lăsați-vă în voia valului şi veți vedea cât de uşor vă va fi.

Reperele călăuzitoare

Cum să deosebim prundul care se apropie sau cascada de o cotitură normală în curent? Ne putem orienta în lumea înconjurătoare cu ajutorul unor semne perfect sesizabile. Lumea ne arată în permanenţă asemenea repere.

Cele mai multe şi mai răspândite dintre ele sunt semnele. Există semne rele şi semne bune. Dacă aţi văzut un curcubeu este un semn bun. Dacă v-a tăiat calea o pisică neagră – vă aşteaptă un necaz. Aşa se crede. Semnele unanim recunoscute s-au format ca urmare a nenumărate observaţii şi comparaţii. Dacă semnul a funcţionat într-un procentaj mai mare, apare o legitate care devine un bun al opiniei publice întrucât oamenii îşi relatează în mod permanent unul altuia despre fenomenele stranii. Totuşi semnele nici pe departe nu se adeveresc totdeauna. De ce se întâmplă aşa?

Ce se întâmplă când individul a uitat ceva şi este nevoit să se întoarcă? El se gândeşte: dacă mă întorc – e semn rău. Poate că nici nu crede în semne, dar stereotipul bine înrădăcinat aruncă totuşi o umbră în subconştient. În gânduri, apare ideea că trebuie să te aştepţi la ceva neplăcut. Sau nu, gândeşte individul, nu mă întorc! Dar nici această intenţie nu ajută pentru că nu a mai fost respectat cursul uniform şi individul a ieşit, într-o oarecare măsură, din echilibru. Aşteptarea unui necaz induce anumite corective în parametrii emisiei mentale şi individul se transferă pe acele linii de viaţă care corespund acestor parametri. El primeşte exact lucrul de care s-a temut. El însuşi a admis

această posibilitate în scenariul său. Tocmai de aceea probabilitatea ca acest semn să lucreze a crescut.

După cum vedeţi, semnul unanim acceptat, nu poate constitui în sine o lege şi nici cel puţin o legitate. De ce tocmai pisica neagră este *pentru toţi* un semn rău standardizat? Sau de unde până unde o pisică neagră poate să ne influenţeze viaţa? Nu pisica, ci atitudinea dumneavoastră faţă de semne o influenţează. Dacă credeţi în semne, ele vor participa la formarea evenimentelor din viaţa dumneavoastră. Dacă nu credeţi, dar aveţi multe îndoieli, influenţa semnelor va slăbi, totuşi va rămâne. Dacă nu credeţi şi nu le acordaţi atenţie, ele nu vă pot influenţa viaţa în niciun caz. Totul e simplu, primiţi exact ceea ce admiteţi în scenariul vieţii dumneavoastră. Omul care consideră semnele nişte superstiţii, nu are în stratul vieţii sale niciun fel de dovezi ale realizării acestora. Semnele funcţionează în straturile altor lumi, pentru că acei oameni găsesc pentru sine confirmarea, iar necredinciosul nostru – nu.

Dacă semnele, prin ele însele, nu influenţează evenimentele vieţii, atunci despre ce indicatoare de drum poate fi vorba? Pisica neagră nu poate să influenţeze, dar ea poate fi un semnal de avertizare în legătură cu un eveniment care va avea loc pe parcursul derulării variantelor. Problema este care anume semne le considerăm indicatoare. Dacă ne vom propune drept scop să observăm, putem, în tot ceea ce are loc împrejurul nostru, să vedem numai semne. Şi cum să le interpretăm? Nu ne vom ocupa cu interpretarea. Este un lucru ingrat. Prea nesigur şi neclar. Singurul lucru ce se poate face este să iei act de prezenţa lui, să întăreşti vigilenţa Supraveghetorului şi să fii mai

precaut.

Semne călăuzitoare sunt acelea care indică o posibilă întorsătură în derularea variantelor. Cu alte cuvinte, semnul constituie o prevestire a unui eveniment care aduce o schimbare, perfect sesizabilă, în cursul uniform al vieții. Dacă așteptați o întorsătură, oricât de neînsemnată, atunci ar putea să apară semnul care să semnalizeze acest lucru. Dacă se întrevede o schimbare la care nu vă așteptați, de asemenea poate să apară un semn caracteristic. Ce înseamnă caracteristic?

Când cursul variantelor ia o întorsătură, dumneavoastră treceți pe o altă linie de viață. Amintim că această linie este mai mult sau mai puțin uniformă sub aspectul calității vieții. În curgerea variantelor curentul poate să se intersecteze cu mai multe linii. Liniile vieții se deosebesc unele de altele prin parametrii lor. Schimbările pot fi nesemnificative, dar deosebirea se simte totuși. Iată, această deosebire calitativă o sesizați conștient sau inconștient: ceva parcă nu mai e ca acum un minut.

Astfel, indicatoarele apar numai în cazul când începe transferul pe alte linii ale vieții. Dumneavoastră puteți să nu acordați atenție unui anumit fenomen. De exemplu, a croncănit o cioară, dar acest fapt nu v-a atras atenția, nu ați simțit o deosebire calitativă și prin urmare vă aflați tot pe aceeași linie. Dar dacă ați acordat atenție fenomenului, ați simțit în el ceva neobișnuit, nespecific, acesta poate fi un semn.

Semnul se deosebește de fenomenul obișnuit prin aceea că el semnalizează întotdeauna trecerea pe o altă linie a vieții, substanțial deosebită. De obicei ne atrag aten-

ția fenomenele care au avut loc imediat după ce am trecut pe o altă linie a vieții. Și asta pentru că liniile se deosebesc calitativ una de alta. Aceste deosebiri pot avea caractere diferite care uneori nu se pot explica: *senzația că ceva nu e în regulă*. Când are loc o trecere, simțim intuitiv acest lucru și, uneori, remarcăm anumite schimbări evidente sub formă de semne. Noi remarcăm parcă cu coada ochiului sau presupunem că în curs a apărut ceva nou. Semnele servesc drept indicatoare, ele ne spun: ceva s-a schimbat, ceva se petrece.

Un fenomen care se petrece pe linia în curs a vieții, de regulă, nu ne pune în gardă. El are aceeași calitate ca și celelalte fenomene de pe această linie. Deși, dacă omul ignoră tot ceea ce se petrece în jurul său, el nu va observa nici semnele evidente. Trecerea pe o linie substanțial diferită se face de obicei în etape, prin linii intermediare. Semnele de pe aceste linii pot apărea ca avertismente cu grade diferite de gravitate. Se întâmplă uneori ca individul să ignore primul avertisment. Trecerea continuă, urmează al doilea avertisment, apoi al treilea și dacă el nu se oprește, se va întâmpla ce trebuie să se întâmple pe linia finală.

Cum s-a mai spus, este foarte complicat să interpretezi într-un singur fel semnele. Nu există nici certitudinea că fenomenul care a atras atenția asupra sa ar fi un semn. Putem doar să luăm la cunoștință faptul că lumea vrea să-ți comunice ceva. Pe noi ne interesează, înainte de toate, prundișurile și pragurile care se apropie. Uneori îți dorești ca cel puțin să ți se sugereze ce urmează să se întâmple. În majoritatea cazurilor, întrebarea se poate formula astfel ca să rezulte un răspuns bipolar, da sau nu. De exemplu: va

ieşi ceva sau nu, o să reuşesc sau nu, voi putea sau nu, e bine sau rău, e periculos sau nu şi aşa mai departe. *Interpretarea semnului trebuie să se limiteze doar la a sugera o versiune de răspuns de tip„pozitiv" sau „negativ".* Să nu ne aşteptăm la o precizie mai mare.

Semnul poartă în sine o *aluzie* la calitatea schimbării viitoare. Dacă semnul se asociază cu senzaţii neplăcute, insuflă temere, neîncredere, uluire, nelinişte, disconfort, înseamnă că el semnalizează o întorsătură negativă a evenimentelor. Dacă senzaţiile sunt echivoce, atunci nu are rost să interpretezi semnul pentru că aprecierea nu va fi certă. În orice caz, nu are sens să vă neliniştiţi prea tare şi să daţi prea mare importanţă. Dar, dacă i-aţi dat atenţie, nu trebuie nici să-l ignoraţi. S-ar putea ca el să semnalizeze un avertisment că trebuie să fiţi atent sau să vă schimbaţi comportamentul, sau să vă opriţi la timp, sau să alegeţi altă cale.

Semnele pot avea cele mai diferite forme. Trebuie doar să faceţi diferenţa – ce însemnătate au: pozitivă sau negativă. De exemplu, mă grăbesc şi îmi blochează drumul o bătrână care merge greu şi nu pot să o ocolesc. Ce trebuie să semnifice acest semn? Mai mult ca sigur că o să întârzii. Sau autobuzul meu, care de obicei merge fără să se grăbească, azi, nu ştiu de ce, zboară ca vântul. Probabil, am întins coarda undeva şi trebuie să fiu mai atent. Sau ceea ce am plănuit nu merge, apar tot felul de obstacole, treaba scârţâie. Poate că eu am ales un drum care duce într-o fundătură şi n-am de ce să merg într-acolo.

Calitatea cea mai importantă a semnelor constă în aceea că ele sunt capabile să vă trezească din timp la reali-

tate şi să vă facă să înţelegeţi că e posibil ca dumneavoastră să acţionaţi în interesele unui pendul distructiv şi în detrimentul propriu. Deseori, omul face greşeli fatale atunci când se află sub acţiunea drogului de tip zombi dat de pendul, ca apoi să-şi amintească faptul că nu a luat în seamă şi că nu a fost precaut. În asemenea cazuri, este utilă interpretarea ca fiind nişte avertismente chiar unele semne nevinovate. Precauţia şi estimarea lucidă a ceea ce se întâmplă nu strică niciodată. Important este ca precauţia să nu se transforme în nelinişte şi ipohondrie. Trebuie să ai grijă fără să te nelinişteşti. Dacă v-aţi dat în arendă, acţionaţi ireproşabil.

Oricât ar părea de ciudat, cele mai clare şi mai precise semne indicatoare sunt frazele pe care oamenii le aruncă spontan, fără o gândire prealabilă. Dacă cineva vrea, în mod conştient, să-şi impună părerea, lăsaţi ca spusele lui să vă treacă pe lângă ureche. Dar dacă v-a aruncat o frază spontană, prin care vă recomandă să faceţi ceva sau să procedaţi într-un anume fel, luaţi lucrurile cât se poate de în serios.

Frazele spontane sunt acelea pe care le spui fără să te gândeşti deloc. Ştiţi cum e atunci când răspundeţi imediat la replica cuiva, fără să vă gândiţi. E ca şi cum răspunsul ar exista undeva în străfundurile conştientului şi zboară de pe buzele dumneavoastră, ocolind aparatul analitic al raţiunii. În acelaşi mod, se aruncă fraze incoerente, când raţiunea fie moţăie, fie este ocupată cu altceva. Când raţiunea moţăie, vorbeşte sufletul şi se adresează direct câmpului informaţional. De exemplu, cineva vă spune la întâmplare: „Ia-ţi fularul că o să răceşti". Dacă nu-l ascultaţi, cu sigu-

ranţă veţi regreta după aceea. Sau: sunteţi preocupat de o problemă şi cineva vă aruncă din mers o recomandare care nu vi se pare importantă. Nu vă grăbiţi să o respingeţi. Ascultaţi-l. Sau, sunteţi convins că aveţi dreptate şi cineva, printre altele, nu intenţionat, vă spune că nu este aşa. Nu vă încăpăţânaţi şi vedeţi dacă nu cumva vă puneţi singur beţe în roate.

Disconfortul sufletesc este şi el un semn clar, numai că, de regulă, nu se prea ţine seama de el. Dacă trebuie să luaţi o decizie, nimeni nu ştie mai bine ca sufletul dumneavoastră ce trebuie făcut. Foarte des este greu de înţeles ce anume ne spune inima. Dar, aşa cum am spus mai sus, putem să ştim dacă decizia pe care a luat-o raţiunea îi place sau nu. Când trebuie să luaţi o hotărâre, opriţi-vă şi ascultaţi murmurul stelelor dimineţii! Iar dacă raţiunea a luat deja o hotărâre şi v-aţi amintit de murmur cu întârziere, străduiţi-vă **să vă reamintiţi** ce simţăminte aţi avut atunci când aţi luat acea hotărâre. Simţămintele acelea le puteţi caracteriza prin „mi-e bine", „nu mi-e bine". Dacă aţi luat hotărârea fără plăcere, dacă aţi avut un simţământ apăsător, atunci acesta are o singură semnificaţie „e rău". În acest caz, dacă puteţi schimba hotărârea, faceţi-o fără ezitare!

Nu este dificil să vă definiţi starea de confort sufletesc. Este greu să **vă amintiţi** la timp că trebuie să vă ascultaţi simţămintele; doar ştiţi că raţiunea judecă autoritar şi nu e dispusă să asculte pe nimeni, în afară de ea. Tunetul tumultos al bunului simţ nu înăbuşă numai şoapta sufletului. Raţiunea se străduieşte în permanenţă să fundamenteze şi să dovedească pe orice cale că ea are dreptate. Iată, trebuie să faceţi o alegere: „da" sau „nu". Sufletul

încearcă timid să spună „nu". Rațiunea își dă seama că sufletul spune „nu" și atunci se preface că n-a auzit și își argumentează convingător „da"-ul său bazându-se pe judecăți raționale. După ce veți fi citit aceste rânduri, puneți-le într-un sertăraș al memoriei pentru ca data viitoare, când veți lua o hotărâre, să vă amintiți de ele. Vă veți convinge că lucrurile stau exact așa.

Vă propun să rețineți bine un algoritm simplu și sigur pentru definirea „nu"-ului sufletesc: **dacă sunteți nevoit să vă convingeți și să vă lăsați înduplecat să spuneți „da" înseamnă că sufletul spune „nu". Țineți minte: când sufletul spune „da", nu este cazul să mai persistați în a vă convinge.** Vom reveni ulterior la acest algoritm.

Trebuie să urmărim în permanență ce semnale ne dă lumea înconjurătoare. Dar nu e cazul să încercăm să vedem semne peste tot. „De exemplu, păsările zboară în înaltul cerului. Ce să însemne asta?" „Zboară pentru că nu se tem de înălțime și n-au decât să zboare". Este de-ajuns să băgăm de seamă că există niște semne și **să ținem minte** că ele ar putea fi niște indicatoare. Cum uităm de ele, imediat pendulii pun ghiara pe noi și putem deveni victime sigure ale circumstanțelor.

Cu deosebită scrupulozitate trebuie să ne verificăm dorințele și faptele care pot să ne schimbe radical soarta. Dacă dorința generează un anumit disconfort și există posibilitatea să renunțăm la ea, atunci să renunțăm. Ea pornește nu de la suflet, ci de la rațiune. Dorințele rațiunii sunt întotdeauna impuse de penduli. Același lucru se poate spune și despre fapte. Dacă vom ignora confortul sufletesc,

nu se va întâmpla nimic îngrozitor dar s-ar putea, la un moment dat, să regretăm amarnic. De aceea, pe cât este posibil, este bine să renunţăm la acele dorinţe şi fapte care ne creează disconfort sufletesc, dubii, temeri şi un sentiment de vinovăţie. În felul acesta ne vom simplifica viaţa şi vom fi scutiţi de o sumedenie de probleme.

Este adevărat, există un „dar". Dacă drept urmare a unor fapte necugetate s-a format un nod de probleme, principiul renunţării nu este totdeauna potrivit. În unele cazuri, va trebui să facem lucruri care nu ne vor fi pe plac, cum ar fi de exemplu, să spunem un neadevăr sau să mergem la un loc de muncă, care ne repugnă. După ce aceste noduri se vor descurca, veţi putea să vă ghidaţi cu curaj după principiul refuzului.

Asta e tot ce se poate spune despre semnele călăuzitoare în cadrul modelului Transurfing. Semnele proprii le puteţi observa şi interpreta numai dumneavoastră înşivă. Nu trebuie să vă învăţ cum să procedaţi. Veţi înţelege singur, dacă vă veţi ţine sub observaţie şi veţi fi atent şi la ce se întâmplă în jur. Nu trebuie să acordaţi o prea mare atenţie unor semne care nu sunt suficient de clare, şi să nu includeţi interpretări negative în scenariul vieţii dumneavoastră ca să nu eşuaţi; este suficient să nu creaţi potenţiale excedentare. Vă puteţi descurca şi fără semne. Şi totuşi nu ne este dat să le desluşim clar semnificaţia. Singurul semn căruia trebuie să-i acordăm o atenţie deosebită este starea de confort sufletesc în momentul luării deciziilor. Merită totuşi să ne ascuţim auzul pentru a surprinde murmurul stelelor dimineţii.

A da cale liberă situației

Existența unor curenți în curgerea variantelor eliberează rațiunea de două greutăți insurmontabile: necesitatea de a rezolva rațional problemele și de a ține în permanență situația sub control. Desigur, cu condiția ca ea să permită să fie eliberată. Pentru ca rațiunea să permită acest lucru, îi trebuie o explicație mai mult sau mai puțin rațională. După cum ați remarcat, în această carte sunt multe lucruri iraționale care nu concordă cu pozițiile bunului simț. Şi deşi scopul Transurfingului nu îl constituie explicarea structurii lumii înconjurătoare, într-un fel sau altul îmi revine sarcina de a fundamenta toate aceste concluzii care şochează rațiunea.

Cum ar putea fi altfel? Este foarte greu să zdruncini monolitul modului sănătos de a judeca al bunului simț. Rațiunea nu s-a obişnuit să accepte totul pe încredere. Ea pretinde dovezi şi argumentări. Argumentele le veți avea dumneavoastră înşivă dacă veți verifica în practică principiile Transurfingului. Eu pot doar să vă ofer câteva argumente pentru a vă linişti rațiunea neîncrezătoare. Dacă n-o fac, nu numai că nu veți verifica aceste principii, dar nici nu veți mai continua să citiți. Şi este abia începutul! În continuare, vă aşteaptă multe descoperiri uimitoare.

Două dintre greutățile enunțate v-au fost inoculate în rațiune încă din copilărie. Ați fost în permanență învățați: „Gândeşte cu propriul tău cap! Îți dai seama ce faci? Explică-mi de ce ai făcut aşa!? Învață-ți lecțiile, numai cu mintea poți obține ceva bun în viață! Cap sec ce eşti! O să

înțelegi, sau nu?" Educatorii și circumstanțele vieții au făcut din rațiune „soldatul" gata să găsească în orice moment o explicație, să dea un răspuns la întrebarea pusă, să evalueze situația, să ia o decizie, să țină sub control tot ce se întâmplă. Rațiunea a fost învățată să acționeze potrivit cu judecata sănătoasă, cu bunul simț.

Să nu vă gândiți că m-am pornit, așa deodată, încât sunt gata să dau de pământ cu rațiunea. Dimpotrivă, rațiune înseamnă un set minim necesar de reguli despre felul cum trebuie să te porți în viață ca să supraviețuiești. Greșeala rațiunii constă însă în faptul că ea se ține ad-litteram de acest cod și mult prea rigid. Închistarea în bunul simț împiedică rațiunea să privească în jur și să vadă ce nu este în concordanță cu aceste reguli.

Lucruri care nu concordă cu bunul simț există foarte multe. Confirmarea o constituie incapacitatea rațiunii de a explica totul și de a-l feri pe individ de probleme și de neplăceri. Există totuși o ieșire foarte simplă din această situație: să te lași în voia curenților din cursul variantelor. Fundamentarea este și ea foarte simplă: în respectivii curenți se află exact ceea ce caută rațiunea – oportunitatea. După cum știți, curenții de apă își aleg calea prin locurile unde nu întâlnesc mari obstacole – calea minimei rezistențe. Rațiunea vrea să judece sănătos și logic, bizuindu-se pe legăturile cauză – efect. Dar imperfecțiunea rațiunii nu-i permite să se orienteze fără greș în lumea înconjurătoare și să gândească doar soluții corecte.

Natura, dintotdeauna a fost perfectă, de aceea curenții dintr-un curs de apă au mai multă oportunitate și mai multă logică decât cele mai înțelepte judecăți de valoare.

Şi oricât ar fi raţiunea de convinsă că judecă corect, oricum ea va greşi. În treacăt fie spus, raţiunea va face greşeli în orice situaţie, dar va face mult mai puţine dacă îşi va modera fervoarea şi, după posibilităţi, va lăsa problemele să se rezolve de la sine, fără amestecul ei activ. Acest lucru înseamnă să laşi **cale liberă situaţiei**. Cu alte cuvinte, trebuie slăbită strânsoarea, trebuie diminuat controlul, să nu pui piedici cursului, să dai mai multă libertate lumii înconjurătoare.

Ştiţi deja că presiunile exercitate asupra lumii sunt fără folos şi chiar dăunătoare. Împotrivindu-se curentului, raţiunea creează potenţiale excesive. Transurfingul propune o cu totul altă cale. În primul rând, piedicile ni le creăm noi înşine, favorizând potenţialele excedentare. Dacă diminuăm importanţa, piedicile dispar de la sine. În al doilea rând, dacă piedicile nu cedează, nu trebuie luptat cu ele ci, pur şi simplu, trebuie ocolite. Ne vor ajuta semnele călăuzitoare.

Necazul cu raţiunea este că ea nici nu e dispusă să perceapă evenimentele care nu se încadrează într-un scenariu ca fiind piedici/obstacole. De obicei, Raţiunea planifică, calculează totul în prealabil, iar apoi, dacă se întâmplă ceva neprevăzut, începe să lupte activ pentru a încadra evenimentele respective în scenariul ei. Drept urmare, situaţia se înrăutăţeşte. Se înţelege că raţiunea nu poate să planifice în mod ideal evenimentele. Aici se impune să i se lase cursului mai multă libertate. Cursul evenimentului nu are niciun interes să vă distrugă soarta. Lucrul acesta este şi el de bun simţ. Raţiunea ne poate distruge soarta prin acţiunile ei iraţionale.

Din punct de vedere al raţiunii, oportunitatea apare atunci când totul decurge potrivit scenariului planificat. Tot ce nu concordă, este perceput ca o problemă de nedorit. Iar problema trebuie rezolvată, ceea ce şi face, cu mare osârdie raţiunea, generând noi probleme. În felul acesta, raţiunea îşi adaugă în calea sa o sumedenie de piedici.

Gândiţi-vă şi dumneavoastră: când sunt oamenii fericiţi? Când au satisfacţii şi sunt mulţumiţi de ei? Când totul decurge conform planului. Orice abatere de la scenariu este percepută ca o nereuşită, ca un eşec. Importanţa interioară nu-i permite raţiunii să accepte posibilitatea unei abateri. Raţiunea gândeşte cam aşa: „Eu am planificat totul din timp, mi-am făcut toate socotelile. Eu ştiu cel mai bine ce este bine şi ce este rău pentru mine. Sunt raţională". Adesea, viaţa le oferă oamenilor daruri pe care aceştia le primesc fără plăcere, pentru că nu le-au planificat. „Eu nu am vrut jucăria asta!" Realitatea este că rar primim chiar jucăriile planificate şi de aceea umblăm aşa de posomorâţi şi nemulţumiţi. Iar acum imaginaţi-vă cât de plină de încântare ar deveni viaţa dacă raţiunea şi-ar diminua importanţa şi ar recunoaşte dreptul la derogări de la scenariu!

Fiecare îşi poate regla nivelul de fericire. La majoritatea indivizilor, ştacheta de jos a acestui nivel este artificial înălţată şi de aceea ei se consideră nefericiţi. Nu vă îndemn să vă mulţumiţi cu ceea ce aveţi. Formula îndoielnică de tipul „vrei să fii fericit – fii ferice" nu este potrivită pentru Transurfing. Vă veţi primi jucăria, dar despre asta vom vorbi mai târziu. Acum discutăm despre cum anume să evităm obstacolele şi să micşorăm numărul problemelor.

Refuzul raţiunii de a permite devieri de la scenariu

nu o lasă să se folosească de soluțiile deja disponibile în curentul cursului variantelor. Mania rațiunii de a ține totul sub control transformă viața într-o continuă luptă cu curentul. Cum așa? Poate ea, oare, să lase curentul să-și urmeze calea fără să se supună voinței ei? Iată aici ne-am apropiat de principala greșeală a rațiunii. *Rațiunea vrea să dirijeze nu evoluția sa pe curent, ci însuși curentul.* Aceasta este una din principalele cauze de iscare a problemelor și neplăcerilor de tot felul.

Un curent cu un scop bine conturat, care se deplasează pe calea minimei rezistențe, nu poate genera probleme și piedici – pe acestea le generează neghioaba de rațiune. Activați-vă Supraveghetorul și observați, măcar o singură zi, cum rațiunea încearcă să dirijeze cursul. Vi se propune ceva, dumneavoastră refuzați; se încearcă să vi se comunice ceva – dumneavoastră dați din mână a lehamite. Cineva își spune punctul său de vedere – dumneavoastră îl contraziceți; cineva acționează așa cum crede de cuviință – dumneavoastră îi spuneți care este calea cea adevărată. Vi se propune o hotărâre, dumneavoastră obiectați. Așteptați ceva – iese altceva; și vă exprimați nemulțumirea. Cineva vă împiedică și sunteți cuprins de furie. Ceva se pune de-a curmezișul scenariului dumneavoastră –dumneavoastră îl atacați frontal ca să orientați cursul pe făgașul necesar. Poate că, pentru dumneavoastră personal, lucrurile se petrec altfel, dar un grăunte de adevăr există totuși. Este adevărat, nu-i așa?

Iar acum, încercați să vă diminuați controlul și acordați mai multă libertate cursului evenimentelor. Nu vă propun să fiți de acord cu toate și să acceptați tot. Pur și

simplu schimbaţi tactica: mutaţi centrul de greutate de pe control pe observare. Străduiţi-vă să observaţi mai mult decât să controlaţi. Nu vă grăbiţi să respingeţi, să obiectaţi, să discutaţi în contradictoriu, să dovediţi că aveţi dreptate, să vă substituiţi rolul altcuiva, să criticaţi. Daţi-i situaţiei şansa de a se rezolva fără amestecul sau riposta dumneavoastră! Veţi fi dacă nu năuciţi, buimăciţi, oricum veţi fi uimiţi - asta e sigur. Şi se va produce un lucru absolut paradoxal. *Renunţând la control, veţi avea un control şi mai mare asupra situaţiei, decât înainte.* Observatorul de pe margine are totdeauna un avantaj faţă de participantul nemijlocit. Iată de ce repet continuu: arendaţi-vă!

Când veţi privi în urmă vă veţi da seama că exercitarea controlului dumneavoastră s-a desfăşurat împotriva curentului. Propunerile celorlalţi nu au fost lipsite de sens. Nu aţi avut de ce să discutaţi în contradictoriu. Intervenţia dumneavoastră a fost de prisos. Tot ceea ce aţi considerat a fi piedici nu s-a adeverit. Problemele şi aşa se rezolvă favorabil fără ca dumneavoastră să ştiţi. Ceea ce aţi obţinut, fără planificare expresă, nu este chiar aşa de rău. Cuvintele spuse la voia întâmplării au într-adevăr forţă. Disconfortul dumneavoastră sufletesc a fost un avertisment. N-aţi pierdut energia fără rost şi aţi fost în câştig. Acesta este acel dar generos al cursului raţiunii despre care am vorbit anterior.

Şi, în final, ca o completare la toate cele spuse, să ne amintim de „prietenii" noştri. Pendulii ne împiedică să mergem în direcţia curentului. Aceştia ne creează tot felul de provocări, obligându-ne să ne bălăcim în apă, în loc să înaintăm pe direcţia curentului. Prezenţa torentului îi dis-

place pendulului din simplul motiv că acesta se deplasează în direcția unor minime pierderi de energie. Energia consumată de individ când merge împotriva curentului generează potențiale excedentare şi îi alimentează pe penduli. Singurul control căruia merită să-i acordăm atenție este controlul asupra importanței interioare şi exterioare pe care noi o dăm. Rețineți că importanța este cea care împiedică rațiunea să se lase în voia situației.

În multe cazuri, a lăsa lucrurile să curgă este mai eficient şi mai util decât a insista în susținerea propriei păreri. Tendința oamenilor de autoafirmare încă din anii copilăriei generează obişnuința de a-şi demonstra importanța. De aici vine şi înclinația, păguboasă în toate privințele, de a dovedi cu orice preț că ai dreptate. Această tendință creează un potențial excedentar şi intră în contradicție cu interesele altor oameni. Adesea, oamenii se străduiesc să demonstreze că au dreptate chiar şi atunci când verdictul, într-un sens sau altul, nu le afectează direct interesele.

Unii oameni au acest sentiment al propriei importanțe atât de hipertrofiat încât au tendința să o țină pe a lor chiar şi în cele mai mărunte lucruri,. Exacerbarea ego-ului devine o manie de a ține totul sub control. „Le voi dovedi tuturor că am dreptate, orice s-ar întâmpla”. E un obicei păgubos care complică foarte mult chiar viața susținătorului adevărului respectiv.

Dacă interesele dumneavoastră nu sunt afectate serios lăsați lucrurile să curgă şi dați-le şi altora dreptul să înoate! Dacă procedați astfel în mod conştient, imediat o să vă simțiți mai bine, chiar mai uşurați decât dacă ați fi reuşit să vă demonstrați punctul de vedere. Veți avea satis-

facția că v-ați ridicat pe o treaptă mai sus: că nu ați etalat importanța, cum făceați de obicei, şi că ați procedat întocmai ca un părinte înțelept cu copiii lui care fac uneori prostii.

Încă un exemplu. Sârguința excesivă la locul de muncă este la fel de păguboasă ca şi neglijența. Să presupunem că v-ați angajat să lucrați într-un loc de prestigiu, la care năzuiați de mult timp. Vă impuneți nişte criterii severe întrucât sunteți obligat să arătați cât sunteți de capabil. Este corect, dar muncind cu atâta zel nu veți rezista mult timp, mai ales dacă sarcinile sunt complexe. În cel mai bun caz, munca dumneavoastră va fi ineficientă, iar în cel mai rău –veți ceda nervos. Veți putea chiar să ajungeți la convingerea falsă că nu sunteți capabil să vă descurcați.

Mai este posibilă şi o altă variantă. La serviciu sunteți excesiv de activ şi lucrând în această manieră dereglați ordinea prestabilită. Vi se pare că multe lucruri pot fi perfecționate şi sunteți ferm convins că procedați bine. Dar dacă noile rânduieli, pe care le-ați introdus, tulbură ordinea firească a vieții colaboratorilor dumneavoastră, să nu vă aşteptați la nimic bun. Este, în speță, cazul în care inițiativa este amendată. Vi s-a oferit un loc pe un curs lin, liniştit, echilibrat, dar dumneavoastră dați din mâini din toate puterile şi încercați să înotați mai repede.

Acum rezultă oare că n-ar trebui să rostiți niciun cuvânt împotrivă şi că, în general, nu e cazul să vă evidențiați? Nu! Nici chiar aşa de drastic. Puteți să abordați problema din punct de vedere mercantil: vă puteți manifesta indignarea, puteți să vă luați la ceartă, numai în cazul în care ceva v-a afectat direct sau în cazul în care critica

dumneavoastră poate schimba lucrurile în bine. Nu criticați niciodată un fapt care a avut deja loc sau ceva ce nu mai poate fi schimbat. În rest, principiul plasării pe cursul evenimentelor trebuie aplicat nu ad-litteram, în sensul de a fi de acord cu toți și cu totul, ci doar schimbând centrul de greutate de pe control pe urmărirea situației. Urmăriți cu o mai mare atenție și nu vă grăbiți să dețineți controlul absolut. Simțul măsurii va veni de la sine, să nu vă faceți griji în privința aceasta.

Rezumat

Rațiunea interpretează informația cu ajutorul unui set de reprezentări consacrate.

Sufletul nu gândește și nu vorbește; el simte și știe.

Rațiunea este capabilă să creeze doar o versiune relativ nouă, cum ar fi o casă nouă din cuburi vechi.

În principiu, noile descoperiri vin din sectoarele încă nerealizate.

Sufletul este un intermediar între informația principial nouă și rațiune.

Sufletul percepe informația nerealizată ca pe o cunoaștere obiectivă, fără interpretări.

Când rațiunea reușește să interpreteze informația sufletului, atunci apare o descoperire.

Rațiunea reușește să determine univoc starea de confort sufletesc.

Învățați-vă să acordați atenție confortului sufletesc.

Renunţaţi la importanţă şi veţi avea libertatea de a vă alege soarta.

Libertatea de a alege vă permite nu să cereţi, să pretindeţi sau să luptaţi, ci să mergeţi şi să luaţi.

Structura informaţiei este organizată în lanţuri de legături cauză – efect.

Legăturile cauză – efect generează cursul variantelor.

Căile de minimă rezistenţă sunt organizate pe curente în şuvoaie.

Curentele din cursul variantelor conţin deja în sine soluţia tuturor problemelor.

Importanţa interioară şi exterioară scoate raţiunea din curentul optim.

La cascadă vă conduce raţiunea şi nu curenţii din cursul variantelor.

Totul are loc mult mai simplu decât pare. Lăsaţi-vă în voia acestei simplităţi.

Funcţionează nu semnul în sine, ci atitudinea dumneavoastră faţă de el.

Semnele călăuzitoare din drumul dumneavoastră vă indică o posibilă schimbare a direcţiei în cursul variantelor.

Liniile vieţii se deosebesc calitativ unele de altele.

Semnele sunt o avertizare deoarece apar la trecerea de pe o linie pe alta.

Semnele se deosebesc prin aceea că ele creează senzaţia că ceva nu este în regulă.

Frazele spontane pot fi considerate ca un ghid de acţiune.

Starea de disconfort sufletesc este un semnal clar.

Dacă vă străduiți să vă convingeți că e necesar să faceți un lucru, înseamnă că sufletul spune „nu".

Dacă există posibilitatea să refuzați o decizie neconfortabilă, refuzați-o.

Nu vă încrâncenați, fiți mai relaxat și luați evenimentul neprevăzut așa cum este el în scenariul lui.

Importanța este cea care ne oprește să acceptăm posibilitatea de a ne abate de la scenariu.

Rațiunea vrea să dirijeze nu deplasarea pe curs, ci însuși cursul.

Mutați centrul de greutate de pe control pe observație.

Renunțând la control, veți obține adevăratul control asupra situației.

Dacă veți evolua pe cursul variantelor, lumea vă va veni în întâmpinare.

Cuprins

În curând în seria „*Transurfingul realității*”:

Gradul 2. - Murmurul stelelor dimineții

I. Intenția

Cum apar visele? Sunt ele oare numai produsul imaginației rațiunii umane? Ce au comun somnul şi realitatea? Se ridică vălul ce acoperă taina plină de măreție a magilor îndepărtați, aceia care au făurit Piramidele Egiptene şi alte asemenea construcții.

Trezirea, iluminarea din timpul somnului
Spațiul viselor
Forța magnifică a intenției
Intenția exterioară
Scenariul jocului
Jocul după regulile proprii
Curățirea intenției
Rezumatul

II. Slide-urile

De ce dorințele nu se realizează şi visele nu se adeveresc? Pentru a transforma dorința în realitate trebuie să ştim cum să „comandăm”. Începând cu capitolul acesta, în carte, vor exista recomandări practice concrete în legătură cu tehnica realizării comenzii. Vor fi primii paşi ai magicianului.

Iluziile
Denaturarea realității
Slide-urile pozitive
Lărgirea zonei de confort
Vizualizarea procesului

Verigile transferului
Rezumatul

III. Sufletul şi raţiunea

Omul deţine o forţă uriaşă pe care uneori o numim energie psihică. Orice om deţine capacităţi magice, dar acestea sunt profund blocate. De fapt, nu trebuie căutat prea departe pentru a ţi se revela rezervele interne şi capacităţile potenţiale. Miracolul acesta se află lângă noi, dar nu-i acordăm atenţie.

Briza intenţiei
Velele sufletului
Magicianul din noi
Mirajul
Îngerul păzitor
Husă pentru suflet
Frail / Fragilitatea
Unitatea sufletului şi a raţiunii
Fereastră deschisă către spaţiul variantelor
(Frame) Stare de spirit

IV. Scopuri şi acces

Fiecare om are steaua sa prin care capătă adevărata fericire, dar cum s-o găseşti? Veţi vedea cum.

Cum poţi totuşi să-ţi atingi scopul, ştiut fiind că nu întotdeauna dorinţele coincid cu posibilităţile. Vă veţi convinge că posibilităţile sunt limitate numai de intenţionalitatea dumneavoastră. Spărgând lacătele stereotipiei veţi deschide uşile care odinioară vi se păreau de nedeschis.

Cum vă alegeți bunurile
Cum influențați moda
Scopuri străine
Distrugerea stereotipelor
Scopuri proprii
Porțile dumneavoastră
Intențiile
Realizarea
Entuziasmul

Cursul 3. Înainte, spre trecut

I. Energia

Pentru exersarea transurfingului trebuie să aveți o sănătate perfectă și un nivel energetic destul de înalt. Aici veți găsi recomandări simple, dar eficiente pentru întărirea tonusului vital și creșterea energiei până la un nivel optim. Nu este cazul să vă istoviți cu antrenamente, diete și alte modalități obositoare.

Energetica
Stresul și relaxarea
Vampirii energetici
Pelicula protectoare
Creșterea valorii energetice
Energia intenției – onală
Pasul intenției – onal
Pendulii bolilor

II. Freeling-ul

Freeling-ul este o tehnologie foarte plăcută a relații-

lor interumane. Vreţi să vă însuşiţi maniera de a influenţa oamenii pentru a avea succes? Este cea mai puţin eficientă metodă, chiar îndoielnică, dacă veţi încerca să faceţi presiuni asupra oamenilor. Nu faceţi presiuni şi vă veţi convinge că toţi vă vor veni în întâmpinare cu braţele deschise! Oamenii vor simţi faţă de dumneavoastră o simpatie inexplicabilă.

Intenţia de a întreţine relaţii

Desfăşurarea relaţiilor

Cercetarea prin freeling

Energia relaţiilor

Indulgenţa

Căutarea unui loc de muncă

III. Coordonarea

Pentru a-ţi atinge scopurile nu e obligatoriu să fii puternic şi sigur pe sine. Există o alternativă mai eficientă – coordonarea. Aceasta este o modalitate de a gândi şi acţiona astfel încât succesul să fie totdeauna de partea dumneavoastră. Este ca şi cum aţi învăţa să mergeţi cu bicicleta. Îndată ce veţi reuşi să mergeţi, viaţa dumneavoastră va fi o adevărată încântare.

Labirintul nesiguranţei

Coordonarea datelor importante (atenţie sporită pe ceea ce este important)

Lupta cu bolovanul de pământ. Încetarea luptei.

Eliberarea (sinelui)

Coordonarea intenţională

Merele cad în cer

IV. Înainte, în trecut

Fantasticul şi magia ne subjugă prin însăşi tăinuirea lor mistică. Dar acestea nu înseamnă mai nimic în comparaţie cu simţămintele extraordinare de uimire şi încântare pe care le veţi avea în clipa când dorinţele dumneavoastră, ce păreau de neînfăptuit, încep să se realizeze. Pentru aceasta va fi nevoie de ceva timp, iar confirmarea celor citite veţi dori să o aveţi acum. Şi o veţi avea pentru că dumneavoastră înşivă veţi făuri vraja şi o veţi vedea cu propriii ochi. Când incredibilul se va transforma în realitate va fi magnific. Nu vor fi fantasme, ci va fi însăşi realitatea care e mult mai uimitoare decât orice vrajă.

Tranzacţia

Nuanţe decorative

Alunecarea

V. Scrisori din trecut

Fragmente din această carte, înainte de tipărire, au fost comunicate prin Internet sub forma unor e-mailuri. Capitolul de faţă a apărut ca rezultat al corespondenţei primelor variante ale cărţii, „scrisori" ce au străbătut ceva spaţiu. S-a demonstrat, în practică, tehnica Transurfingului.

Benzile / fâşiile negre

Jocul partenerilor

Facerea de bine

Cum să-i recapeţi pe cei dragi

Intenţia

Potenţialele (lucrului) faptului important

Inversarea Realităţii

SISTEMUL DE CARTE PRIN POŞTĂ – PLATA RAMBURS

Puteţi comanda oricare din cărţile apărute la Editura Dharana şi le veţi primi prin poştă în cel mai scurt timp.
Plata o veţi face ramburs, la primirea coletului.
Comandând astfel, beneficiaţi de o reducere de **20%**.
Pentru comenzi mai mari de 50 RON
vom plăti noi taxele poştale.
Transmiteţi comanda prin poştă, telefon sau e-mail.
Pentru oferta completă puteţi vizita site-ul nostru:
www.sufletdecarte.ro
Aici veţi putea găsi şi alte cărţi al căror suflet să fie mereu lângă dumneavoastră

Editura Dharana Bucureşti, str. Sf. Ecaterina nr.15, sect.3, OP 53, cod. 040155
Tel. 021.337.24.24
e-mail: editura@gmail.com

Au apărut:

În colecția ***„Lotus"***

1. **„În zarea nemuririi"** de Prentice Mulford
2. **„Karma yoga"** de Swami Vivekananda
3. **„Știința respirației în yoga"** de Yog Ramacharaka
4. **„Energia psihică"** de Aleksandr Klizovski
5. **„Tratamentul ocult"** de Yog Ramacharaka
6. **„Upanișadele"** de Swami Prabhavananda
7. **„Dumnezeu există"** de Swami Sivananda
8. **„Ce ar face Confucius?"** de E. N. Berthrong, PhD
9. **"Medic de trei corpuri după douăzeci de ani"** de Dr. Janine Fontaine
10. **„Învățăturile lui Confucius"** (Analectele), trad. Traian Călin Uba
11. **„Incursiuni în Atlantida"** de Florentina Mateescu
12. **„Medic de trei corpuri"** de Janine Fontaine
13. **„Eliberarea de materialismul spiritual"** de Chögyam Trungpa
14. **„Viata vine din afara"** de Janine Fontaine
15. **„Medicina chakrelor"** de Janine Fontaine
16. **„Apa, miracolul vieții. Terapii interne cu apă"** de Mihăiță Toma
17. **„Dezintoxicarea fizică și psihică. Tehnici și produse"** de Mihăiță Toma
18. **„Miracolul din fiecare"** de Ovidiu Harbădă

În colecția ***„Universul din noi"***

1. **„A muri nu înseamnă a muri"** de Isola Pisani
2. **„Moartea intimă"** de Marie de Hennezel

În seria *„Învață să te ierți"* de *Luule Viilma*

1. **„Lumina sufletului"**
2. **„Să stagnezi sau să evoluezi"**
3. **„Alungă răul din tine"**
4. **„Căldura speranței"**
5. **„Izvorul luminos al iubirii"**

În curând:

În seria: **„Transurfingul realității"** de *Vadim Zeland*

– **„Murmurul stelelor dimineții"**
– **„Înainte spre trecut"**
– **„Merele cad în cer"**

În seria **„Învață să te ierți"** de **Luule Viilma:**
„Durerea este în sufletul tău"
„În armonie cu tine însuți"
„Iertarea adevărată și iertarea mimată"
„Învățătură despre supraviețuire"

În colecția „Lotus":
„Calea vindecării" de Matthew Manning
„Medicina corpului energetic" de Janine Fontaine
„Antrenându-ți mintea" de Chögyam Trungpa
„Arta secretă Seamm Jasani – 58 de Mișcări din Tibetul Antic pentru menținerea Tinereții Veșnice" Asanaro
„Când lucrurile se destramă – Sfaturi din inimă pentru timpuri dificile" de Pema Chödrön

B-dul Tudor Vladimirescu, nr. 31,
sector 5, Bucureşti, ROMÂNIA

fedprint
tipografie

Tel.: 411.00.55; 411.47.76 fed@promo.ro

EDITURA DHARANA

Transurfingul realității - serie de mare succes (în Rusia s-a vândut în peste un milion de exemplare), a fost tradusă deja în 20 de limbi. În aceste cărți autorul ne ajută să privim și să înțelegem lumea, pe noi înșine, gândurile noastre și toate interconexiunile create, dintr-o nouă perspectivă.

Cum să ne trezim, cum să facem să nu mai fim manipulați, cum să ne dezvoltăm intuiția, cum să ne alegem destinul, iată numai câteva din subiectele prezentate în cărțile acestei serii, cărți ce au schimbat destine. Sperăm să vă fie de folos. Dar mai bine îl lăsăm pe autor să vă prezinte prima carte a seriei.

"În această carte se discută despre lucruri stranii și neobișnuite. Sunt atât de șocante, încât nu le puteți crede. Nici nu e nevoie să le credeți. Aici sunt prezentate metode cu ajutorul cărora puteți să verificați totul dumneavoastră înșivă, și veți vedea cum concepția avută odinioară se năruie. Transurfingul este o tehnică viguroasă, capabilă să vă dea putere pentru a realiza imposibilul din punctul de vedere al uzanței existente și anume, să vă croiți soarta așa cum doriți.

Transurfingul nu este o metodă nouă de autoperfecționare, ci este un nou mod de a gândi și a acționa pentru a obține ceea ce dorim. Nu să obținem prin strădanii, ci să primim. Nu să ne schimbăm, ci să ne întoarcem către noi înșine.

... Cu toții facem în viață multe greșeli, iar apoi ne gândim ce bine ar fi dacă am putea să întoarcem trecutul și să corectăm totul. Eu nu vă promit „un bilet dus-întors în copilărie", dar greșelile le putem corecta, ceea ce va fi similar cu întoarcerea în trecut. Altfel spus: „Înainte, în trecut". Sensul acestor cuvinte vă va fi clar spre sfârșitul cărții. N-ați auzit niciodată și n-ați citit nicăieri ce vreau eu să vă spun. De aceea pregătiți-vă pentru ceva inedit, pe cât de uimitor, pe atât de plăcut!"

www.sufletdecarte.ro

ISBN 978-973-8975-31-6

9789738975316